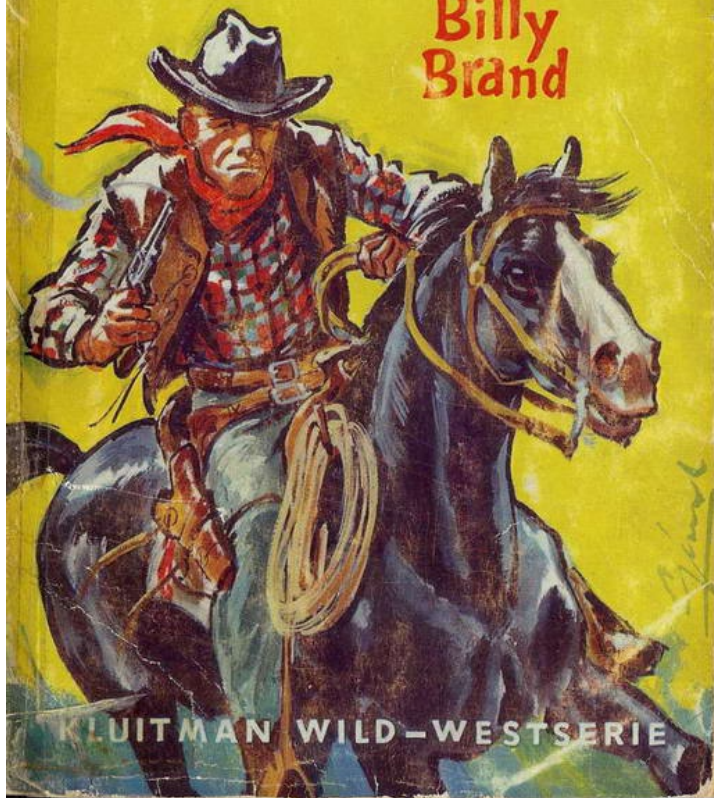

DE NACHTHAVIK

Onrust in de
RATELSLANGVALLEI

Billy
Brand

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

ONRUST IN DE RATELSLANGVALLEI

DOOR

BILLY BRAND

NACHTHAVIK-SERIE (WILD-WEST)

Geïllustreerd door
G. VAN STRAATEN

**UITGEVERIJ KLUITMAN –
ALKMAAR**

Over de Zwarte Nachthavik, de held uit het Wilde
Westen, verscheen reeds eerder:

*

VEEDIEVEN IN DE VAL

*

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

HOOFDSTUK I

Op weg naar Dust City

Het was al laat in de namiddag toen Steve Smith – zijn werkelijke naam was Steve Saunders en z'n vrienden kenden hem ook als de Nachthavik! – op z'n zwarte hengst Blackie de met groen, sappig gras begroeide canyon binnenreed.

De zon maakte al aanstalten om te verdwijnen achter een van de pieken van de in het westen oprijzende bergketen, de Eagle Mountains, en in de kloof vielen reeds de eerste schaduwen van de naderende schemering.

Dwars door de canyon liep een smalle beek met snelstromend, kristalhelder water en de hengst, die het water rook, had geen aanmoediging nodig maar liep er met snelle stappen heen.

Aan de oever, in de schaduw van een groepje berkenbomen, hield Smith z'n rijdier in.

„Rustig, old boy,” mompelde hij, terwijl hij afsteeg en aan de rand van het water neerknielde.

Hij schepte z'n grijze stetson vol water en hield hem het paard voor, dat haastig z'n sierlijk gevormde hoofd in de hoed stak en begon te drinken.

Toen het dier z'n dorst gelest had, klopte Smith hem liefkozend op de gespierde hals.

„Probeer nu nog maar een maaltje bij elkaar te scharrelen,” nodigde hij uit en de hengst streek met z'n fluweelzachte neus langs de schouder van z'n meester en ging zich daarna te goed doen aan het malse gras.

Smith strekte zich uit aan de rand van de beek en hield z'n gezicht, waarvan iedere lijn door een dikke laag stof getekend was, enkele ogenblikken in het koele water. Op zijn beurt leste hij z'n dorst, waste daarna z'n gezicht en handen, droogde zich af met z'n halsdoek en kwam, enigszins stram, weer overeind.

Leunend tegen de stam van een der berkenbomen, begon hij langzaam een sigaret te rollen, terwijl z'n scherpe grijze ogen de omgeving opnamen.

Het was een rustig plekje waarvan de stilte alleen werd verstoord door het zachte geraas waarmee het

stroompje, op enige afstand van hem vandaan, kolkend en wielend in een spleet in de rotswand verdween.

Zijn blik volgde loom de bewegingen van Blackie, die liep te grazen en die nu en dan het hoofd ophief en de neusgaten sperde alsof hij onheil rook...

Smith rekte zich uit en deed een laatste trek aan z'n sigaret.

Hij had een lange vermoeiende rit achter de rug maar het einde kwam nu in zicht.

Na deze canyon nog enkele mijlen heuvelachtig terrein en dan de glooiing naar de Rattlesnake vallei en Dust City, het einddoel van deze dag.

Hij doofde het eindje sigaret en floot zachtjes.

Blackie hield op met grazen, snoof opnieuw alsof hij het niet vertrouwde en kwam langzaam aanlopen.

Met een lenige sprong wierp Smith zich in het zadel, trok zachtjes de teugel aan en het paard ging onmiddellijk in draf over.

Ze naderden het einde van de canyon, waar de westelijke, al in diepe schaduw gehulde rotswand sterk naar binnen boog en aan de voet een aantal enorme rotsblokken, te midden van een wirwar van

hoog opgaand struikgewas, maar een smalle doorgang overliet.

De bodem begon te stijgen en er lagen nogal wat grote en kleine stenen links en rechts verspreid, zodat Smith z'n paard stapvoets deed gaan.

Hij bemerkte de onrust die zich van Blackie had meester gemaakt en was op z'n hoede.

Plotseling prikte het dier de oren op en maakte een zijsprongetje...

Op het zelfde ogenblik daverde de knal van een pistoolschot door de canyon en Smith had het gevoel dat de nijdig jankende kogel z'n hoofd op een haarbreedte passeerde.

Razend snel liet hij zich uit het zadel glijden en eer hij de grond raakte lag z'n eigen Colt in z'n hand.

Opnieuw klonk een schot en de kogel sloeg een rotssplinter weg, vlak naast de plaats waar hij lag.

Toen klonk de stem van de onzichtbare aanvaller.

„Laat je pistool vallen, cowboy, en kom overeind. Anders zal de volgende kogel raak zijn!”

Gelaten legde Smith z'n pistool voorzichtig op een gladde steen en richtte zich op.

Langs een der meer dan manshoge granietblokken,

vrijwel aan het oog onttrokken door een dichte begroeiing, verscheen een ruiter op een grijs paard.

Hij was nog jong maar groot en breed geschouderd met een donker gebruind gezicht. Een Mexicaanse hoed met ronde bol hing aan de keelband op z'n rug. Ook z'n verdere kleding was Mexicaans; de smalle pantalon verdween in korte rijlaarzen met zilveren sporen. Ook het tuig en het zadel van z'n rijdier waren overvloedig met zilver beslagen, terwijl de greep van het pistool dat in de holster stak, met zilver was ingelegd.

Op enkele meters van Smith verwijderd, hield hij z'n paard in. De hand met een pistool, rustte op de zadelknop. Z'n donkere, diepliggende ogen bekeken Smith van boven tot onder. Om z'n dunne lippen lag een spottend grijnslachje.

Smith, half leunend tegen Blackie, bekeek op zijn beurt z'n tegenstander met aandacht.

„Well?” vroeg hij, na enkele ogenblikken. „Wat is de bedoeling? Geld?”

De man schudde langzaam het hoofd.

„Geen geld! Misschien heb ik meer belangstelling voor jou persoonlijk, vreemdeling!”

Smith trok niet begrijpend de wenkbrauwen op.
„Wie ben je en waar kom je vandaan?”

„De naam is... eh... Smith, ik kom van Navajo Flatts en ik ben op weg naar Dust City!”

„Smith, eh.” De man lachte spottend. „Zou het kunnen zijn dat jouw naam Gordon Grant is en dat je Texas ranger bent?”

Smith haalde achteloos de schouders op.

„Well?”

Het pistool werd dreigend gericht en de vinger kromde zich om de trekker.

Smith keek de man aan en er was geen spoor van vrees in z'n houding te bekennen.

„Je hebt me de eerste keer verstaan!” zei hij scherp. „Nu zou je me jouw naam kunnen vertellen!” De hand met het pistool zakte langzaam weg. „Jack Starr,” antwoordde de man. „Je zult de naam al 'ns eerder gehoord hebben.”

„Nog nooit eerder gehoord!”

„Mijn vader is Morton Starr, eigenaar van de Zilver Dollar' ranch. De grootste ranch in de Rattlesnake vallei. En binnenkort de enige!”

„Well, that's fine,” mompelde Smith. „Maar

vanwaar deze manier van ontvangst...?” Hij maakte een vaag gebaar naar de hand met het pistool.

De man aarzelde een ogenblik met z'n antwoord. Toen verscheen opnieuw het spottende lachje op z'n gezicht.

„We houden in de vallei niet erg van vreemdelingen!”

„Wat zijn de bezwaren?”

„We houden er alleen maar niet van!”

„Da's heel jammer,” mompelde Smith. „Maar ik ben bang dat ik toch naar Dust City zal moeten gaan!” De man antwoordde niet. Zijn blik gleed van Smith naar Blackie.

„Mooi paard heb je daar. Is het te koop?”

„Niet te koop,” antwoordde Smith kort.

„We zouden kunnen ruilen?” stelde de man voor.

„Ik jouw paard, jij het mijne. Ik heb altijd een zwarte hengst, zoals die daar, willen hebben!”

Smith schudde het hoofd. „Sorry,” zei hij.

„Ik zou hem kunnen nemen!” grinnikte de man terwijl hij het pistool langzaam op Smith richtte.

„Ik weet niet hoe de sheriff van Dust City over paardendiefstal denkt,” mompelde Smith.

Starr wierp het hoofd achterover en schaterde van het lachen.

„Laat ik je vertellen, vreemdeling, dat sheriff Dobson van Dust City precies doet en niet doet wat Jack Starr wil! De Silver Dollar maakt in Dust City de dienst uit, see!”

Smith maakte een berustend gebaar.

„In dat geval,” zei hij, „zou je m’n paard inderdaad kunnen nemen en vrijuit gaan. Alleen, je zou er niet op kunnen rijden!”

„Wat zei je?” Starr bracht z’n hoofd naar voren alsof hij z’n oren niet kon geloven.

„Je zou Blackie niet kunnen berijden!” herhaalde Smith.

De ogen van Starr vernauwden zich en hij maakte een gebiedend gebaar met z’n pistool.

„Ga daar staan, cowboy,” beval hij, wijzend met z’n pistool, „dan zal ik je wat laten zien. En als ik hem kan berijden, dan neem ik hem, see!”

Smith liep langzaam naar de plaats die Starr aanwees en deze liet zich uit het zadel glijden.

Hij hield Smith onder schot terwijl hij naar de steen liep waarop diens pistool lag.

Hij stak de Colt tussen z'n gordel en liep naar Blackie toe.

„En jij houd je er buiten!” riep hij tegen Smith, die z'n tabakszak voor den dag had gehaald en bezig was een sigaret te rollen, alsof het hem allemaal niet aanging.

Starr zette z'n voet in de stijgbeugel en zwaaide zich in het zadel. De hengst bleef doodstil staan, maar onder z'n zwarte huid trilden al z'n zenuwen.

Met een triomfantelijk gezicht wendde Starr zich tot Smith.

„Good bye, cowboy,” schreeuwde hij. „Je kunt mijn paard nemen! Maar kom er niet mee naar de vallei, anders zullen ze je voor een paardendief aanzien! En in Dust City worden paardendieven opgehangen!”

Toen trok hij de teugels aan, maar Blackie reageerde niet.

„C'mon, jij zwarte duivel!” snauwde Starr na een ogenblik ongeduldig, terwijl hij een nijldige ruk aan de teugels gaf en de hengst de sporen in de flanken drukte.

In een flits kwam Blackie tot leven.

Schril hinnikend van pijn en woede verhief hij zich

met de voorbenen in de lucht, kwam weer met stijve benen neer, maakte bliksemsnel een zijsprong terwijl tegelijkertijd het hoofd omlaag ging tussen de gespreide voorbenen en de achterhand vrijwel tot in een loodrechte stand omhoog kwam.

Zelfs Smith stond verbaasd over de furie waarmee het zwarte paard zich van z'n berijder trachtte te ontdoen.

Tevergeefs probeerde Starr z'n benen om de paardenrug te knellen en in het zadel te blijven. Een echte 'broncobuster', een paardentemmer van beroep, zou het misschien zijn gelukt.

Maar Starr was een veel minder goed ruiter dan hijzelf dacht en hij slaagde er niet in. Met een boog zeilde hij van Blackie's rug en hij had geluk dat hij terechtkwam in het struikgewas, dat z'n val brak.

Hijgend bleef hij liggen terwijl Blackie nog een paar keer nabakte en nijdig met z'n hoofd schudde.

In een oogwenk stond Smith naast de zandruijer, trok hem overeind en maakte zich meester van de pistolen.

Met een meewarig grijnslachje bekeek hij z'n tegenstander.

„Het ziet er naar uit dat we toch maar niet van paard zullen ruilen,” zei hij droog. „Neem een goeie raad van mij aan, vriend, klim op je paard, rij naar huis en probeer je voortaan te gedragen als een grote jongen!”

Starr, die weer een beetje op adem was gekomen, keek Smith woedend aan en plotseling maakte hij een beweging of hij z’n pistolen wilde trekken.

Toen pas drong het tot hem door dat ze verdwenen waren en het deed z’n woede nog toenemen.

„Jij houdt je goeie raad maar voor je,” snauwde hij met schorre stem. „En geef me m’n wapens terug!”

Smith lachte smalend.

„Ik moet nog door naar Dust City en ik wil niet riskeren dat jij me ergens onderweg in het donker staat op te wachten,” zei hij. „Ik zal ze overhandigen aan de sheriff in Dust City. Daar kun je ze ophalen!”

Starr haalde diep adem, kneep z’n dunne lippen op elkaar, en het leek erop dat hij zich op z’n tegenstander zou werpen.

Toen wendde hij zich bruusk om, liep naar z’n grijze paard en slingerde zich in het zadel.

„Als we elkaar in Dust City ontmoeten, zal ik je de

rekening presenteren!” schreeuwde hij dreigend, waarna hij z’n paard de sporen gaf, zodat het dier luid hinnikend wegstoof.

Een ogenblik later waren ruiter en paard in de vallende schemering verdwenen.

Terwijl Smith in het duister door het golvende heuvelland reed, overwoog hij, dat z’n ontmoeting met Jack Starr een lelijke streep door de rekening had gehaald.

Zijn bezoek aan het kleine veestadje in de Rattlesnake vallei was het gevolg van een brief die Tom Trotter, eigenaar van de Triangle T-range, in het noordelijk gebied van de vallei, had gestuurd naar z’n vriend, Jack Saunders, de vader van Steve.

In die brief was sprake over moeilijkheden, die zich in de vallei voordeden en over de onrust, die bij enkele ranchers was ontstaan, in verband met een aantal onplezierige gebeurtenissen, die hadden plaatsgegrepen. Hoewel in de brief geen namen werden genoemd, bleek er toch wel uit dat Trotter z’n vermoedens had over de oorzaak en de bron van al die incidenten, maar niet goed wist wat hij ertegen kon

aanvangen.

„We worden oud, Jack,” schreef hij. „Als we dertig jaar jonger waren, zouden we er samen nog ’ns op uit kunnen trekken om een eind te maken aan al het gedonder...!”

Jack Saunders was met de brief aangekomen bij z’n zoon Steve, en, na een aantal vage toespelingen die overigens aan duidelijkheid niets te wensen overlieten, had Steve tenslotte, tot grote vreugde van z’n vader, aangeboden een bezoek te brengen aan de Triangle T om eens te horen wat er precies aan de hand was.

„Tom is een goede vriend, son, en vrienden laat je nooit in de steek, als ze in moeilijkheden verkeren. Ik zou graag zelf gaan, maar wat Tom zegt is helaas waar: ik ben te oud! Jij gaat als mijn vertegenwoordiger en jij haalt hem uit de nesten, als het maar enigszins mogelijk is! Ik reken op je!”

Steve had z’n vader vriendschappelijk op de schouder geklopt en hem beloofd z’n best te zullen doen.

In een telegram aan Tom Trotter had hij z’n komst aangekondigd. De zorg voor z’n ranch, de Double S,

had hij toevertrouwd aan z'n oude voorman, Buck Owens, en in alle vroegte had hij die morgen Blackie gezadeld en was op weg gegaan naar Dust City, het veestadje, dat in het midden van de uitgestrekte Rattlesnake vallei lag.

Het was z'n bedoeling geweest in Dust City als een rustige, onopvallende vreemdeling te verschijnen en te verblijven, een cowboy, op zoek naar een job, en zo, min of meer ongemerkt en toevallig, met Tom Trotter in verbinding te komen.

Die mogelijkheid was nu vrijwel uitgesloten.

Hij had nu een vijand in de vallei, Jack Starr, die wist dat hij naar Dust City ging en die, alleen of geholpen door vrienden, ongetwijfeld zou proberen om wraak te nemen voor de geleden nederlaag.

Dat was ook uit z'n laatste woorden wel duidelijk gebleken.

Het betekende, dacht Smith grimmig, dat hij geen rustige tijd tegemoet ging.

Daar had hij ook, eerlijk gezegd, niet op gerekend.

Plotseling schoten hem de woorden van Starr te binnen: ,de Silver Dollar was de grootste ranch in de vallei en zou binnenkort de enige zijn...' en ,de Silver

Dollar maakt in Dust City de dienst uit'...

Zou het kunnen zijn, peinsde Smith, dat de Silver Dollar de bron was van de moeilijkheden, waarmede de andere ranchers te kampen hadden?

En dan was er nog een andere vraag: was de ontmoeting met Jack Starr in de canyon een toevallige geweest. Smith meende van niet.

Starr had hem daar staan opwachten. Hem of een ander...

Hij haalde onwillekeurig de schouders op.

De antwoorden zouden wel komen als hij tijd van leven had!

Toen hij de top van een heuvel bereikte zag hij in de verte de lichtjes van het stadje.

Hij gaf Blackie een aanmoedigend klopje op de hals.

„We zullen er het beste van zien te maken, old boy,” mompelde hij. „Vanwege een oude vriendschap!”

HOOFDSTUK II

Herrie in de Wild Horse

Smith reed stapvoets door de zanderige, stoffige, hoofdstraat van Dust City, die spaarzaam verlicht werd door het schijnsel van de olielampen dat, op verschillende plaatsen, door de ramen van de verfomfaaide houten bouwsels, aan weerskanten van de straat, naar buiten viel.

Over de houten trottoirs liepen nogal wat wandelaars maar op de straat zelf was geen verkeer en niemand schonk aandacht aan de cowboy op z'n zwarte paard.

Er was voldoende licht om zich te oriënteren en halverwege de straat ontdekte Smith het kantoor van de sheriff en enkele huizen verder een stalhouderij.

Hij reed een smalle poort binnen naar een binnenplaats, die verlicht werd door een olielamp die aan een spijker bij de ingang van de stal hing, en

steeg af.

Uit de stal kwam een klein mannetje te voorschijn, zo kaal als een ei en met de kromme benen van iemand die een mensenleven in het zadel heeft doorgebracht.

„Hi, cowboy,” groette hij, na een onderzoekende blik op Smith. Toen bekeek hij Blackie en bromde goedkeurend.

„’n Mooi stukje paardenvlees heb je daar, cowboy!” Hij streek met de rug van z’n hand langs Blackie’s hals.

„Maar hij moet nodig ’ns goed geborsteld worden. Hij heeft een lange rit achter de rug!”

„Hoe weet je dat?”

Het mannetje grinnikte zachtjes.

„Als je zo’n veertig jaar in ’t zadel hebt gezeten en ’n jaar of vijftien stalhouder bent, dan is er niet veel meer aan ’n paard dat je niet weet!”

„Dat neem ik aan. Kun jij ’m ’n goeie beurt geven en zorgen dat-ie niks te kort komt?”

„Daar zit ik voor hier! Ik zal ’m alles geven wat-ie nodig heeft! Laat dat maar aan mij over!”

Smith knikte instemmend.

„Is hier 'n hotel te vinden?” vroeg hij.

„Twee, hoewel hotel 'n groot woord is. Ze kunnen je onderdak geven als je niet te fijn kijkt! D'r is de Palace en da's niet veel zaaks en de Wild Horse en da's niet veel beter! Als je goed luistert, kun je daar ginds 'n hele hoop lawaai horen, nou, da's de Palace! De Wild Horse is wat verderop en daar is het zagezegd wat rustiger, maar niet veel!”

„Thanks! Tussen haakjes, ken jij Tom Trotter?” Het mannetje keek Smith opnieuw onderzoekend aan.

„Ben je 'n vriend van 'm?”

„'k Heb 'm nog nooit ontmoet. Maar ik heb 'n boodschap voor 'm.”

„Zoek je werk?”

„Misschien.”

„Ik vermoed dat Tom best 'n mannetje kan gebruiken!”

„Weet je of-ie op het ogenblik in de stad is?”

„Heb 'm al wat dagen niet gezien. Hij komt hier niet veel. Maar je kunt in de Wild Horse misschien wel 'n paar van z'n cowboys treffen!”

„Heeft-ie 'n grote ploeg?”

„Zo, zo! 'n Man of zes.”

De kleine man maakte een vaag gebaar met z'n hand.

„Niet zo groot als de Silver Dollar. Die heeft 'n man of twintig in dienst en er zijn erbij die voor twee tellen!”

„Waarachtig, dat herinnert me eraan,” mompelde Smith.

Uit de zadeltas van Blackie diepte hij de twee pistolen op, die hij op Jack Starr had buitgemaakt.

Hij stopte ze tussen z'n gordel maar de kleine stalhouder, die z'n bewegingen gevolgd had, had ze blijkbaar herkend want op wantrouwige toon vroeg hij: „Waar heb je die pistolen vandaan, vreemdeling?” Hij vond het blijkbaar nogal een vrijpostige vraag want hij voegde er onmiddellijk aan toe: „Niet dat het mijn zaak is!”

Smith lachte zachtjes. „Ken je ze?”

„Ik zou zeggen dat ze van Jack Starr zijn! Hij is voor zover ik weet de enige, hier in de omtrek, die pistolen heeft die met zilver zijn ingelegd. Z'n naam staat erop!”

Smith trok een van de pistolen tussen z'n gordel uit en bij het vage licht van de olielamp bekeek hij het

zilveren plaatje op de kolf.

„Je hebt waarachtig gelijk,” mompelde hij. „De naam staat er inderdaad op!”

De stalhouder stond hem met een mengeling van wantrouwen en verwondering aan te staren terwijl Smith het pistool weer tussen z’n gordel stopte.

„Ben je ’n vriend van Starr?” vroeg hij toen langs z’n neus weg. Smith schudde het hoofd.

„Nee, ’k kan niet zeggen dat we vrienden zijn!”

Nu was de nieuwsgierigheid van de kleine man niet meer te remmen.

„Wil je daarmee zeggen dat-ie je die pistolen niet gegeven heeft... dat je ze van ’m afgenomen hebt? In ’n gevecht?”

Smith lachte. Hij mocht het kleine mannetje wel. „Min of meer! ’t Is ’n lang verhaal, oldtimer! Maar ik heb ’m beloofd dat hij ze weer kon terugkrijgen bij de sheriff. Waar vind ik de sheriff?”

„In z’n kantoor, denk ik. Maar laat me je vertellen, cowboy,” en het mannetje legde een bezorgde hand op Smith’s arm om z’n woorden meer nadruk te geven, „als je het met Jack Starr aan de stok hebt gehad, dan doe je er verstandig aan om hier niet te blijven

rondhangen. De jonge Starr is zuiver vergif, nog erger dan z'n vader! En dat geldt voor de meeste kerels van de Silver Dollar. Hij zal z'n haar proberen terug te halen, met behulp van z'n smerige vrienden en dan ben je nog niet gelukkig. Neem die goeie raad aan van Sam Hawks en verdwijn voor het daglicht wordt. Ik zal wel zorgen dat je paard dan weer in goeie conditie is!”

„Bedankt voor je goeie raad, Sam, maar ik ben bang dat ik 'm niet zal kunnen opvolgen. Ik heb hier nog het een en ander te doen!”

Sam Hawks haalde berustend de schouders op. „All right, vreemdeling, wat je naam ook mag zijn...”

„Steve Smith is de naam!”

„All right, Steve, pas op jezelf, zolang je hier bent. En probeer de moeilijkheden met Starr te ontlopen!”

„Ik zal er m'n best voor doen, als het mogelijk is. Ik ben niet op zoek naar trouble. Wie is de sheriff hier en wat is het voor 'n man?”

„Al Dobson en hij kan ermee door al is-ie geen krachtpatser. En sinds-ie z'n deputies is kwijtgeraakt en er 'n paar van de Silver Dollar voor in de plaats gekregen heeft, maken die zo'n beetje de dienst uit

en heeft Al niet veel meer in de pap te brokken. Ook al is-ie wel van goeie wil!”

„Hoe is-ie z’n helpers kwijtgeraakt?” vroeg Smith. „Ze namen zomaar ineens hun ontslag, en als je het mij vraagt, niet vrijwillig. En de andere morgen zaten Roy Robson en Slim Brady, allebei afkomstig van de ranch van Starr, in het kantoor van de sheriff en ze vertelden dat zij van nu af aan als deputies zouden optreden en dat Dobson de zaken rustig aan hun kon overlaten!”

„Waarom smeed Dobson die kerels niet buiten?” „Kijk, Steve,” en Smith had het gevoel of hij Sam Hawks al jaren kende, „daar is-ie nou net niet genoeg mans voor!”

„En nam Dust City dat zomaar?”

„De mensen in Dust City hebben merendeels ’n hekel aan heibel,” antwoordde Hawks. „En ze willen zeker geen ruzie met de Silver Dollar. Ze geloven niet dat ze daar tegen opgewassen zijn! En bij gevolg...”

Sam spreidde z’n handen in een veelbetekenend gebaar.

„Hoe denken de andere ranchers erover?”

„Well,” antwoordde Hawks met een sluw lachje,

„dat zou je aan Tom Trotter kunnen vragen als je 'm spreekt.”

„Dat is waar! Wel, Sam, dan ga ik 'ns verder. Eerst de sheriff opzoeken en dan naar de Wild Horse. Kijken of ze me daar kunnen herbergen en een stukje te eten kunnen geven. Tot kijk, oldtimer, en zorg goed voor m'n paard!”

„En zorg jij maar goed voor jezelf!” riep Hawks hem achterna.

Het kantoor van de sheriff was een slecht verlicht, vierkant vertrek, voorzien van een houten balie, een stuk of wat stoelen en een verweerde bureautafel.

Tegen de wanden waren opsporingsbiljetten en bekendmakingen geprikt. Aan de wand, achter het bureau, hing een rek met geweren.

Sheriff Dobson zat achter het bureau. Hij was lang en schraal met een gerimpeld, zorgelijk gezicht en kortgeknipt grijs haar. De ster op z'n bruin leren vest blonk in het lamplicht.

Naast het bureau, tegen de wand geleund, de duimen van z'n grote handen tussen z'n gordel gehaakt, stond deputy-sheriff Roy Robson, een grote zwaargebouwde kerel met een bruut, gemelijk gezicht

en een warrige haardos. Op zijn groezelige, geblokte shirt, stak eveneens een ster.

Ze staakten hun gesprek toen Smith binnenkwam.

„Wat moet je?” vroeg Robson nors, terwijl hij Smith van het hoofd tot de voeten opnam.

Deze bekeek de man op zijn beurt en wat hij zag beviel hem maar matig.

„Ik zoek de sheriff!” antwoordde hij kort.

De man achter het bureau kwam overeind.

„Ik ben de sheriff, wat kan ik voor je doen?”

„Ik kom je een paar pistolen in bewaring geven tot de eigenaar ze op komt halen,” antwoordde Smith terwijl hij de wapens van Jack Starr op de rand van de balie legde.

Beide mannen kwamen nieuwsgierig naderbij.

„Waar heb je die pistolen vandaan?” vroeg de sheriff.

„Laten we zeggen dat ik ze gevonden heb!”

De deputy graaide de wapens van de balustrade en bekeek ze.

Een blik was voldoende.

„Well, vervloekt Al, dit zijn de ,guns’ van Jack! Van Jack Starr!” riep hij uit.

Hij keek Smith met een kille, achterdochtige blik aan.

„Hoe zei je dat je aan die pistolen kwam?” „Ik meen dat ik het duidelijk gezegd heb, de eerste keer,” antwoordde Smith rustig.

„Dus jij beweert dat je ze gevonden hebt?”

„Zo zou je het kunnen noemen!” knikte Smith.

„Je liegt, kerel,” snauwde Robson woedend. „Een man als Jack Starr verliest z’n pistolen niet. Je hebt ze vermoedelijk gestolen!”

„Zo is het!” grijnsde Smith sarcastisch. „En toen kreeg ik plotseling spijt en daarom kom ik er nu mee hier naar toe!”

„Ik zal jou...!” schreeuwde Robson, rood van woede.

„Rustig, Roy,” kalmeerde de sheriff.

Hij keek Smith onderzoekend aan.

„Wat is er met Jack Starr gebeurd?”

Smith haalde de schouders op.

„Niets voor zover ik weet. Hij zal zich hier wel melden om z’n wapens op te halen, vermoed ik.”

„Hoe ben je in het bezit van die pistolen geraakt?”

„Da’s een lang verhaal,” antwoordde Smith lijk.

„Laat Starr het je maar vertellen als-ie er zin in heeft.”

De sheriff keek z'n helper aan en trok een hulpeloos gezicht.

„All right,” bromde hij toen. „Dan zullen we maar 'ns afwachten wat Starr ervan te zeggen heeft.” „Als je het mij vraagt, zit aan het hele geval 'n luchtje,” verzekerde Robson, „'n Smerig luchtje. Ik ben ervoor om hem hier,” en hij wees met een dikke wijsvinger naar Smith, „maar zolang op te bergen tot we precies weten wat er aan de hand is geweest.” „En waarvan wou je me dan beschuldigen?” vroeg Smith met een smalend lachje.

„We kunnen niets tegen hem aanvoeren, Roy,” viel de sheriff bij en toen, tot Smith: „Je bent 'n vreemdeling hier, eh? Hoe heet je?”

„Smith...”

Robson lachte sarcastisch en de sheriff fronste z'n wenkbrauwen.

„Ben je van plan hier lang te blijven?”

„Dat hangt ervan af!”

„Zoek je werk?”

„Misschien.”

„Heb je kennissen hier in de vallei?”

„Ik ben van plan ’n bezoek te brengen aan de Triangle T.”

Smith zag hoe Robson hem van terzijde scherp aankeek.

„Waar ben je op het ogenblik onderdak?” viel Robson in.

„Nog nergens. Maar ik had gedacht om voorlopig onderdak te zoeken in de... eh... Palace Hotel!” Smith meende in de ogen van Robson een glimp van voldoening te zien.

Toen zei deze bars: „Luister goed, cowboy! Als je in Dust City bij moeilijkheden betrokken raakt, dan vlieg je hierachter de cel in! Daar ben je ’t mee eens, Al?”

De sheriff gaf geen antwoord.

„En wat gebeurt er als anderen moeilijkheden voor mij maken?” vroeg hij.

Robson keerde zich om, legde de beide pistolen op het bureau en griste z’n stetson van ’n spijker.

„Je hebt me begrepen!” zei hij dreigend, en toen tot de sheriff: „Ik heb nog ’n paar dingen te doen, Al. See you later!”

Toen de deur achter Robson gesloten was, keek de

sheriff Smith doordringend aan.

„Wat is je werkelijke naam?” vroeg hij.

Smith lachte.

„Laten we het op Smith houden,” zei hij.

Dobson streek peinzend met z'n hand langs z'n kin.

„Je krijgt hier moeilijkheden,” stelde hij vast.

„Maar daar zul je alles van weten. En er is niet veel wat ik kan doen. M'n deputies staan aan de andere kant!”

Smith knikte langzaam terwijl hij zich afvroeg wat de woorden van de sheriff precies te betekenen hadden.

„In elk geval kun je op me rekenen, voor zover dat in m'n macht ligt,” vervolgde Dobson. „En laat me je om te beginnen een goeie raad geven. Blijf weg uit de Palace. Het is de pleisterplaats van de lui van de Silver Dollar, als ze in de stad zijn! Daar kun je zeker moeilijkheden verwachten!”

„Ik was al van gedachten veranderd,” mompelde Smith.

„Bill Mooney van de Wild Horse is all right. Bij hem kun je het best terecht.”

„Bedankt!”

Dobson stak plotseling z'n hand uit.

„Good luck, Smith,” zei hij. „En pas op jezelf!”

De Nachthavik drukte de aangeboden hand, enigszins verbaasd, omdat hij van de houding van de sheriff niet veel begreep.

In elk geval leek het hem wel duidelijk dat Dobson, al was hij dan geen sterke figuur, toch een eerlijk man was, die niet zonder meer de zijde van de Silver Dollar gekozen had, ook al beheerste die dan blijkbaar de vallei.

Zou het kunnen zijn, dacht hij, toen hij, na bij de stalhouderij nog even z'n plunjezak te hebben opgehaald, op weg was naar de Wild Horse, dat Tom Trotter tegen de sheriff iets had uitgelaten over zijn komst naar de vallei.

Hij haalde de schouders op. Hij zou morgen Tom Trotter gaan bezoeken en dan zou hij er wel achter komen hoe de zaken lagen.

Hij duwde de klapdeurtjes van de saloon open en stapte de gelagkamer binnen.

Het was er niet druk. Aan de tapkast stond een cowboy achter een glas bier. Aan een tafeltje zaten vier veedrijvers te pokeren. In een hoek bij het raam

zat een man een biefstuk te verorberen.

Bill Mooney, de eigenaar, een klein kogelrond mannetje met een vollemaansgezicht, pientere oogjes en donker haar dat glad op z'n schedel zat geplakt, ging hem voor naar een kamer op de eerste en enige verdieping. Er stond een ijzeren bed, een stoel en, tegen de wanden, een klein tafeltje met een waskom onder een gebarsten spiegel.

Het was niet veel zaaks maar doorgaans stelden de hotelgasten in dergelijke plaatsjes geen hoge eisen. De mannen van het veeland waren gewoonlijk al blij met een behoorlijk bed.

Nadat het mannetje had beloofd een schep water te laten boven brengen, zodat Smith zich wat kon opknappen en verder te kennen had gegeven dat hij voor z'n gast 'n ,steak' (biefstuk) zou laten klaarmaken zoals er in heel Dust City geen tweede werd geleverd, vroeg Smith plotseling: „Ken jij Tom Trotter?”

Mooney bleef bij de deur staan.

„Ben je 'n vriend van 'm?” vroeg hij.

Dezelfde vraag, dacht Smith, die Sam Hawks hem ook gesteld had. Hij knikte bedachtzaam.

„Zo kun je het inderdaad noemen,” zei hij.

„Tom komt gewoonlijk een glas bier bij me drinken als-ie in de stad is,” vertelde Mooney.

„Heb je 'm vandaag gezien?”

„Nee, ik geloof niet dat-ie vandaag in Dust City geweest is!”

Mooney verdween en een ogenblik later kwam een kleine Chinees aandraven met een emmer water, die hij in de waskom uitgoot.

Nadat de Nachthavik zich had verfrist en opgeknapt ging hij naar de gelagkamer terug en zette zich aan een tafeltje. Een ogenblik later bracht Mooney hem een ‚steak’ van formidabele afmeting in heerlijk bruine jus, die hem deed watertanden.

Als een wolf viel hij erop aan.

Hij had juist de laatste hap door z'n keel laten verdwijnen en 'n kop zwarte koffie besteld, toen de klapdeurtjes met veel lawaai werden opengesmeten en een drietal bezoekers binnentrad.

Het was voor de Nachthavik onmiddellijk duidelijk dat het geen klanten waren van Mooney.

Hij zag het gezicht van de kleine caféhouder, die zelf achter de tapkast stond en er nauwelijks

bovenuit kwam, betrekken en hij wist dat er heibel op komst was.

De vier pokerspelers, die hun spel luidruchtig bedreven hadden, werden plotseling stil, toen een van hen een zachte opmerking mompelde.

De cowboy aan het tafeltje bij het raam, die, na zijn maaltijd, nu een kop koffie voor zich had staan, trok langzaam z'n gordel op waarbij z'n hand een ogenblik op de kolf van zijn pistool bleef rusten.

Twee van de bezoekers waren grofgebouwde kerels met norse brutale gezichten. De derde was tenger gebouwd. Hij had een spits gezicht als een rat. In de holsters die laag op zijn heupen hingen, staken twee pistolen.

„C'mon, maanvis!” commandeerde de grootste van het drietal, terwijl hij een vuist als een straatkei op de tapkast liet neerkomen, „voor ons alle drie 'n borrel en niet van het bocht dat je je klanten gewoonlijk voorzet!”

Mooney zette zwijgend een drietal glazen op de toonbank en diepte een fles op.

Hij trok er de kurk af en schonk de glazen vol.

De man die de drank besteld had nam een teug uit

z'n glas, trok een vies gezicht en spuwde het vocht op de grond uit.

„Jij smerige gifmenger!” schreeuwde hij verontwaardigd, „dit is het gemeenste spul dat je in huis hebt! 'n Andere fles!”

Het was alleen maar komedie, dat bleek duidelijk uit de grijnzende gezichten van z'n kameraden.

Ook Mooney had het door want hij zei op afgemeten toon: „Jij hebt van je leven al zoveel bocht gedronken, Olsen, dat je het niet meer weet als je iets goeds voorgezet krijgt. Drink het op of laat het staan maar probeer niet hier de kachel aan te maken!”

„Jij kleine opduvel!” viel Olsen uit. „Wil jij mij...” en tegelijkertijd deed hij een greep over de tapkast naar Mooney...

Maar hij deinsde terug toen hij plotseling in de loop keek van een levensgrote revolver die Mooney onder de tapkast had opgevestigd.

„Je drinkt 'm op of je laat 'm staan!” zei de kleine kastelein ferm. „En dat geldt ook voor jou, Ben Sharp en voor jou, Lacey! Als het je niet bevalt, hoepel je maar op en ga je je smoesjes maar in de Palace

verkopen!”

De Nachthavik had bewondering voor het kereltje dat blijkbaar helemaal niet bang uitgevallen was.

„Oké, kleine lefgozer!” bromde Olsen met een knipoogje naar z’n kameraden.

Hij nam z’n glas weer op, keerde zich om en, met z’n rug tegen de tapkast geleund, keek hij met een smalende grijnslach op z’n ongeschoren gezicht, de gelagkamer rond.

Zijn ogen bleven rusten op Smith, die het twistgesprek met Mooney had gevolgd en wist dat het alleen maar een half mislukte inleiding was om tot verdere herrie te komen.

„Zeg, Ben,” begon Olsen met harde stem zonder z’n blik van Smith af te wenden, „ik heb gehoord dat er hier in de stad ’n vent rondloopt die beweert dat-ie Jackie Starr z’n pistolen afgenomen heeft!”

„Afgenomen?” antwoordde de man met het rattengezicht op smalende toon, „gestolen zul je bedoelen! D’r loopt hier in de vallei geen kerel rond die Jackie in ’n eerlijk gevecht z’n pistolen afhandig kan maken! Hij is zo snel als de duivel zelf!”

„Ik heb het idee, dat jij ’n tikkeltje sneller bent als

’t erop aan komt, maar niet veel!”

„Ik zou het niet graag tegen ’m opnemen,” verzekerde Ben Sharp bescheiden. „Maar die kerel, Smith schijnt-ie zich te noemen, zou ik wel ’ns willen tegenkomen! Om ’m ’ns even de maat te nemen!”

De derde man, Lacey, maakte een afwerend gebaar. „Ik zou ’m maar aan Jackie overlaten!” betoogde hij. „Die zal er wel op staan om zelf dat boontje te doppen!”

„Sure!” antwoordde rattenkop. „Ik zou Jack die kluif niet willen afnemen. Ik zou ’m alleen maar ’n staaltje laten zien van hetgeen ’m te wachten staat!”

De Nachthavik haalde, onder de tartende blikken van het drietal, kalm z’n tabakszak te voorschijn en begon met rustige vingers een sigaret te rollen, alsof het hele gesprek hem niet aanging.

De vier kaartspelers hadden hun spel gestaakt en waren een zacht gesprek begonnen dat niet erg vlotte.

De cowboy bij het raam leek in gepeins verzonken.

De Nachthavik kwam iets overeind toen Mooney met de koffie kwam aandragen.

De kleine kastelein knipoogde terwijl hij, met vaste

hand, het kopje voor hem op de tafel zette.

De Nachthavik glimlachte terug, deed een laatste trek aan z'n sigaret, doofde ze onder z'n gelaarsde voet en strekte z'n hand uit naar de koffiekop...

Toen kwam Ben Sharp, de ,gunfighter', plotseling in actie.

Het pistool scheen in z'n hand te springen en terwijl de knal van het schot door het vertrek daverde, vloog de koffiekop in scherven over de tafel terwijl de koffie in het rond spatte...!

De Nachthavik zat een ogenblik onbeweeglijk.

De kaartspelers zaten doodstil aan hun tafel en schenen de adem in te houden.

De man bij het raam staarde naar buiten.

Mooney stond als aan de grond genageld midden in de gelagkamer.

Het duurde maar een ogenblik...

Toen knoopte de Nachthavik voorzichtig z'n halsdoek los om de koffiespetters te verwijderen die op hem waren neergekomen.

Sharp, die de reactie had afgewacht, liet met een triomfantelijke grijns z'n pistool in de holster glijden.

„Dat was een mooi staaltje schietkunst,” prees

Olsen. „Je kunt 'r wat van, Ben!”

„Dat bedoelde ik nou, toen ik 't er zo net over had,” grinnikte Sharp en met een luchtig gebaar greep-ie z'n glas van de tapkast...

Hij had het bijna aan z'n mond gebracht toen het in splinters tussen z'n vingers uitvloog...!

Boven de dreunende knal van de zware Colt klonk de uitroep van pijn van Sharp terwijl hij verbijsterd naar z'n vingers keek, waar het bloed langs liep...

De Nachthavik liep met afgemeten passen naar het drietal toe, het rokende pistool in de hand.

„Laat je schietijzers maar vallen!” gebod hij, „en doe het voorzichtig of het is het laatste wat je doet!”

Olsen wilde protesteren maar toen hij de harde, kille blik van de cowboy op zich gericht zag, likte hij nerveus z'n lippen en liet met voorzichtige vingers z'n pistool uit de holster op de grond vallen.

De beide anderen volgden z'n voorbeeld.

Sharp keek nog steeds beduusd alsof hij er geen idee van had wat hem was overkomen.

De Nachthavik keek Olsen aan en een glimlachje plooiden zich om z'n lippen.

„Jij hebt het spel aan de gang gemaakt,” mompelde

hij. „Dan zul jij het ook moeten nemen!”

In een flitsende beweging gleed z'n Colt in de holster en eer Olsen begreep wat de bedoeling was, daverde een vuist als een moker neer op z'n ongeschoren kaak.

Olsens hoofd sloeg achterover en hij zakte langzaam langs de tapkast omlaag...

„Well, Smith, je kon het niet laten om moeilijkheden te maken, eh!”

Deputy-sheriff Robson kwam met een tevreden grijns op z'n gezicht, de gelagkamer binnen. Z'n hand rustte op de kolf van z'n pistool en z'n ogen stonden waakzaam.

„En blijf met je hand uit de buurt van je schietijzer, cowboy, als je nog langer wilt leven! Ik heb je verteld wat er zou gebeuren, als je de zaak hier op stellen zou zetten. Nou ga je 'n paar dagen de nor in om af te koelen!”

„Ik zat op je te wachten, Robson,” zei Smith zacht. „Jij hebt dit spelletje hier prachtig in elkaar gezet!”

„Klets niet!” snauwde Robson. „C'mon, get going!” Hij trok z'n pistool half uit de holster toen een andere stem zich liet horen. Een lijzige stem die zei: „Jouw

gezicht bevalt me niet, vriend, steek je handen maar rustig naast je oren!”

Robson wendde zich met een ruk naar opzij.

De cowboy die bij het raam gezeten had stond nu midden in het vertrek.

Hij glimlachte maar z’n ogen deden er niet aan mee en de levensgrote Colt in z’n hand sprak duidelijke taal.

Robson werd vuurrood van drift en woede. Een ogenblik leek het erop of hij z’n pistool zou trekken om het uit te vechten.

„Vooruit, waar blijven de handjes?”

De stem klonk luchtig maar Robson liet er zich niet door om de tuin leiden. Hij zag de gespannen vinger om de trekker en hij wist dat hij geen schijn van kans zou hebben.

Langzaam bracht hij z’n handen omhoog terwijl hij losbarstte: „Wie ben jij, voor den donder! Ik vertegenwoordig hier de wet! Je belemmert me in de uitoefening van m’n functie!”

Het was een prachtgezicht meende de Nachthavik.

De onbehouwen figuur van Robson die bijna uit z’n vel sprong van woede terwijl hij daar hulpeloos, met

z'n grote handen langs z'n oren, stond te kijken. Ben Sharp die er nog wat wezenloos bijstond met kleine bloedvlekjes op z'n gezicht waar de glassplinters waren ingeslagen. Lacey die, tegen de tapkast geleund naar z'n grote voeten staarde, alsof hij er helemaal niet bijhoorde. En Olsen, die, zonder bravoure, langzaam overeind krabbelde maar die geen strijdlust had overgehouden!

Een prachtgezicht!

In de deuropening en achter de ramen van de saloon zag hij de gezichten van een aantal inwoners van Dust City, die op het tumult en het geknal van schoten waren afgekomen.

Verbaasde gezichten en hier en daar ook vrolijk grijnzende gezichten... Kennelijk waren er heel wat burgers in Dust City die het prachtig vonden dat de deputy-sheriff in z'n hemd werd gezet!

De jeugdige cowboy met z'n jongensachtig gezicht onder de donkerbruine haardos, die, met de zware Colt in z'n rechterhand, de situatie volledig beheerste, liep langzaam op Robson toe.

Het glimlachje zweefde nog om z'n lippen maar z'n bruine ogen stonden hard.

„Wie ik ben, vriend, doet er weinig toe. Laten we zeggen dat de naam Brown is! Peter Brown! Oké?” Een korte handbeweging stuitte de woordenstroom die Robson opnieuw wilde loslaten.

„Maar wat jou betreft,” ging de stem verder, „ik geloof niet dat jij hier het gezag vertegenwoordigt! Hebben de goede burgers van Dust City je aangesteld? Nee! Heeft sheriff Dobson om je gevraagd? Nee! Wel dan...”

Zijn hand schoot uit en rukte de ster van het shirt van Robson, die keek alsof hij z'n ogen niet kon geloven.

„Zo,” zei Brown voldaan, „nu ben je weer wat je altijd geweest bent, een doodgewone, goedkope, cowpuncher! Ga maar terug naar je baas van de Silver Dollar en zeg maar dat je hier hebt afgedaan en dat je de koeien weer komt hoeden!”

Toen greep hij het pistool uit de holster van de verslagen Robson en smeed het bij de andere wapens. „En nu eruit, jullie vieren, smeer 'm, beat it!” Het pistool draaide razend snel om de beugel rond z'n wijsvinger. Een ogenblik later lag het weer vast in z'n hand en met daverende knallen sloegen de kogels in

de houten vloer, rond de voeten van Robson en de andere gezellen.

Het werd een gehaaste aftocht van het viertal!

Bij de deur draaide Robson zich om.

„Hiervoor zal ik je krijgen, Brown!” schreeuwde hij schor. „Ik zal je te grazen nemen, zo waar als ik leef!”

„Ik weet dat je 't zult proberen,” wuifde Brown luchtig. „Je zult er je best voor doen... Maar of het zal lukken? We zullen zien!”

Maar de deur was al achter Robson dichtgevallen. Buiten, in het donker, riep iemand: „Kan ik je soms nog helpen met een klapperpistooltje, Roy?” en een daverend gelach volgde...

Robson knarsetandde van woede en teleurstelling. Hij had een figuur geslagen en hij wist dat z'n rol was uitgespeeld...

„Well, hoe deed ik 't?” wendde Brown zich tot Smith met een brede grijns die al z'n sterke, witte, tanden toonde.

„'t Was 'n goeie show!” glimlachte Smith waarderend. „Ik heb er zeer van genoten!”

Met z'n voet schraapte hij de pistolen op 'n hoop. „Je zult hier alleen 'n hoop gedonder mee krijgen! Waarom deed je 't?”

Brown keek Smith een beetje raadselachtig aan. „Ik had er zo m'n redenen voor,” zei hij.

„In elk geval, bedankt! Werk je op een van de ranches hier?”

Brown schudde het hoofd.

„Nee, ik ben 'n vreemdeling hier, net als jij, geloof ik!”

Smith lachte.

„Voor 'n vreemdeling ben je aardig goed op de hoogte van de situatie!”

„Datzelfde geldt voor jou,” glimlachte Brown. „Well, ik denk dat ik maar 'ns op ga stappen.”

Hij stak z'n hand uit.

„Prettig je ontmoet te hebben, cowboy. Misschien zien we elkaar nog 'ns terug.”

„Waarschijnlijk, als je hier in de stad blijft.”

„Nee, ik blijf niet in de stad. 't Zal de eerste dagen niet de meest gezonde plaats zijn voor me. En voor jou evenmin!”

Smith knikte peinzend.

„Ik geloof dat je gelijk hebt! Misschien kan ik m'n plannen ook maar beter veranderen!”

HOOFDSTUK III

Blackie is verdwenen

Na het vertrek van Brown liep de Wild Horse in korte tijd vol met opgewonden en luidruchtige klanten, die onder veel vrolijkheid en hilariteit, de gebeurtenissen bespraken die tot de smadelijke aftocht van Robson hadden geleid.

Voor al de vier pokerspelers lieten zich niet onbetuigd en waren graag bereid het gebeuren telkens weer opnieuw in geuren en kleuren te vertellen.

De Nachthavik, zich nauwelijks bewust van de bewonderende blikken waarmee men hem bekeek, zat aan een tafel in een hoek van de gelagkamer, achter z'n zoveelste kop zwarte koffie, na te denken over hetgeen hem te doen stond.

Hij had Tom Trotter telegrafisch van zijn komst op de hoogte gebracht en het had hem enigszins

verwonderd dat hij, bij zijn aankomst, niemand van de Triangle T in Dust City had aangetroffen.

Misschien ging men ervan uit dat hij pas laat zou arriveren en de nacht zou overblijven.

Dat was nu ook z'n bedoeling geweest, maar hij vroeg zich af of hij er, na het incident van deze avond, niet verstandig aan zou doen om Dust City maar zo vlug mogelijk te verlaten. De lieden van de Silver Dollar zouden, na de geleden nederlaag, op wraak zinnen en dat zo vlug mogelijk, om hun geschokt prestige te herstellen en hun 'greep' op het stadje te behouden.

Het zou wel 'ns kunnen zijn, dacht hij, dat ze deze nacht nog zouden proberen om de smaad uit te wissen en die kans mocht hij hun niet geven. Nog niet!

Hij kwam tot het besluit om nog deze avond naar de Triangle T te rijden. Blackie zou, na de behandeling door Sam Hawks, wel weer voldoende zijn opgeknapt en hij zou het rustig aan doen.

Sam zou hem wel kunnen uitleggen hoe hij moest gaan om z'n doel in het duister te vinden.

Hij ging naar z'n kamer, deed de spullen die hij al had uitgepakt, weer in z'n plunjezak, drukte de

stetson op z'n hoofd en ging naar beneden.

Mooney keek hem vragend aan, enigszins verbaasd.

„Je gaat toch niet weg?” vroeg hij.

„Dat was wel m'n bedoeling. Ik geloof dat het beter is, zowel voor jou als voor mij!”

„Je hoeft het voor mij niet te doen,” verzekerde Mooney. „Ik ben niet bang voor dat stelletje schorem!”

„Ik ook niet, maar het is altijd verstandig om moeilijkheden niet uit te lokken! Tenminste als er geen flinke winst tegenover staat!”

„Je bent hier altijd welkom als je in de stad komt!” Hij maakte een gebaar naar de vele bezoekers. „Je ziet, ik ben de schade weer dik aan 't terug verdienen!”

„Fijn!” lachte Smith. „Tot ziens!”

De meeste lampen in de huizen waren gedoofd en er waren nog maar weinig voetgangers in de donkere straat.

Met z'n hand in de buurt van z'n pistool en op zijn hoede voor een eventuele hinderlaag wandelde de Nachthavik naar de stalhouderij.

Alles bleef rustig.

Hij liep de smalle donkere poort in en bereikte de binnenplaats.

De lantaarn brandde niet meer en er was geen geluid te horen.

Hij opende de staldeur en riep: „Hallo, Sam?”

Een warme geur van paarden en hooi kwam hem tegemoet.

Maar Sam was nergens te bekennen.

Ook in het huis was alles donker. Hij deed de achterdeur open en riep opnieuw ‚Hello’ maar er kwam geen antwoord.

Hij stond een ogenblik in beraad, toen vingen z’n scherpe oren plotseling een geluid op.

Een zacht geluid dat van de achterzijde van de stal scheen te komen.

Met voorzichtige stappen liep hij er heen, sloeg de hoek om en struikelde bijna over een lichaam dat daar op de grond lag.

Het was Sam Hawks en hij was blijkbaar weer aan het bijkomen.

Hij kreunde opnieuw en stamelde een paar woorden.

Smith nam hem voorzichtig op in z’n twee armen en

droeg hem naar binnen.

Hij vlijde hem neer in een leunstoel en ontstak de olielamp.

Het langzaam aanzwellende licht deed Sam plotseling de ogen openen.

„Wat is 'r gebeurd?” vroeg hij met dikke tong en probeerde overeind te komen.

Een pijnlijke trek schoot over z'n gezicht en hij kreunde toen hij z'n hoofd bewoog.

„Laat mij 'ns kijken!”

Smith boog zich over het oude mannetje heen en bekeek z'n achterhoofd.

Iemand had hem daar 'n flinke mep gegeven maar de huid was niet stuk.

„'t Kon erger, oldtimer,” zei hij. „'t Zal even 'n pijnlijk plekje blijven!”

Sam knikte en wees met een slappe vinger naar een kleine kast in de hoek.

Smith opende ze en vond er een fles gin en een niet al te schoon glas.

Hij vulde het glas en met bevende vingers maar zonder te morsen bracht Sam het naar z'n mond en dronk het in één teug leeg.

Het scheen hem aardig op te knappen want hij keek Smith aan en vroeg: „Wat kan ik voor je doen, Smith?” en toen, met ’n vage beweging naar de fles: „Geef me nog ’n halfje!”

„Je bent er weer helemaal bij!” lachte Smith. „Sure,” antwoordde Sam. „Ik ben in het verleden al dikwijls geraakt met ’n pistoolkolf en zelfs met ’n whiskyfles maar ik kan d’r nu niet meer zo goed tegen!”

„Hoe gebeurde ’t?”

„Well, ik was in de stal en hoorde iets op de binnenplaats. Toen ik naar buiten kwam was de lamp uitgedraaid en in het donker kreeg ik ’n klap op m’n kop! Da’s alles wat ik ervan weet! Hoe laat is ’t?” „Zowat half elf!”

„Gò, dan heb ik ongeveer anderhalf uur voor pampus gelegen! Je ziet ’t, cowboy! Vroeger deed ’t me niks maar als je ouder wordt, kun je ’t niet meer hebben!”

Smith grinnikte zachtjes.

Toen vroeg hij: „Enig idee wie je dat geleverd heeft?”

Sam schudde het hoofd en trok opnieuw een pijnlijk

gezicht.

„’k Weet niet wie en ’k weet niet waarom! ’t Was hartstikke donker! Maar ik zou d’r wel naar kunnen raden!”

„Hoe staat ’t met m’n paard?”

„Fijn!” antwoordde Sam. „Da’s ’n paard om zuinig op te zijn, cowboy! ’k Heb ’m flink opgewreven en goed te eten gegeven. Hij is weer helemaal opgeknapt. Je zou ’m zo weer kunnen gebruiken!”

„Da’s ook de bedoeling!”

„Wat? Ga je d’r alweer tussenuit?”

Smith knikte.

„Mot gehad?” vroeg Sam langs z’n neus weg. „Niet de moeite waard. Maar het is toch beter dat ik hier verdwijn. Ik wil naar de Triangle T. Hoe kom ik daar?”

„Da’s niet zo moeilijk te vinden, son! Als je de stad uitrijdt kom je na enkele mijlen bij een tweesprong, de Twin Fork. Als je rechtdoor gaat kom je terecht bij de Silver Dollar, maar da’s dus niet de bedoeling!”

Hij grinnikte zachtjes en z’n kleine slimme oogjes hadden een schalkse uitdrukking.

„In jouw geval, ga je bij Twin Fork in westelijke richting verder tot je bij een groep cederbomen komt.

Daar buigt 'n pad af in meer noordelijke richting. Als je dat neemt kom je op de stoep van de Triangle T uit. En doe m'n groeten aan Tom!"

„Dat zal ik. Hoe ver is 't?"

„'n Paar uur rijden!"

Smith kwam overeind.

„Te kunt rustig blijven zitten, Sam, ik kan 't wel alleen af!"

„Nee, ik voel me weer prima," betoogde Sam terwijl hij met enige moeite uit z'n stoel opstond, „ik zou weer 'n spijker de kop af kunnen bijten!"

Hij stak een stallantaarn aan en samen liepen ze naar de stal.

„Daar hangt je zadel," lichtte Sam bij. „Je paard staat daar achter...!"

De woorden bleven in z'n keel steken.

Met snelle passen, gevolgd door Smith, liep hij naar het achtergedeelte van de stal.

„Well, vervloekt!" riep hij vol verbazing uit, „het is weg! Je paard is verdwenen!"

Blackie was weg en het was meteen een verklaring waarom de kleine stalhouder een flinke buil op z'n

achterhoofd had opgelopen.

Het was, dacht Smith, zonder meer duidelijk wie hierin de hand had gehad. Jack Starr! Het stond voor hem vast dat Blackie op het ogenblik onderweg was naar de Silver Dollar en dat Starr er 'n tweeledig doel mee beoogde. Op de eerste plaats zich meester te maken van het paard, maar op de tweede plaats om het paard te gebruiken om hem, Smith, in de val te lokken.

Starr zou weten dat Smith zich niet bij de diefstal zou neerleggen maar naar de Silver Dollar zou komen om z'n paard terug te halen. Dat zou dan het moment zijn waarop Starr z'n rekening zou presenteren.

Als hij er de kans voor zou krijgen.

De Nachthavik lachte grimmig.

Het zou toch weleens een gevaarlijke onderneming kunnen zijn om Blackie weer van de Silver Dollar weg te halen.

Starr zou er wel voor zorgen dat er een ontvangstcomité klaar stond, niet met bloemen maar met kogels!

Maar hoe dan ook, het moest gebeuren en wel zo vlug mogelijk.

Deze nacht nog!

Starr zou er mogelijk van uit gaan dat Smith pas morgen van de vermissing van z'n paard op de hoogte zou geraken, en dat hij dus z'n maatregelen om Smith in de val te laten lopen niet voor morgen zou hoeven te nemen.

Deze nacht, meende Smith, zou hij de beste kans hebben om Blackie weer terug te krijgen...

„Wat ga je d'r aan doen, son?” kwam de stem van Sam Hawks. „De sheriff waarschuwen?”

Smith schudde het hoofd.

„Nee, ik ben bang dat de sheriff er niet in zal kunnen slagen om m'n paard weer terug te bezorgen. Dat karwei zal ik zelf opknappen! Vannacht nog. Ze zullen me nog niet verwachten!”

„Dus je hebt wel 'n idee waar...”

„Even goed als jij, oldtimer,” viel Smith hem in de rede.

„Well,” zei Hawks laconiek, „dan ga je dus bij Twin Fork rechtdoor en dan is het nog een uur of wat rijden als je 'n goed paard hebt!”

„Kun jij me aan 'n goed paard helpen?”

„Dat zou ik wel denken! 'n Bruine hengst. Niet zo

goed als de jouwe maar behoorlijk snel en met 'n lange adem! Ik zal er je zadel opleggen!”

Terwijl Sam de hengst aan tuigde nam Smith z'n plunjezak mee naar het woonvertrek.

Daar begon hij zich ten dele om te kleden. In de plaats van z'n kleurige hemd en lichte halsdoek kwam een zwart shirt, waaroverheen een vest van zwart leer dat met schapenwol was gevoerd en een goede bescherming bood tegen de nachtelijke kou, en een zwarte halsdoek.

Uit de plunjezak haalde hij nog een holster met pistool te voorschijn. Hij bevestigde de holster aan z'n gordel, controleerde de beide pistolen, en, na het ene te hebben aangevuld, liet hij ze met een tevreden gegrom weer in de holsters glijden.

Met de plunjezak aan de hand liep hij naar de stal, waar de kleine stalhouder bijna gereed was met het aantuigen van een bruine, hoogbenige hengst.

De Nachthavik bekeek het paard met kritische blik en het beviel hem wel.

Hij streek het dier met zachte hand over het voorhoofd tot Sam klaar was.

Toen bracht hij nog enkele benodigdheden uit z'n

plunjezak over naar z'n zadeltas, controleerde de Winchester in het zadelfoedraal en knikte tevreden.

„Well, Sam, dan ben ik weg. Bewaar die spullen voor me tot ik terugkom, wil je?”

Sam knikte.

„Laat me je nog 'n goeie raad geven, cowboy,” zei hij. „Als je je paard terug hebt, dan hou je een westelijke koers aan. Je steekt de Pine Creek over en na enkele mijlen kom je dan in de uitlopers van de Eagle Mountains. Da's goed terrein om je schuil te houden, son. Ze zullen je daar niet makkelijk vinden! Blijf 'r 'n dagje tot de eerste storm is overgewaaid. D'r zit genoeg eten in je zadeltas! Ga niet naar de Triangle T. Daar zullen ze je 't eerst zoeken! Hou 'r rekening mee, son, dat je met 'n smerig stel kerels te doen hebt! Zorg dat je ze uit handen blijft!”

„Thanks, Sam, ik zal 'r m'n best voor doen! Maar ik zal Blackie terug hebben! En daarvoor zal ik niemand uit de weg gaan!”

Hawks keek naar het harde, onverzettelijke gezicht van de zwarte figuur tegenover hem en knikte vol overtuiging.

„Het zal je wel lukken, cowboy! Je speelt 't wel

klaar!”

HOOFDSTUK IV

De Nachthavik slaat toe...

Onder een nachtelijke hemel die zich koel en strak en fluweelzwart spande boven de vallei reed de Nachthavik in gestrekte draf, over het zacht golvende terrein, naar het zuiden.

Er hing een lichte nevel over het prairieland waarin boomgroepen en struiken schimmig opdoken langs het onduidelijk afgebakende pad dat hij volgde.

De bruine hengst hield zich uitstekend.

Ritmisch roffelden de paardenhoeven over de zanderige bodem en de Nachthavik had het gevoel dat het dier dit tempo uren zou kunnen volhouden.

Sams aanduidingen omtrent de afstand naar de Silver Dollar waren vrij vaag geweest en hij had er geen idee van waar en hoe de ranch precies gelegen was.

Hij hield zich ook niet bezig met de gedachte op

welke wijze hij Blackie weer in z'n bezit zou kunnen krijgen.

Dat probleem zou hij wel bekijken als het zover was!

Nadat er bijna twee uur verstreken waren bereikte hij een ondiepe arroyo, een smalle terreinplooi die, naar hij veronderstelde, weleens de natuurlijke grens van het gebied van de Silver Dollar zou kunnen zijn.

Hij hield z'n paard in terwijl z'n scherpe ogen de omgeving afzochten.

In een langzame draf ging hij verder en na korte tijd ontdekte hij, bij het nachtelijk sterrenlicht, de donkere schaduwen van kleine groepjes vee in het weideland.

Een aanwijzing te meer dat hij z'n doel naderde.

Hij verhoogde z'n oplettendheid, speurend naar de aanwezigheid van enig menselijk wezen.

Toen hij de top van een lage heuvel bereikte zag hij de ranch plotseling voor zich liggen, op geen kwart mijl afstand.

Hij week uit naar rechts, zoekend naar een plaats waar hij z'n paard zou kunnen onderbrengen.

In een laagte van het terrein ontdekte hij een groep

heesters, die naar hij dacht een geschikte schuilplaats boden.

Hij reed er langzaam heen, steeg af en bond de teugel van z'n paard losjes om een van de takken.

Hij klopte het dier goedkeurend op de gespierde hals.

„Wacht hier, old boy. Het zal niet lang duren... hoop ik.”

Hij schoof z'n patroongordel iets omhoog en probeerde of de pistolen voldoende los in de holsters zaten.

Toen, na een laatste blik op de bruine hengst, die het hoofd liet hangen en schijnbaar in gedachten verzonken was, begon hij z'n tocht naar de ranchgebouwen van de Silver Dollar, een paar honderd meter van hem vandaan.

De nacht was volkomen rustig. Er was geen geluid te horen en juist deze stilte deed hem, toen hij de gebouwen tot op enkele tientallen meters genaderd was, nog meer op z'n hoede zijn.

In de donkere schaduw, onder een oude, breed uitwaaierende katoenboom bleef hij staan, speurend en luisterend naar enig verdacht geluid.

Er was niets dat op onraad leek, te bemerken.

Het ranchhuis, een langwerpig gebouw, wit gepleisterd met een brede veranda, was in duisternis gehuld; achter geen enkel venster was enig licht te bespeuren.

Dat zelfde gold ook voor het slaaphuis van de cowboys dat aan een zijde het ruime erf begrensdde.

Aan de andere zijde van het erf lag een grote schuur met schuin daarachter de corral.

Geen licht, geen geluid...

De Nachthavik bleef minuten lang onbeweeglijk staan... zoekend naar enig teken dat op een hinderlaag kon wijzen.

Hij had z'n stetson diep in de ogen getrokken en de zwarte halsdoek bedekte het grootste deel van zijn gezicht.

Tenslotte kwam hij, met een licht schouderophalen, uit de beschuttende schaduw van de boom vandaan en sloop naar het bunkhouse.

Hij opende voorzichtig de deur op 'n kier en de geluiden die onmiddellijk tot hem doordrongen, toonden aan dat alles daar in diepe slaap was.

Langzaam vervolgde hij z'n tocht, om het ranchhuis

heen naar de schuur aan de andere zijde.

Ook hier ging de deur gemakkelijk open, maar een korte inspectie leerde hem dat er geen levend wezen in te bekennen was.

Een paar bergruimten, op korte afstand van de schuur, bevatten alleen maar gereedschap.

Bleef nog over de corral.

Bij de omheining daarvan bleef hij staan, z'n scherpe ogen turend in de duisternis.

Er stonden en lagen een tiental paarden maar hij geloofde niet dat Blackie erbij was.

Hij floot zachtjes, een hoog geluid, waarop Blackie steeds onmiddellijk reageerde.

Maar er gebeurde niets en de Nachthavik schoof met een ongeduldig gebaar z'n stetson naar achter en trok de halsdoek van z'n gezicht.

Het leek erop dat hij een vergeefse tocht had gemaakt, peinsde hij.

Hij was ervan overtuigd dat Jack Starr de hand had gehad in de diefstal van Blackie maar het was duidelijk dat het paard niet naar hier was gebracht.

Vermoedelijk durfde zelfs Starr het niet te riskeren dat het gestolen paard hier zou worden aangetroffen.

Paardendiefstal gold altijd nog als een van de ergste misdaden in het westen.

Hij staarde somber naar de donkere gebouwen waar iedereen in een vreedzame slaap gedompeld was.

En toch moest men daar op de hoogte zijn van de diefstal!

Hij overwoog de mogelijkheid om een van de cowboys in het bunkhouse te overmeesteren, om van hem, hoe dan ook te weten te komen waar Blackie zich bevond.

Maar dat was te riskant.

Een beweging van een van de paarden in de corral trok zijn aandacht en bracht hem plotseling op een idee.

Een prachtidée!

Het zou de jongens beslist uit hun slaap halen!

Hij begon langs de omheining te lopen, tot hij de toegangspoort van de corral bereikte, lichtte voorzichtig de beide sluitbalken uit de haken en duwde de poort zo ver mogelijk open.

Een van de paarden die op de grond lagen, kwam overeind toen de Nachthavik de corral binnenstapte. De anderen volgden, na enige aarzeling, het

voorbeeld.

Hij liep langzaam naar een van de dieren toe, zachte geluiden makend om het rustig te houden.

Het paard wendde het hoofd af toen hij het langs de hals streek maar liep niet weg.

Toen greep hij plotseling de manen beet en slingerde zich op de paardenrug...

Tegelijkertijd trok hij een pistool uit de holster en loste snel achter elkaar een aantal schoten waarbij hij een angstwekkend Indianengehuil uitstootte...

Het resultaat was naar verwachting.

De paarden, toch al onrustig door z'n aanwezigheid, geraakten volkomen in paniek.

Zijn paard steigerde en probeerde hem af te werpen maar de Nachthavik hield vast aan de manen en z'n benen klemde zich stevig om het paardenlijf.

Even renden de beesten doelloos heen en weer tot een van hen de geopende poort in het oog kreeg.

Een ogenblik later stormden de dieren in een dolle stampede, met wapperende staart en manen, hinnikend en briesend, de vallei in.

Smith's paard rende mee, bikkend en de achterbenen uitslaande, in een vergeefse poging om

de hinderlijke last op zijn rug kwijt te raken.

Het lukte niet maar na een honderd meter liet de Nachthavik de manen los en wierp zich, ineen gebogen, zijdelings van het paard.

De venijnig slaande hoeven misten hem op een haar toen hij de grond raakte en om en om buitelde tot hij, hijgend, bleef liggen.

Hij verstond de kunst van het vallen even goed als die van het rijden. Allebei had hij die in z'n jongensjaren op de ranch van z'n vader perfect geleerd!

Na enkele ogenblikken, toen hij weer wat op adem gekomen was, kwam hij overeind, tastte naar z'n pistolen die nog in de holsters bleken te zitten, raapte z'n stetson op die in de val afgevlogen was, en sloop voorzichtig naar de ranch terug.

Daar was alles nu in rep en roer!

Achter de ramen brandde licht en de deur van het bunkhouse stond open.

Op het erf liepen enkele kerels doelloos rond, die, uit hun slaap opgeschrikt, nog niet goed wisten wat er precies aan de hand was.

De Nachthavik, liggend in de schaduw van enkele

struiken opzij van het erf, glimlachte spottend terwijl hij z'n pistool bijlaadde.

Uit het ranchhuis kwam een man naar buiten. Met een harde, autoritaire stem riep hij nijdig: „Wat is dat allemaal voor 'n vervloekte herrie? Wat is er te doen?”

Van de kant van de schuur kwam een opgewonden stem als antwoord: „Hé, boss, het hek van de corral staat wagenwijd open en alle paarden zijn weg!” „Wat!!”

„Ze zijn 'm allemaal gesmeerd!”

Morton Starr vloekte luidkeels.

„Iemand moet dat hek opengemaakt hebben!” kwam een andere stem. „Ik geloof trouwens dat ik ook schoten heb gehoord!”

„Misschien die vent van dat paard dat Jack heeft meegebracht!” opperde een van de cowboys.

„Waar is Jack?” snauwde Morton Starr, plotseling woedend, „waar hangt die kerel weer uit?”

„Hij en Nevada Joe hebben die zwarte hengst overgebracht naar het kamp aan de Pine Creek! Ze zullen daar vannacht overblijven!”

Starr vloekte opnieuw.

„Ik heb 'm gezegd dat die vervloekte hengst ons alleen maar 'n heel pak moeilijkheden zou bezorgen!” viel hij uit. „En ze zijn er al! Jij, Brent!” wees hij naar een van de cowboys, „ga onmiddellijk naar hen toe en vertel Jack, uit mijn naam, dat het paard morgenvroeg van de ranch verdwenen moet zijn! Waar-ie ermee blijft kan me geen donder schelen! Zo niet dan zal ik zelf 'ns 'n woordje met 'm spreken en dan zal ik 'm ongenadig op z'n huid zitten! Die stommeling zou al m'n plannen in de war kunnen sturen!”

„Ik zou wel willen gaan, boss, maar eh... mijn knol is ook weg!” kwam de stem van Brent op verontschuldigende toon.

„Je kunt toch lopen, niet!!” beet Starr hem toe. „Als je mocht denken van niet dan wil ik 'r de zweep wel 'ns overleggen! Dan zul je merken hoe goed 't gaat!”

„Oké,” mompelde Brent gelaten en liep met lome passen naar het bunkhouse om zich verder aan te kleden.

„Als eerste werk morgenvroeg gaan jullie achter de paarden aan!” commandeerde Starr. „Je begint 'n uur

vroeger dan normaal!”

De oude Morton Starr had er kennelijk de wind onder, dacht Smith.

Z’n mond vertrok tot een grijns bij de gedachte hoe prachtig z’n opzet geslaagd was.

Toen Brent even later de vallei in sjokte, verwensingen mompelend aan het adres van z’n baas, was hij er zich geen moment van bewust dat, op enige afstand achter hem, een donkere figuur z’n spoor volgde.

De tocht ging over vlak weideland tot, na enkele mijlen, het terrein zacht glooiend begon af te lopen.

Hier begon ook de begroeiing dichter te worden en de Nachthavik besloot de afstand tot Brent wat kleiner te maken om te voorkomen dat hij hem in het duister zou kwijtraken.

Hij had zich voorgenomen, om, zodra hij van de ligging van het kamp op de hoogte zou zijn, Brent onschadelijk te maken, voordat die met Jack Starr contact zou kunnen nemen.

Er was een goede kans dat de kerels in het kamp in slaap zouden zijn en dan was het een eenvoudig karwei om Blackie weer in handen te krijgen.

Maar dan mocht Brent geen alarm maken!

Het kamp kon nu niet ver meer uit de buurt zijn en het was daarom zaak om Brent onmiddellijk binnen bereik te hebben.

Hij zag de schimmige figuur verdwijnen achter een donkere groep struiken en als een schaduw gleed hij er snel achteraan terwijl hij de zwarte halsdoek opnieuw voor z'n gezicht trok.

Hij bereikte de plek waar Brent verdwenen was en bleef aarzelend staan.

Voor hem lag een kleine open ruimte, ingesloten door hoog opgaand struikgewas, op enkele plaatsen onderbroken door laag kreupelhout.

Van Brent was niets meer te bespeuren!

Hij luisterde gespannen maar er was geen geluid te horen dat enige aanduiding kon geven in welke richting de man was verder gegaan.

Zou die iets van de achtervolging gemerkt hebben en nu in een hinderlaag liggen of zich ergens verscholen hebben om z'n achtervolger van het spoor te brengen?

Hij kreeg niet veel tijd om over de situatie na te denken want plotseling werd de nachtelijke stilte

verbroken door de luide knal van een pistoolschot...!

Een vogel vloog klapwiekend op uit de struiken vlak bij en toen klonk, verder weg, de verontwaardigde stem van Brent: „Héla, ben je nou helemaal be...” en onmiddellijk daarna een verbaasde uitroep: „Well, I'll be damned, da's Joe Brent! Ik had je bijna je lichtje uitgeblazen, makker! Wat moet jij hier?”

Een schor gelach volgde en daarna werd het stil.

De Nachthavik stak voorzichtig de open ruimte over in de richting van waar de stemmen geklonken hadden.

Jammer, dacht hij, een beetje wrevelig, dat z'n plan om Brent tevoren buitenspel te zetten, mislukt was!

Misschien ook niet...!

Tussen de struiken door liep een pad dat uitkwam op een uitgestrekte grasvlakte.

In het vage sterrenlicht zag de Nachthavik vee in groepjes bij elkaar liggen.

Op enige afstand, links van hem, stond, tegen de beschermende rand van het bos, een grote, van ruwe stammen gemaakte blokhut.

Uit een opening in de zijwand, slechts ten dele

afgeschermd, viel licht naar buiten.

Een gemompel van stemmen drong tot hem door, terwijl hij met scherpe blik de omgeving afspeurde.

Toen hij ervan overtuigd was dat er zich buiten niemand bevond, sloop hij snel in de richting van het gebouw.

In de smalle doorgang aan de achterzijde bleef hij staan, luisterend, beide handen aan z'n pistolen.

Hij hoorde een stem, vermoedelijk van Nevada Joe: „Wat denk je, Jack, zou 't die kerel, Smith, geweest zijn?”

„Onmogelijk!” klonk de stem van Jack Starr beslist, „Sharp en Olsen zouden die vent vanavond bezig houden en Robson zou ervoor zorgen dat-ie 'n tijdje opgeborgen werd! Hij kan nog niet weten dat z'n paard weg is!”

„Misschien was het Trotter,” opperde Brent. „Uit wraak omdat we z'n waterbron bij de Washakie Pass onbruikbaar hebben gemaakt?”

„Nee, Trotter zou zo iets niet doen!” Starr lachte smalend. „Die heeft genoeg troubles om zich mee bezig te houden! En hij krijgt er nog meer, als we die kleine schavuit van 'm in handen hebben! Dan zal-ie

alles tekenen wat we hem voorleggen!”

Nevada lachte opnieuw, een schorre, harde lach en het gesprek viel stil.

De Nachthavik sloop voorzichtig verder.

Blackie!

Hij moest ontdekken waar Blackie was! Daarvoor was hij hier!

Naast de blokhut lag een kleine corral. Er lagen twee paarden in en hij zag onmiddellijk dat Blackie er niet bij was.

Nadenkend staarde hij naar de beide dieren.

Toen liep hij behoedzaam langs de zijkant van de blokhut naar de voorzijde om daar de situatie op te nemen.

Er waren twee deuren en een grote vierkante vensteropening.

Eén deur, vooraan, die toegang gaf tot de ruimte waar het drietal zich bevond.

Eén deur, vlak bij hem, van dunne stammen, een beetje scheefhangend, afgesloten met een zware ijzeren pin door een ijzeren ring. Primitief maar doeltreffend!

Daarachter moest een bergplaats liggen.

Of was het een stal?

Hij drukte z'n oor tegen het ruwe hout en fluisterde, zacht en indringend: „Blackie!!”

Hij glimlachte toen hij achter de deur het zachte gestamp van paardenhoeven hoorde.

Hij had Blackie gevonden!

Nu de volgende stap.

Voorzichtig probeerde hij of hij de ijzeren pin van z'n plaats kon krijgen maar die was blijkbaar met kracht in de opening geslagen en zat onwrikbaar vast.

Het zou onmogelijk zijn om Blackie hier heimelijk vandaan te krijgen.

Dat betekende dat hij eerst met het drietal daar binnen zou moeten afrekenen!

Het zou hem een genoegen zijn!

Met een onheilsPELLend glimlachje om de lippen liep hij geruisloos naar de deur die toegang gaf tot de blokhut.

Bij het raam stond hij een ogenblik stil.

Hij hoorde Brent vragen: „Wat ga je nou met dat paard aanvangen, Jack?”

„Daar heb ik over zitten denken,” antwoordde Jack Starr, „en ik geloof dat ik 'n goeie oplossing weet. Jij,

Nevada, brengt dat paard naar de Rock Canyon en verstopt het daar! In Dust City zullen we 't gerucht verspreiden dat de hengst daar wordt vastgehouden! Ik ben er zeker van dat die vent Smith zal proberen het daar weer te pakken te krijgen!”

Hij lachte zacht en kwaadaardig.

„In plaats daarvan zullen wij hem daar te grazen nemen! Ik zou maar zo vlug mogelijk op pad gaan, Nevada, dan kun je nog voor zonsopgang op de ranch terug zijn! Ik ga nu terug om m'n vader gerust te stellen! C'mon, dan gaan we eerst die zwarte uit de stal halen!”

De Nachthavik hoorde hem overeind komen en liep met haastige passen naar de beschuttende duisternis, opzij van de blokhut.

Dit vereenvoudigde de zaak, dacht hij, en het bespaarde hem de moeite.

„Let 'n beetje op, Nevada,” klonk de stem van Jack Starr, „die zwarte was rustig genoeg toen we 'm hier naar toe brachten maar ik vertrouw 'm voor geen cent! Hij is zo gemeen als 'n ratelslang als je 't mij vraagt!”

„Don't be worry, Jack,” lachte Nevada. „Ik heb

meer met wilde paarden omgegaan! Ik zal 'm wel voor je temmen als je dat wilt!”

„Nee, nee,” weerde Starr af. „Dat zal ik zelf bij gelegenheid wel doen! Op mijn manier!”

Een smerig lachje volgde en de Nachthavik hoorde hoe Nevada Joe de ijzeren pin uit de ring begon te slaan.

„Vooruit, jij zwarte duivel! Rustig! Rustig!!”

Maar Blackie was verre van rustig nu hij wist dat z'n baas in de buurt was.

Terwijl Nevada hem naar buiten bracht, rukte hij aan het touw dat om z'n hals gebonden zat en probeerde te steigen.

Maar Nevada Joe, die alles van paarden afwist, gaf hem daar nauwelijks de kans toe.

Hij hield het touw kort en wist behendig de nijldige bewegingen van het paard te ontwijken.

Het duurde even, toen zei Starr: „Geef 'm wat meer lijn, Joe, dan zal ik er de zweep 'ns overleggen! Dat zal 'm wel kalmeren! Bind 't touw maar vast aan de ijzeren ring!”

„Brent, help 'n handje! Ik kan 'm alleen niet houden!”

Blackie bokte en sloeg terwijl de drie mannen, vloekend, zich met hem bezig hielden en geen van drieën zagen ze de donkere figuur die zich langzaam uit de duisternis van de blokhut losmaakte.

„Ik zal jou manieren leren, jij zwart ondie!” schreeuwde Starr en z’n hand met de zweep zwaaide uit...

Een vuurstraal... en de vlijmende gil van Jack Starr, toen de kogel in z’n hand beet, overstemde

bijna de dreunende knal van het schot uit de zware Colt...!

Met het nog rokende pistool gericht, stapte de Nachthavik vanuit het duister op het drietal toe. Een donkere, sinistere, dreigende figuur... het sterrenlicht zacht glanzend op de zwarte loop van het pistool...

Starr keek, met ogen waarin angst oplaaide, naar de plotselinge verschijning.

De zweep was op de grond gevallen en hij voelde bloed, warm en kleverig, langs z’n hand lopen.

„Steek je handen omhoog!!” beval de Nachthavik op zachte, snijdende, toon.

Starr en Brent hieven langzaam hun handen op. Nevada Joe aarzelde, overwoog de mogelijkheid om

alsnog, in een razendsnelle beweging, z'n pistool te trekken...

Het pistool knalde opnieuw en Nevada's gezicht vertrok van pijn, toen het gloeiende stukje lood z'n bovenarm striemde!

„Wie ben jij?” fluisterde hij hees terwijl hij z'n handen langzaam omhoog bracht.

De ogen die hem van onder de donkere hoedrand aankeken waren kil als ijs en Nevada huiverde onwillekeurig.

„Waar ik vandaan kom,” klonk de stem, kort en afgemeten, „noemen ze mij de Nachthavik! Ik heb 'n hekel aan schurken en ik haat paardendieven! Jullie bent het allebei! Draai je om!!”

Het dreigende pistool zette het bevel kracht bij.

Met snelle bewegingen maakte de Nachthavik zich meester van de pistolen van het drietal en smeed ze de duisternis in.

„Jij!” Het pistool prikte Brent in z'n rug. „Maak dat paard los! En probeer geen trucjes uit te halen als je leven je lief is!”

Maar Brent had niets van die aard in de zin toen hij op voorzichtige voeten naar de hut liep en het touw

uit de ijzeren ring losknoopte.

Blackie stond er rustig bij, alsof hij voelde dat z'n meester de situatie volkomen in de hand had en er geen enkel gevaar meer dreigde.

„Ga maar meteen in dat hok!” beval de Nachthavik, „en dat geldt ook voor jullie tweeën!”

„Wat ben je van plan, vreemdeling?” vroeg Nevada Joe op ongeruste toon.

„Als je de voorkeur geeft aan een kogel?” begon de Nachthavik op koele toon maar het tweetal was al onderweg.

De Nachthavik bukte zich snel en raapte de zweep op.

„Starr!”

Jack Starr, die op het punt stond de stal binnen te gaan, wendde zich om, toen hij de plotselinge uitroep hoorde.

Tegelijkertijd zoefde het soepele leer van de lange zweep door de lucht en het dunne uiteinde gleed striemend over z'n gezicht!

Starr wankelde naar binnen alsof hij door een gloeiend brandijzer was geraakt.

„Denk hieraan als je nog 'ns van plan bent om 'n

zweep te hanteren!”

De deur van de stal sloeg dicht en de Nachthavik schoof de ijzeren pin op z'n plaats.

„Als ik jou nog 'ns tegenkom, vreemdeling...” klonk de dreigende stem van Nevada Joe, maar de Nachthavik hoorde hem nauwelijks.

Hij trok de halsdoek van z'n gezicht omlaag en stak z'n pistool weg, na het eerst te hebben aangevuld.

Toen voelde hij de fluwelige snoet van Blackie tegen z'n schouder en hij sloeg z'n beide armen om de hals van z'n rijdier.

„Ik ben allemachtig blij dat ik je weer terug heb, boy,” mompelde hij. „Jij en ik horen beslist bij elkaar!”

In de blokhut vond hij wat hij zocht, een deken en een soepele leren riem.

Hij legde de deken op Blackie's rug en gespte de riem aan die de deken op z'n plaats moest houden.

Even later draafde Blackie door de vallei in een rustige gang die voor z'n baas geen moeilijkheden opleverde, en na een goed half uur bereikten ze de plaats waar de bruine hengst nog geduldig stond te wachten.

Om geen tijd te verliezen want de nacht vorderde snel, besloot de Nachthavik om van paard te verwisselen.

Sam Hawks' goede raad indachtig, zette hij koers in westelijke richting, naar de Pine Creek en de uitlopers van de Eagle Mountains.

Toen het eerste morgenlicht aanbrak en de opkomende zon de toppen van de bergen in een rode gloed zette, vond hij een kleine, door rotsen ingesloten canyon, waar voldoende gras groeide en die een goede beschutting bood.

Hij zadelde het bruine paard af en nam Blackie de deken van de rug.

„Jullie kunnen eten of slapen,” mompelde hij, „maar ik ga in elk geval een tukje doen!”

Hij vlijde zich neer in een hoekje nabij de rotswand en met het zadel als hoofdkussen en de deken over zich heen gespreid, was hij een ogenblik later in diepe slaap.

HOOFDSTUK V

De Triangle T in moeilijkheden

Smith werd tegen de middag wakker en rolde zich uit z'n deken. Hij kwam langzaam overeind en rekte zich uit.

Op enige afstand liepen de beide paarden, broederlijk naast elkaar, te grazen.

Waar zoveel gras groeide, moest water zijn, meende hij.

Na enig zoeken ontdekte hij een kleine bron, die in een diepe rotsspleet opwelde.

Hij waste zich en liet z'n veldfles vollopen.

Toen inspecteerde hij z'n zadeltas en hij lachte toen hij bemerkte dat Sam z'n uiterste best had gedaan om hem volledig uit te rusten.

Behalve gedroogd vlees en brood was er zelfs een kleine koffiekkan en een hoeveelheid koffie.

Op een klein houtvuurtje, dat een smalle, witte,

rookpluim ten hemel zond, bereidde hij een maaltijd.

Daarna rolde hij een sigaret en dacht na.

Sam had hem aangeraden om zich een dag of wat schuil te houden maar daar was nu, dacht Smith, geen reden meer voor.

Blackie was bevrijd door de Nachthavik en er was, voor de kerels van de Silver Dollar, geen enkel bewijs dat de Nachthavik en de cowboy, die Smith heette, een en dezelfde persoon waren.

Het was mogelijk, dat de jacht op de Nachthavik, de aandacht van hem, Smith, zou afleiden.

Misschien!

Maar het belangrijkste was, dat hij aan Tom Trotter z'n komst had aangekondigd. Tom zou op hem rekenen en het zag er naar uit dat hij zijn hulp goed zou kunnen gebruiken!

De Silver Dollar voerde iets tegen Trotter in haar schild, dat was uit de woorden van Jack Starr, die hij die nacht had afgeluisterd, wel heel duidelijk gebleken.

Het had geen zin, dacht hij, om hier werkeloos te blijven rondhangen, terwijl de Triangle T zijn steun wellicht heel hard nodig had.

Hij floot zachtjes en Blackie kwam onmiddellijk toelopen, op de voet gevolgd door de bruine hengst.

Smith liet z'n blik nadenkend over de beide paarden gaan en besloot toen het bruine paard te zadelen en Blackie hier, op deze veilige plek, achter te laten.

Hij zou zijn paard dan wel in de loop van de avond, als het donker was, ophalen en naar Tom Trotters range overbrengen.

Als hij, toevalligerwijs, onderweg een ontmoeting mocht hebben met lieden van de Silver Dollar, dan was het beter, dat hij niet z'n eigen, zwarte paard bereed.

Van z'n lasso maakte hij een kniehalster, zodat Blackie niet te ver zou kunnen afdwalen tijdens z'n afwezigheid, en zadelde de bruine hengst.

Van het zwarte vest en de halsdoek maakte hij een kleine bundel die hij achter een rotsblok verstopte.

Toen steeg hij op en ging op weg.

Om de kans op een ontmoeting met tegenstanders zo klein mogelijk te maken, stak hij de Pine Creek niet over, maar boog, aan deze zijde van het stroompje, naar het noorden af, om de oversteek dichterbij de Triangle T te maken en op die wijze de tocht door de open vlakte van de vallei zoveel

mogelijk te bekorten.

Hij bereikte een punt dat, naar hij meende, ongeveer op gelijke hoogte moest liggen met de Triangle T en voorzichtig stak hij de ondiepe, maar vrij brede en snelstromende Pine Creek over.

Hij was nog in de gordel van struiken en bomen die zich langs de beek uitstreckte, op zacht glooiend terrein, toen plotseling het geluid van schoten tot hem doordrong.

Met een licht aanhalen van de teugel hield hij z'n paard in en luisterde.

Opnieuw klonken er enige schoten, op vrij grote afstand.

Geweerschoten!

Snel zette hij z'n paard aan en in korte tijd bereikte hij de rand van de begroeiing en had hij een uitzicht op de vlakte van de vallei.

Op ongeveer een halve kilometer afstand kwam, in het helle zonlicht, een bruinegevekt paard in dolle ren aangestormd, vrijwel recht naar de plaats waar Smith zich bevond, en die zag, tot z'n verbazing, dat het paard twee berijders had.

Op een honderd of wat meters daarachter reden

drie ruiters, die hun paarden aanvuurden, en kennelijk het tweetal achtervolgden.

Smith zag de voorste van de drie z'n paard inhouden en z'n geweer aan de schouder brengen en hij zag het rookwolkje voor de knal van het schot hem bereiken.

Hij rukte z'n zadeltas open, haalde er z'n kijker uit te voorschijn en bracht hem voor z'n ogen.

Eén blik was voldoende.

In de eerste van de achtervolgers herkende hij Olsen, de man met wie hij het de avond tevoren aan de stok had gehad in Mooney's saloon.

Hij stopte de kijker weg, trok z'n Winchester uit het foedraal en gleed van z'n paard.

Liggend achter een kreupelbosje, wachtte hij z'n tijd af.

Het was duidelijk dat het paard van de vluchtelingen in deze wedren het onderspit zou moeten delven.

De achtervolgers wonnen terrein en ze hadden nu hun geweren vervangen door pistolen, hoewel de afstand om ze met succes te gebruiken, nog te groot was.

Met een grimmig lachje schouderde Smith z'n

geweer en mikte nauwkeurig op de voorste ruiter, Olsen.

Hij grijnsde van voldoening toen hij, nadat hij de trekker had overgehaald, Olsen met één hand naar z'n hoofd zag grijpen, terwijl hij met de andere hand de teugel zo hard aantrok, dat z'n paard begon te steigeren en hij de grootste moeite had om in het zadel te blijven.

Een volgend schot bracht ook de tweede achtervolger tot staan toen hij de geweerkogel angstig dicht langs z'n hoofd hoorde fluiten.

De derde man die wat achter geraakt was, hield eigener beweging z'n paard in.

De vluchtelingen hadden nu het beboste gedeelte langs de beek bereikt en daarmee was de positie van de achtervolgers, die in de open vlakte geen enkele dekking hadden, er niet beter op geworden.

Blijkbaar kwamen ze ook tot die conclusie, want na een ogenblik wendden ze, op een sein van Olsen, hun paarden en reden in snelle draf terug in de richting waaruit ze gekomen waren.

Smith bleef hen enkele ogenblikken nakijken terwijl hij automatisch de Winchester weer laadde.

Toen hij aanstalten maakte om overeind te komen, hoorde hij een stem achter zich: „Bedankt, vreemdeling! Zonder je hulp zouden we erbij geweest zijn!”

Smith keek verbaasd op en krabbelde overeind.

De spreker was een jongen die zeker niet ouder kon zijn dan een jaar of veertien en hij was klein voor z'n leeftijd.

Hij was geheel als cowboy gekleed en uit z'n jongensgezicht keken z'n bruine ogen Smith ernstig aan.

De man die bij hem stond was een Indiaan. Groot en fors gebouwd met een scherp gezicht, donkere rustige ogen en blauwzwart haar.

Z'n hand rustte op de schouder van de jongen.

De jongen stak z'n hand uit.

„Ik ben Tim Trotter, en dit is White Cloud. Hij is een Piute Indiaan en m'n beste vriend! We zijn je allebei heel dankbaar. Ik geloof dat je ons leven hebt gered!”

Smith greep glimlachend de uitgestoken hand van Tim.

„Het was een genoegen!” zei hij. „En mijn naam is Smith, Steve Smith, en ik was op weg naar je vaders

ranch!”

„Ben jij Steve Smith?” vroeg de jongen verwonderd. „Wij dachten dat je in Dust City zat. Vader vertelde me dat je zou komen om ons te helpen.”

Z’n gezicht betrok plotseling en z’n ogen werden vochtig terwijl hij Smith aankeek.

„Ik ben bang dat het nu te laat is voor hulp,” zei hij hees. „Ze hebben vader in de gevangenis gestopt en de ranch zijn we kwijt!”

„Wat?”

De jongen knikte sprakeloos.

De Indiaan legde een beschermende arm om de schouders van z’n kleine vriend.

„Nu moeilijkheden,” zei hij met diepe stem, „nu zeker behoefte aan veel hulp!”

Smith keek een ogenblik naar het bedroefde gezicht van de jongen en naar het onbewogen gezicht van de Indiaan.

„Laten we daar even in de schaduw gaan zitten, son,” stelde hij voor, „en vertel me wat er gebeurd is?”

„Well,” begon Timmy even later, „vader ging vanmorgen al vroeg op weg naar Dust City om jou

daar te ontmoeten. In het begin na de middag kwamen vijf kerels van de Silver Dollar onder leiding van Olsen, naar de Triangle T, Flecher en Ross, twee van onze cowboys en White Cloud en ik waren daar.

Olsen vertelde me dat vader die morgen vanuit een hinderlaag op Morton Starr had geschoten, die ook op weg was naar Dust City. De sheriff en een van de mannen van de Silver Dollar hadden vader op heterdaad betrapt toen hij over Starr gebogen stond...”

„Is Starr dood?” vroeg Smith scherp.

Timmy schudde het hoofd.

„Nee, blijkbaar heeft de kogel hem in z’n schouder geraakt! Maar vader heeft het beslist niet gedaan!”

„Nee!” viel White Cloud bij, „dat grote leugen!”

„En verder?”

„De sheriff heeft vader toen naar Dust City gebracht en in de gevangenis gesloten. En...” Timmy slikte om de brok uit z’n keel kwijt te raken, „en... toen vertelde Olsen dat vader ’n verklaring had getekend waarbij hij de ranch aan Morton verkocht en dat zij nu de leiding op de ranch kwamen overnemen! Ik zou zolang op de Silver Dollar moeten gaan

logeren...”

„En toen?”

„Ik zei,” viel Timmy uit, „dat-ie naar de hel kon lopen! Olsen lachte gemeen en zei dat-ie daar nog wel ’ns over zou denken maar dat-ie mij eerst naar de Silver Dollar zou overbrengen!”

„Wat deden Fletcher en Ross?”

Timmy haalde de schouders op.

„Wat konden ze doen tegen vijf man? Olsen zei dat-ie hen niet kon gebruiken en dat ze een uur tijd kregen om hun spullen te pakken en te verdwijnen!”

„Waren ze betrouwbaar?”

„Ja, ze waren al verschillende jaren bij vader in dienst.”

„En hoe ging het toen verder, Tim?”

„Well, terwijl wij op het erf stonden te bakkeleien, was White Cloud achter de schuur waar niemand hem nog gezien had. Ineens kwam-ie in volle ren het erf over op Amigo en pikte mij op waar ik stond! Jee, ik had de gezichten van die kerels wel ’ns willen zien!”

Timmy lachte bij de herinnering.

„Toen gingen we zo hard als we konden deze kant uit, omdat we hier de beste gelegenheid hadden om

ons te verbergen! We kregen Olsen en nog 'n paar kerels achter ons aan en ik geloof dat we 't niet gehaald zouden hebben, als jij ons niet te hulp was gekomen! Hoe wist je dat wij niet de schurken waren?"

„Ik herkende Olsen! Ik heb al eerder met 'm te doen gehad!"

„Ik zat gewoon te bidden dat we 't zouden halen en toen alles verloren leek, schoot jij plotseling te hulp!" „Zo gaat 't dikwijls in het leven, son! De vraag is nu wat we verder moeten doen!"

De jongen spreidde z'n handen in 'n hulpeloos gebaar.

„Ik weet 't niet! We hebben nog geen kans gehad om erover na te denken! Wat had jij gedacht, Steve?"

Smith haalde de schouders op.

„Ik moet er ook nog 'ns over prakkizeren!" bekende hij.

Hij keek Timmy aan, glimlachend.

„We vinden er wel iets op," verzekerde hij. „Er is geen reden om de moed te verliezen!"

„Daar ben ik van overtuigd," knikte Timmy vol vertrouwen. „Als jij je d'r mee bemoeit, dan komt

het best in orde! Dat heeft Jimmy me verteld!”

„Jimmy...?”

„Jimmy Stevens! Die ken je toch wel!”

Smith trok een verbaasd gezicht.

„Jazeker, of ik Jimmy Stevens ken! Maar hoe is 't...?”

„Jimmy's vader en mijn vader waren dikke vrienden!” viel de jongen in de rede. „Daarom komt Jimmy, nu z'n vader dood is, nog wel 'ns bij ons op bezoek. Hij was er 'n week geleden nog en hij heeft vader zo'n beetje aangepord om die brief te schrijven!”

Smith knikte peinzend, en vertrok z'n gezicht in een grijns.

„Wie had dat gedacht,” mompelde hij. „Dus Jimmy heeft hier de hand in het spel gehad! Waarom is-ie niet gebleven?”

„Dat zou-ie graag gedaan hebben maar hij moest terug naar de Double Hawk, antwoordde Tim.

Hij keek Smith met een schalks lachje aan. „Toen-ie wegreed, riep-ie tegen me: „Maak je maar geen zorg, je krijgt er 'n Nachthavik voor terug! Hij heeft ons alles over jullie vroegere avonturen verteld!”

Smith grinnikte zachtjes.

„Jimmy,” zei hij, „is ’n oud wijf! Dat zal ik ’m ook zeggen, als ik ’m weer ontmoet!”

„Hij zal ’t niet prettig vinden!” verzekerde Tim met een ernstig gezicht.

„Dat weet ik!” lachte Smith. „Daarom zal ik ’t ’m juist vertellen!”

Hij stond op en de anderen volgden z’n voorbeeld. „Kom, we rijden aan,” stelde hij voor. „Ik heb m’n eigen paard achtergelaten in ’n kleine, goed beschutte, canyon, die ’n goede schuilplaats vormt. Ik geloof dat jullie je de eerstkomende dagen maar beter niet in de vallei moeten vertonen! Ik heb ’t idee dat de hele ploeg van de Silver Dollar naar jullie zal uitkijken!”

Hij zette z’n voet in de stijgbeugel en zwaaide zich op z’n paard. Met één hand tilde hij Timmy voor zich in het zadel, en dreef de bruine hengst aan. White Cloud kwam op Amigo achter hen aan.

„’t Zou me niet verbazen, son,” merkte Smith peinzend op, nadat ze enige tijd zwijgend in lichte draf waren verder gereden, „dat jouw ontsnapping vandaag de plannen van Morton Starr lelijk in de war

geschopt heeft! Blijf in je schuilplaats, m'n jongen, en geef die kerels niet de kans je te pakken te krijgen!"

Hij herinnerde zich plotseling de woorden van Starr die hij de afgelopen nacht had opgevangen: „Als we die kleine schavuit van 'm in handen krijgen, zal-ie alles tekenen wat we 'm voorleggen.”

Met die kleine schavuit was natuurlijk Timmy bedoeld en met Timmy in handen zou Starr Tom Trotter onder druk kunnen zetten.

Zou Trotter inderdaad al een stuk getekend hebben waarbij hij afstand had gedaan van z'n ranch?

Dat zou wel voorbarig zijn geweest! Bovendien, je deed toch zomaar geen afstand van 'n dergelijk bezit!

„Maar als wij ons moeten schuilhouden, hoe moet het dan met vader?” kwam Timmy plotseling. Smith kwam tot een besluit.

„Vanavond rij ik naar Dust City en dan zal ik 'n bezoek brengen aan je vader! Dan zal ik precies weten wat er aan de hand is en dan zullen we zien wat er verder te doen staat!”

„Sheriff Dobson zal je misschien niet met vader laten praten,” opperde Timmy. „Morton Starr zal het hem wel verboden hebben! Hij speelt de baas in Dust

City, Steve. En de sheriff doet, wat hij zegt! Dat heeft vader me tenminste verteld!”

„Ik geloof niet dat Dobson me zal beletten om met je vader te praten, Tim!” antwoordde Smith kort.
„Zelfs niet al zou-ie 't willen!”

„Als wij 'ns meegingen om te helpen?” stelde Timmy voor.

„Geen sprake van! Jij en White Cloud duiken voorlopig onder in die canyon! Ik heb daar nog wat voedsel en ik zal het nodige meebrengen, als ik terug kom! Denk eraan, Timmy! Het is in het belang van je vader!”

„Oké, Steve,” mompelde Timmy met een zucht, „jij zult wel weten wat het beste is!”

Smith grinnikte zachtjes voor zich heen.

„Ik hoop 't, son, ik hoop 't werkelijk...”

HOOFDSTUK VI

De Nachthavik raakt in een benarde positie

Het liep al naar middernacht toen de Nachthavik door de duistere hoofdstraat van Dust City reed op weg naar de stalhouderij van Sam Hawks. De straat was vrijwel verlaten. Uit de verte, waar de Palace Saloon lag, kwam nog enig rumoer.

Bij de stalhouderij waren alle lichten gedoofd.

Met z'n paard aan de teugel, liep hij de smalle gang in die naar de binnenplaats voerde en klopte op het raam aan de achterzijde van het huis,

„Wie is daar?” klonk de stem van Sam Hawks.

„Smith...”

„'n Ogenblikje!”

Het licht in de huiskamer gloeide aan en een ogenblik later schoof Sam de grendel van de deur.

„Kom erin, cowboy,” nodigde hij uit en Smith stapte

naar binnen.

„Hoe staan de zaken,” vroeg de kleine stalhouder, terwijl hij Smith onderzoekend aankeek. „Heb je je paard terug?”

Smith knikte. „Wat dacht je?” glimlachte hij.

„Hoe is 't gegaan?” vroeg Sam nieuwsgierig.

Smith vertelde in het kort hoe hij erin geslaagd was om Blackie weer terug te krijgen en Sams kleine oogjes glinsterden van plezier.

„Je hebt ze behoorlijk te grazen genomen, son,” bromde hij. „Vooral die jonge Starr komt 't toe. Hij is niet zo stoer, maar hij drijft helemaal op de macht van z'n vader, 't Werd tijd dat iemand 'm 'ns flink op z'n vingers tikte! En wat brengt jou hier nog zo laat naar toe? Tom Trotter?”

„Yeah.” Smith vertelde van z'n ontmoeting met Timmy Trotter en van de overneming van de Triangle T door de Silver Dollar.

Sam staarde een ogenblik peinzend voor zich uit en streek voorzichtig met z'n hand over z'n kale schedel.

„Ik weet niet hoe jij erover denkt, son,” zei hij tenslotte, „maar naar mijn smaak, stinkt het hele verhaal 'n uur in de wind! Wat Olsen tegen de kleine

Trotter verteld heeft, is voor 't grootste deel verzinsel!”

„Wat heb jij ervan gehoord, Sam?”

Sam schokschouderde.

„Dezelfde geruchten! Ik weet alleen dat ze Tom vanmorgen hebben opgebracht en in de gevangenis hebben gestopt. Slim Brady en een van de kerels van Starr kwamen met 'm aanzetten...”

„Niet de sheriff zelf...?”

Sam schudde het hoofd.

„Nee! Deputy Brady en die is zo onbetrouwbaar als-ie groot is! Die doet alleen maar wat Starr hem beveelt!”

„Wat was hun lezing van het geval?”

„Volgens hen was Starr op weg naar de stad met 'n hele mep geld bij zich, bestemd voor de bank! Brady was op patrouille en was 'n paar kerels van de Silver Dollar tegen het lijf gelopen. Terwijl ze samen stonden te praten, hoorden ze een schot... 'n geweerschot ergens in de heuvels. Ze gingen op onderzoek uit en toen ze over 'n heuvel kwamen, zagen ze op het pad Starr liggen en Tom Trotter stond over hem heen gebogen! Starr had een schot in z'n

schouder maar hij was niet bewusteloos! Toen de anderen bij hen kwamen, beschuldigde hij Trotter! Tom zou op hem geschoten hebben! Vanuit 'n hinderlaag!”

„En het geld?”

„Dat was nog aanwezig, hoewel Starr beweerde, dat Tom het al in z'n handen had gehad maar weer had teruggestoken! Eén pak leugens, als je 't mij vraagt!” Met een verontwaardigd gebaar trok Sam een stuk van een rolletje pruimtabak en stopte het achter z'n bruine kiezen.

„Is Starr niet naar de stad gekomen om z'n wond te laten verzorgen?”

„Nee! Brady en een van de cowboys hebben Tom hier naar toe gebracht. De andere kerel heeft Starr zo goed mogelijk verbonden en is met 'm terug gereden naar de ranch!”

„'n Mooi verhaal,” mompelde Smith terwijl hij z'n tabakszak voor den dag haalde en voorzichtig de tabak op het bruine papiertje uitstrooide. „Ik wil 't ook wel 'ns horen uit de mond van Tom!”

„Nu?”

„Waarom niet? Is de sheriff er nog?”

„Hij of Brady? Als Brady er zit, zal-ie je misschien niet bij Tom toelaten!”

Smith glimlachte.

„Ik denk van wel!”

„Je bent toch niet van plan om...” begon Sam. Smith schudde het hoofd.

„Voorlopig wil ik alleen maar het verhaal van Tom horen! Wat zegt de stad ervan?”

„Sommigen geloven dat het gebeurd is, zoals Brady het rondverteld heeft, maar de meesten vinden wel dat er 'n vies luchtje aan zit! Maar wat willen ze doen?”

„Wat denkt Dobson ervan?”

„De sheriff zorgt er gewoonlijk wel voor dat-ie z'n gedachten voor zich houdt,” antwoordde Sam op smalende toon. „Het doet er overigens weinig toe. Hij kan er toch niets aan veranderen!”

„Ik ga 't in elk geval proberen, Sam! Waar zijn m'n spullen, dan ga ik me omkleden.”

Hij verwisselde snel z'n zwarte shirt en vest voor het geblokte katoenen hemd en 'n bruin leren vest en gespte een van z'n pistolen van z'n gordel.

„Zo,” mompelde hij voldaan, „en nu wil ik dan wel

'ns dat gesprekje hebben met Tom, al is 't wat laat! I'll be seeing ye, oldtimer!"

„Als Brady er is, pas dan op, Smith," waarschuwde Sam. „Hij zit vol smerige streken. Als-ie er kans toe ziet, draait-ie jou d'r ook nog onder!"

„Als-ie er kans toe ziet!" grinnikte Smith. „So long!"

Met rustige stappen liep hij over het houten trottoir in het duister naar het kantoor van de sheriff.

Zoals gebruikelijk was de gevangenis achter het kantoor aangebouwd.

Door het raam zag hij dat het licht van de olielamp laag gedraaid was.

Voor de deur bleef hij 'n ogenblik staan en keek om zich heen.

De straat lag stil en verlaten. Nergens brandde nog licht. Ergens ver weg, hilde een hond. Het was het enige geluid dat te horen was.

Toen greep hij de klink van de deur beet en duwde.

De deur ging gemakkelijk open en Smith stapte snel naar binnen.

Het was er schemerduister en er was niemand te zien.

Voorzichtig liep hij om de balustrade heen naar het bureau maar toen bleef hij plotseling staan en z'n ogen vernauwden zich tot spleetjes...

Van achter het bureau staken een paar gelaarsde benen uit...

Met enkele snelle passen stond hij achter het bureau en knielde neer bij de man die daar lag.

Het was sheriff Dobson en hij was bewusteloos. In het vage licht zag Smith de met bloed omrande hoofdwond voor op de schedel van de sheriff. Iemand had hem daar geraakt en flink geraakt! Vermoedelijk met de kolf van een pistool!

Hij kwam langzaam overeind. Hier moest een dokter aan te pas komen en wel zo vlug mogelijk! Misschien maar het beste om Sam te waarschuwen.

Maar eerst wilde hij weten hoe het met Tom Trotter stond...

De stem, die plotseling door het kantoor klonk, was hard en scherp en vol dreiging.

„Steek je handen omhoog en hou ze daar! Eén verkeerde beweging en je krijgt de volle laag!”

Er was geen keus!

Smith stak langzaam z'n handen omhoog en draaide

zich om.

De man bij de deur was lang en mager en op z'n borst glinsterde de blikken ster in het onzekere licht.

Slim Brady...!

Hij hield z'n pistool op Smith gericht en op z'n gezicht lag een kwaadaardige grijns terwijl hij met afgemeten passen om de balie heen liep en het licht omhoog draaide.

Toen kreeg hij plotseling het op de grond liggende lichaam van de sheriff in het oog.

„Bert! Jeff!” schreeuwde hij luidkeels en een ogenblik later kwamen twee kerels het kantoor binnen snellen.

„Houd 'm onder schot!” snauwde Brady. „Hij heeft Al te grazen genomen!”

Beide kerels trokken hun pistool en Brady knielde neer bij het lichaam van de sheriff.

Na een ogenblik stond hij op en keek Smith aan, z'n mond vertrokken tot een gemeen spottend glimlachje.

„Je hebt 'm 'n flinke optater gegeven, cowboy,” zei hij. „Dat zal je vijf jaar kosten!”

Toen deed hij een stap dichterbij en vroeg: „Hoe heet je?”

„Smith!”

Een sluw lachje gleed over het gezicht van de deputy-sheriff.

„Smith, eh! Ik dacht 't! Jij bent 'n goeie vriend van Tom Trotter, eh?”

Eer Smith een antwoord kon geven, kwam plotseling de stem van een van de kerels.

„Je kon beter 'ns gaan kijken of Trotter d'r nog zit, Slim!”

Brady knikte kort.

„You're right!”

Hij liep snel achter het bureau, trok een la open en griste er een bos sleutels uit.

Haastig stapte hij naar de deur achter in het vertrek en stak een sleutel in het slot.

Hij hoefde de sleutel niet om te draaien want toen z'n hand de deurkruk vastgreep, ging de deur onmiddellijk open.

Brady verdween maar was een ogenblik later weer terug.

Hij sloot de deur achter zich en bleef er tegen aan leunen.

„Trotter is 'm gesmeerd!” zei hij met effen stem.

Hij keek z'n twee kornuiten aan en Smith had plotseling de indruk dat zich op z'n gezicht een heimelijk glimlachje aftekende.

Maar z'n gezicht stond weer hard toen hij op Smith toeliep en met een plotselinge beweging diens pistool uit de holster rukte en meteen op het bureau smeet.

„Je hebt je werk goed gedaan, Smith,” zei hij op sarcastische toon, „alleen zul je d'r 'n hoge rekening voor moeten betalen!”

„Als je bedoelt dat de ontsnapping van Trotter en de overval op de sheriff mijn werk zou zijn,” antwoordde Smith rustig, „dan moet ik je teleurstellen, Brady! Ik heb er niet de hand in gehad!”

Brady lachte honend.

„Oh... jij hebt er niet de hand in gehad!” bouwde hij na.

„Zo is 't!” verzekerde Smith onverstoorbaar. „Ik was nauwelijks 'n minuut binnen toen jij verscheen! En het is duidelijk dat de aanval op de sheriff al een hele tijd geleden moet hebben plaatsgehad!”

„Jij was dus net binnen! Gek, dat we je niet gezien hebben toen je het kantoor binnenging. We hebben hier vlak bij wel 'n kwartier staan te praten!”

Hij maakte een hoofdbeweging naar z'n twee kameraden.

En dat, dacht Smith, was een grove leugen!

„All right, Smith!” Brady maakte een gebiedend gebaar met z'n pistool. „We hebben daar achter nog 'n plaatsje voor je! Get going! De jury moet maar uitmaken wat we met je aan moeten vangen!”

Z'n lippen vertrokken tot een gemeen glimlachje. „En zo nodig zullen we de jury duidelijk maken, dat wij zo ongeveer getuige waren van de aanval op de sheriff!”

„Op dezelfde manier als je getuige was van de overval van Tom Trotter op Morton Starr?” vroeg Smith langs z'n neus weg.

Een ogenblik leek het erop dat Brady zich niet zou beheersen.

Z'n gezicht kreeg een woeste uitdrukking en de hand met het pistool haalde uit voor een klap.

Maar toen had hij zich weer in bedwang en met een nijldige handbeweging grauwde hij: „Naar binnen, daar! En hou je kiezen op mekaar, cowboy, als je heel wilt blijven!”

Met het pistool van Brady porrend in z'n rug, liep

Smith naar de deur achter in het vertrek, daarna een korte gang door, die leidde naar de gevangenis van Dust City, een stevige, stenen ruimte, met een opening, hoog in de zijwand en toegankelijk door een brede deur van zware ijzeren tralies.

De deur stond open en Smith stapte naar binnen.

Brady smeeet het ijzeren hek dicht en draaide de grote sleutel in het slot om.

Hij liet z'n pistool in de holster glijden en zei, op ruwe, onverschillige toon: „Als wij achter 'n ontsnapte gevangene aangaan, cowboy, en we krijgen 'm te pakken dan schieten we eerst en stellen dan pas vragen, see! Trotter zal dat ondervinden!”

Hij lachte kort, keerde zich bruusk om en beende, met bonkige stappen, weg.

Toen hij de deur van het kantoor achter zich dicht trok, werd het donker in de cel en de Nachthavik liet zich voorzichtig neer op de houten brits, die langs een van de wanden stond.

Hij smeeet z'n stetson naast zich neer en streek nadenkend door z'n haren.

De ontsnapping van Tom Trotter en het onschadelijk maken van de sheriff, was een raadselachtig geval en

het had hem in een beroerde positie gebracht.

Brady en z'n kornuiten zouden het hele geval wel zo spelen dat hij het kind van de rekening zou worden!

Ze zouden daarbij beslist niet voor leugens terugdeinzen!

Hoe was Trotter hier weggekomen?

Iemand moest hem geholpen hebben! 'n Hele goeie vriend die bereid was het gevaar te lopen en een hele grote straf te riskeren als het zou uitlekken.

Misschien mensen van zijn ploeg, die, nu Morton Starr de Triangle T had overgenomen, aan de dijk waren gezet!

De Nachthavik schudde het hoofd.

Nee, daar geloofde hij toch niet in!

Languit liggend, de handen achter z'n hoofd gevouwen, dacht hij na over de mogelijkheden, en toen schoot hij plotseling met een ruk overeind en begon in het donker langzaam z'n cel op en neer te lopen.

Was het misschien geen goeie vriend geweest...?

Geen vriend maar 'n vijand!

Hoe meer hij erover nadacht, des te sterker werd z'n overtuiging dat hier geen vriend van Trotter aan

het werk was geweest maar dat de bevrijding van Tom deel uitmaakte van een duivels plan, dat vermoedelijk door Starr was uitgedacht om de ranch van Tom in handen te krijgen.

Ja, dat was het!

Het zou niet moeilijk zijn geweest om Tom vanuit een hinderlaag neer te schieten maar Starr wist, dat als dat gebeurde, de hele vallei er hem op aan zou kijken. En dat wilde hij niet! Dat was ook te gevaarlijk!

Daarom had Starr een ander plan uitgedacht! Hijzelf zou het slachtoffer zijn van Tom Trotter. Trotter zou in de gevangenis belanden en Starr zou zorgen dat hij er weer werd uitgehaald, zo, dat het op 'n ontvluchting zou lijken!

En vlucht werd altijd uitgelegd als een bewijs van schuld!

Brady had het al gezegd. Als ze Tom te pakken kregen, zou er geschoten worden en Tom zou geen kans meer krijgen om te praten! En als er dan nog een verklaring was waarbij Trotter z'n ranch aan Morton Starr overdeed, was de zaak helemaal rond zonder dat iemand Starr iets zou kunnen verwijten!

Hij ging weer op de brits zitten, z'n hoofd in z'n handen.

Zo moest het plan ongeveer in elkaar zitten, meende hij.

Hijzelf zou opdraaien voor de ontsnapping van Tom en voor de aanval op de sheriff en Jack Starr zou z'n wraak hebben!

Men had er kennelijk op gerekend dat er een poging zou worden gedaan om Tom te bevrijden en Brady en enkele helpers hadden op de uitkijk gestaan!

Hij had hen precies in de kaart gespeeld...!

Hij herinnerde zich plotseling het heimelijke grijnslachje dat Brady met z'n kornuiten gewisseld had.

Ze hadden samen komedie gespeeld! Zij waren er allang van op de hoogte dat Trotter verdwenen was! Misschien hadden zij hem zelf wel uit de gevangenis gehaald...!

Wrevelig staarde hij voor zich uit...

Hij schrok op toen, met een rinkelend geluid, een of ander voorwerp op de stenen vloer van de cel terechtkwam.

Even bleef hij roerloos zitten maar toen er verder

niets gebeurde, stond hij op, streek een lucifer aan langs de zool van z'n laars en belichtte de plek vanwaar het geluid gekomen was.

Verbaasd nam hij de bos sleutels op die voor hem op de grond lag en die blijkbaar van buiten af, door de ontluchtingsopening in de wand, naar binnen was geworpen.

De lucifer doofde en de Nachthavik ging, met de sleutels in de hand, op de rand van het veldbed zitten.

Hij had met één oogopslag gezien dat het de sleutelbos was die Brady in de hand had gehad, toen hij hem hier opsloot.

Iemand had er zich van meester gemaakt en hem nu de sleutels, op deze manier, in handen gespeeld.

Hij dacht aan Sam. Die zou wel ongerust zijn geworden over zijn lange uitblijven, was vermoedelijk op onderzoek uitgegaan en had ontdekt hoe de zaken erbij stonden. Hij grinnikte zachtjes voor zich heen.

Help jezelf...! Hij zou van de geboden hulp dankbaar gebruik maken!

Hij zette z'n hoed op, zocht op de tast de grote sleutel uit van de celdeur, stak hem voorzichtig in het slot. Het ging geruisloos over.

Voor de deur, die toegang gaf tot het kantoor van de sheriff, bleef hij even staan, scherp luisterend of er iemand aanwezig was.

Toen hij geen enkel geluid hoorde, drukte hij langzaam de klink omlaag en duwde zachtjes. De deur bleek niet op slot te zijn en hij glipte het kantoor binnen.

De lamp brandde laag en het was er schemerdonker. Er was niemand te zien. Het lichaam van de sheriff was intussen blijkbaar weggehaald.

De Nachthavik keek speurend rond en in het onzekere licht ontdekte hij op het bureau waarachtig z'n pistool, op de plaats waar Brady het had neergesmeten.

Met enkele vlugge passen stond hij bij het bureau, griste het pistool weg en gleed snel naar de wand om uit het gezichtsveld van het enige raam te komen.

Voor hij het wapen in de holster liet glijden, controleerde hij, min of meer automatisch, of het geladen was en kwam tot de ontdekking dat alle kogels eruit verwijderd waren!

Terwijl hij snel, met patronen uit z'n gordel, het pistool weer laadde, schoten hem plotseling de

woorden van Brady te binnen.

„Bij ontsnapping schieten we eerst en gaan dan pas praten!”

Zijn gezicht stond grimmig toen hij voorzichtig langs de wand naar het raam schoof.

Zoveel mogelijk binnen de bescherming van de wand blijvend, gluurde hij naar buiten.

De straat lag stil en verlaten in de duisternis. De huizen aan de overzijde staken donker af tegen de nachtelijke hemel.

Er was geen licht te zien en geen geluid te horen.

Maar het kon z'n plotseling opgekomen argwaan niet wegnemen!

Hoe dan ook, hij moest hier weg!

Zijn blik zwierf door het vertrek en bleef gevestigd op de lamp.

Natuurlijk! Als hij, zelfs bij dit vage licht, de deur opende, zou hij 'n prachtig doelwit vormen! Zijn figuur zou in de deuropening nog voldoende duidelijk staan afgetekend!

Gebukt sloop hij naar het midden van het vertrek, waar de olielamp hing, richtte zich snel op en draaide de pit met een vlugge handbeweging omlaag.

Hij verwachtte een schot maar het kwam niet...

Toen gleed hij in het duister naar de muur, naast de buitendeur, greep de klink en zwaaide de deur wijd open.

Er gebeurde niets...

Zou z'n hevig wantrouwen dan toch ongegrond blijken?

Met het pistool in de hand stond hij naast de deur tegen de wand gedrukt.

Als hij naar buiten ging en ze stonden op hem te wachten, zou-ie geen schijn van kans hebben!

Hij moest die kerels, als ze er waren, uit hun tent lokken!

Hoe?

Hij liet zich languit op de grond zakken, bracht z'n hoofd in de deuropening, kuchte luid en nadrukkelijk en trok snel z'n hoofd terug!

Het leek 'n afgesproken teken!

Plotseling ratelden in de stille straat de pistoolschoten en de Nachthavik hoorde de kogels tegen de muren en tegen de achterwand van het vertrek inslaan!

De straat was eensklaps vol rumoer van stemmen

en boven het lawaai hoorde hij plotseling 'n stem, de stem van Brady: „Trotter probeert er tussenuit te gaan!”

De ruit van het kantoor sloeg aan diggelen toen enkele, slecht gerichte, kogels er doorheen vlogen en opnieuw volgde een kanonnade van schoten.

Toen klonk opnieuw de stem van Brady: „Kom er maar uit, Trotter, met je handen omhoog! Je hebt geen schijn van kans!”

De Nachthavik, tegen de wand gedrukt, z'n pistool in de vuist, lachte grimmig.

Als hij, met z'n handen omhoog, naar buiten zou komen, zouden de kogels op hem aanvliegen, daarvan was hij vast overtuigd.

Brady had het spel goed voorbereid, of was het uitgedacht door Morton Starr? Om de bewoners van Dust City om de tuin te leiden, deed hij het voorkomen, alsof Trotter nu probeerde te ontsnappen. En als Smith naar buiten zou komen en zou worden neergeschoten, zou het verhaal luiden dat Trotter helaas had weten te ontsnappen maar dat ze z'n helper te pakken hadden gekregen!

Een stem riep: „'k Geloof dat we 'm de eerste keer

z'n lichie al uitgeblazen hebben, Slim!"

„Je mag gaan kijken als je d'r zin in hebt!" schreeuwde Brady terug.

De Nachthavik had een patroon uit z'n gordel gehaald en smeed die met een boog, door de open deur naar buiten.

De kogel kwam met een luide tik op het houten plankier terecht en een stem schreeuwde: „Hij komt naar buiten!"

Onmiddellijk sloegen vier, vijf kogels tegen de muur van het sheriffs office te pletter!"

De knallen daverden door de nacht, maar daarboven uit klonk de doodskreet van Smith, jammerlijk en angstwekkend en wegstervend in een gesmoord gereutel...

„Nou hebben we 'm gegarandeerd, Slim!" klonk een triomfantelijke stem en de spreker was blijkbaar van z'n oordeel volkomen zeker want Smith hoorde de man komen toelopen... Zware laarzen bonkten op het houten trottoir voor het kantoor en 'n ogenblik later verscheen de donkere gestalte in de deuropening...

Onmiddellijk daarna beukte de kolf van een pistool, gedreven door een vaardige hand, neer op z'n

schedel.

De Nachthavik ving hem op toen hij voorover tuimelde en legde hem snel op de grond...

Toen stapte hij naar buiten en schreeuwde, zo goed mogelijk de stem van de man imiterend: „Yeah, we hebben 'm!”

Meteen sloop hij langs de voorgevel van het kantoor weg...

Het leek erop dat z'n list volkomen zou slagen!

Vanuit een ooghoek zag hij enkele donkere schaduwen van mannen, midden op de straat... iemand riep: „Is-ie dood?” maar toen klonk een verbaasde stem: „Dat was Jake niet!” direct gevolgd door de uitroep: „Daar gaat-ie!”

De Nachthavik, die nu, in gebukte houding, voortrende langs de huizen, hoorde hoe enkele kerels achter hem aankwamen!

Hij hoorde de nijdig jankende kogels om zich heen vliegen terwijl het lawaai van de schoten de burgers van Dust City uit hun slaap haalde.

Toen, terwijl de grote etalageruit van Miles' Storehouse rinkelend in puin ging, bereikte hij de smalle, zanderige steeg daarnaast en verdween

haastig in de daar heersende duisternis.

Hier was hij veilig.

Er klonken nog enkele knallen maar ook z'n achtervolgers waren blijkbaar tot de conclusie gekomen dat het wild ontkomen was en dat het geen zin had er verder achteraan te zitten!

Hij holsterde z'n pistool en met 'n grijns om z'n lippen stapte hij voort, tot hij het open terrein achter de bebouwing bereikte.

Daar sloeg hij links af om, langs de achterzijde van de bebouwing, Sam Hawks' stalhouderij op te zoeken.

HOOFDSTUK VII

„Pas op voor de Nachthavik...”

Op het zachte klopje van Smith aan het venster, klonk onmiddellijk de stem van Sam: „Smith?” „Yeah!”

De deur werd geopend en Sam zei: „Come right in, son! Je bent laat!”

Smith stapte naar binnen en liet zich op een stoel vallen.

Sams kleine, sluwe oogjes keken hem spottend-meewarig aan.

„’k Had de indruk dat ’r nogal geschoten werd!” merkte hij op toen Smith bleef zwijgen.

Deze knikte grijnzend.

„Dat heb je goed gehoord, oldtimer!” bevestigde hij. „En ik was het doelwit!”

„Dan schoten ze vervloekte slecht of jij was ’n heel beweeglijk doel,” concludeerde Sam droog. „Wil je ’n kop koffie?”

„Graag. Zo zwart als maar kan!”

„Hoe was 't met Tom,” vroeg Sam nadat hij de koffie had ingeschonken.

„Hij was er niet meer!” vertelde Smith. „Dobson had 'n aai over z'n schedel gekregen met de kolf van 'n pistool en lag voor apegapen achter z'n bureau en Tom was verdwenen!”

Sam knikte alsof hij het heel normaal vond.

„Well, terwijl ik in het kantoor van de sheriff was, kwamen Brady en 'n paar andere kerels opdagen. Ze hadden op me staan wachten en beschuldigden me ervan dat ik de sheriff had aangevallen en Tom had helpen ontsnappen! Ze stopten me in de cel en 'n tijdje later speelden ze me de sleutels van de cel in handen, met de bedoeling dat ik er tussenuit zou knijpen en dat zij me, bij die gelegenheid, naar de andere wereld zouden kunnen helpen!”

„'n Smerige streek!” bromde Sam.

„Jammer voor hen,” vervolgde Smith met een grimmig lachje, „vertrouwde ik het plotseling niet meer en ik stapte dus niet zo fier naar buiten als ze verwacht hadden! Om kort te gaan, Sam, d'r vlogen heel wat kogels rond maar ik slaagde erin om

heelhuids weg te komen!”

Hij nam een slok koffie en haalde z’n tabakszak te voorschijn.

„Het is het gemeenste stel schooiers waarmee ik ooit te doen heb gehad, Sam!” besloot hij en de kleine stalhouder knikte.

„Dat had ik je meteen kunnen vertellen!” antwoordde hij. „Wat denk je dat ’r met Tom gebeurd is!” Smith staarde ’n ogenblik voor zich uit.

„Starr heeft de Triangle T overgenomen maar ik geloof niet, dat Trotter de ranch aan Starr verkocht heeft,” zei hij nadenkend. „Ik heb het idee dat Tom uit de gevangenis is gehaald op last van Morton Starr die hem zal proberen te pressen om de ranch aan hem te verkopen. Als Tom ’n verklaring op dat punt zal hebben getekend, dan zal Starr Brady waarschuwen, die Tom dan wel weer in ontvangst zal nemen...”

„Precies!” bromde Sam, „en onderweg naar hier zal Tom zogenaamd proberen te vluchten en worden neergeschoten!”

Smith knikte zwijgend.

„’t Ziet ’r niet zo mooi uit voor Tom,” merkte Sam even later op terwijl hij opnieuw koffie inschonk.

Hij keek Smith van terzijde aan.

„Ik zie ook niet goed in wat we d'r tegen kunnen doen!” zei hij toen.

„We moeten iets doen, Sam! Heb jij enig idee waar ze hem naar toe gebracht zouden kunnen hebben?” De kleine stalhouder overwoog de vraag.

„Als je 't mij vraagt,” antwoordde hij, „dan hebben ze hem naar z'n eigen ranch gebracht! Daar zal Starr 'm onderhanden nemen. Later zullen ze zeggen dat-ie naar z'n ranch vluchtte om z'n zoontje op te halen en dat Brady 'm daar te pakken kreeg!”

„Dat klinkt 't meest logisch,” beaamde Smith.

Hij kwam plotseling overeind en keek op Sam neer. Z'n gezicht stond ernstig.

„Het betekent, Sam, dat Tom in groot gevaar verkeert! Er moet iets gedaan worden, vannacht nog, anders zou het wel 'ns te laat kunnen zijn!”

Sam knikte bedachtzaam.

„Dat zou wel 'ns waar kunnen wezen, cowboy,” gaf hij toe. „Maar 't zal geen gemakkelijk karwei zijn voor 'n man alleen!”

Smith haalde de schouders op.

„Misschien niet, maar het moet gebeuren! Ik kan

Tom nu zeker niet in de steek laten!”

„Weet je ’n goeie schuilplaats?”

„Voorlopig wel!”

„Starr heeft heel wat kerels in dienst en hij zal ze allemaal inzetten en de hele vallei uitkammen om jullie te vinden! Met Brady aan het hoofd! Je moet niet vergeten dat Tom voor de wet ’n ontsnapte gevangene is!”

„Ik weet ’t, maar ze zullen ons niet vinden!” verzekerde Smith kort.

„En je krijgt er Toms ranch niet mee terug!” mompelde Sam.

„Nee,” gaf Smith somber toe. „Dan zullen we misschien geweld met geweld moeten keren! Hoewel ik daar ’n hekel aan heb, Sam!”

„Misschien lukt ’t op ’n andere manier.”

„Zijn de jongens van de Triangle T hier in de stad, dat je weet?”

„Ik heb Ross en Fletcher gezien!”

„Zijn ze... eh... geschikt? Ik bedoel, zijn ze trouw aan hun baas?”

„Daar ben ik van overtuigd!” verzekerde de kleine stalhouder. „Als ze ’n goeie leider hadden, zouden ze

allemaal bereid zijn voor de Triangle te vechten! Maar Tom had 'n hekel aan geweld!”

„Ik ook maar je kunt 't niet altijd voorkomen! Luister, Sam, probeer ze morgen te pakken te krijgen en vraag hen om morgenavond in Mooney's saloon bij elkaar te komen. Ik zal daar dan ook verschijnen, al kan 't wat laat worden. Mocht ik op een of andere manier niet in de gelegenheid zijn... dan horen ze 't wel!”

„Ik zal 'r voor zorgen,” zei Sam eenvoudig.

„En nog iets, heb jij 'n stukje papier en 'n potlood?”

Sam trok verbaasd de wenkbrauwen op maar knikte heftig.

„Sure!”

Hij stond op en hobbelde op z'n kromme beentjes naar de kast achter in de kamer.

„There y'are, cowboy,” zei hij triomfantelijk en overhandigde Smith een stompje potlood en 'n stuk bruin pakpapier.

„Thanks!” Smith grinnikte zachtjes terwijl hij aan tafel ging zitten, en begon te schrijven.

„Zou je morgen dit telegram willen versturen, oldtimer?”

Sam nam het strookje papier aan en zei: „Tuurlijk! Morgen ’t eerste wat ik zal doen.”

„Is de telegrafist betrouwbaar?”

„Nat Liston? Sure! Heb de jongen nog gekend toen-ie zo groot was!”

„That’s fine! Well, Sam, dan ga ik er tussenuit! Heb je eten in huis?”

„Vandaag pas m’n inkopen gedaan!”

„Ik wil zoveel mogelijk meenemen!”

„Je kunt het allemaal hebben! En ik wil ’r geen geld voor!”

„Dank je, Sam!”

Vijf minuten later stonden ze samen op de binnenplaats, bij de bruine hengst.

Smith zette z’n voet in de stijgbeugel, greep de zadelknop en slingerde zich licht in het zadel.

„So long, Sam! Vergeet niet wat ik je opgedragen heb!”

Sam bekeek de donkere, lenige figuur met vaderlijk welgevallen.

„’k Zal ervoor zorgen! Good luck, son!”

Smith hief z’n hand op ten groet. Spoorslags reed hij even later de hoofdstraat van Dust City uit.

In de vlakte zette de Nachthavik z'n bruine paard tot de grootst mogelijke spoed aan.

De nacht begon al te vorderen en hij begreep duidelijk, dat zijn onderneming alleen maar 'n kans van slagen kon hebben, als ze in het duister kon worden uitgevoerd.

Het zou toch al 'n vrij hachelijke zaak worden, peinsde hij grimmig, en hij zou het geluk, dat Sam hem had toegewenst, hard nodig hebben!

Maar hij vertrouwde op z'n beide pistolen en op de hulp die doorgaans gegeven wordt aan hen die voor een eerlijke zaak vechten!

Laag over z'n paard gebogen om de kille nachtwind zoveel mogelijk te ontgaan, raasde hij door de vlakte, 'n vaste hand aan de teugel!

Hij had er geen idee van hoe de situatie zou zijn op de Triangle T en op welke manier hij de zaak zou moeten aanpakken.

Dat zou wel blijken!

Hij kreeg de ranch in zicht toen hij, in langzame draf, een lage heuvel overkwam.

De ranch lag in 'n ondiep dal, aan drie zijden

omgeven door 'n dichte begroeiing, ten dele loofhout en aan de achterzijde een donker vlak van dicht opeenstaande dennen en sparren op een zacht glooiende helling.

Hij hield 'n ogenblik z'n paard in om de situatie op te nemen.

Hij kon de bijeen gegroepte gebouwen vaag onderscheiden als donkere vormen maar wat hem het meest interesseerde waren de beide verlichte vensters in het ranchgebouw, een bewijs, dat, ondanks het vergevorderde nachtelijke uur, nog niet alle bewoners naar bed waren.

Hij wendde de teugel en reed stapvoets het beboste terrein in om, onder dekking van de diepe duisternis onder het geboomte, de ranch zo dicht mogelijk te kunnen naderen.

Na enige tijd steeg hij af, bond de teugel van het paard aan 'n dunne, laaghangende boomtak, controleerde z'n beide pistolen en bond de zwarte halsdoek voor z'n gezicht.

Voorzichtig sloop hij naar de rand van de bebossing. De gebouwen lagen nu schuin voor hem uit en z'n scherpe ogen, gewend aan de duisternis en geholpen

door het licht dat van uit het ranchgebouw naar buiten viel, konden een aantal zaken duidelijk onderscheiden.

Op het erf stond aan een rek een drietal paarden vastgebonden en vlak daarbij stond een vierwielig rijtuigje met een paard ervoor.

Hij glimlachte voldaan.

Het wees erop dat Morton Starr op de Triangle T was! Met z'n gewonde schouder was hij vermoedelijk niet in staat om paard te rijden, vandaar het rijtuig!

En uit de aanwezigheid van Starr viel af te leiden, dat ook Tom Trotter daar moest zijn.

Dat was dan een zorg minder, peinsde de Nachthavik, terwijl hij zich langzaam langs de rand van de begroeiing verder bewoog.

Hij vroeg zich af of Starr een wachtpost had uitgezet?

Vermoedelijk wel!

Die moest dan eerst worden opgespoord en onschadelijk gemaakt.

Plotseling kreeg hij de man in het oog.

Een donkere figuur die, leunend tegen een van de stijlen van de veranda, een sigaret stond te roken.

Smith zag het eind van de sigaret nu en dan aangloeien en het gezicht van de wachtpost vaag belichten.

Dat was een prooi voor de Nachthavik...!

Snel sloop hij verder tot hij zich opzij van de gebouwen bevond en aan het oog onttrokken was van de man op het erf. Toen stak hij de smalle reep open terrein over dat hem van de ranch scheidde.

Hij bewoog zich met de soepelheid van een luipaard, z'n grijze ogen boven het zwarte masker ontging niets in het duister en z'n oren waren gespitst op ieder geluid.

Aan de achterzijde van het ranchhuis was alles donker.

Langzaam en geruisloos liep hij door naar de zijkant.

Aan z'n rechterhand lag het bunkhouse. Voor zover er iemand was zou hij op dit late uur zeker in slaap zijn, dacht de Nachthavik.

Hij gleed verder en bereikte het punt waar de veranda begon.

Voorzichtig gluurde hij tussen de spijlen door het hek dat rond de veranda was aangebracht.

De man stond een meter of zeven van hem vandaan en leunde nog steeds lui tegen de zware houten stijl.

Hij bewoog zich niet en de Nachthavik, die de man op z'n rug keek, hoopte maar dat hij stond te doezelen en in elk geval niet klaar wakker zou zijn.

Daar was misschien achter te komen!

Z'n hand tastte over de grond tot hij een kleine steen vond.

Ineengehurkt smeed hij de steen met een korte beweging een eind weg.

Het geluid waarmee de steen op de grond terechtkwam, klonk duidelijk in de nachtelijke stilte en hij zag hoe de waker onmiddellijk reageerde.

De man draaide z'n hoofd in de richting van het geluid, maakte zich van z'n steunpilaar los en kwam langzaam naar de rand van de veranda gelopen...

Toen hij dat punt had bereikt dook plotseling, als een bliksemflits, een donkere gedaante voor hem op...

De ogen van de man werden groot van verbazing en schrik en z'n mond opende zich... maar er kwam geen geluid!

Joe Brent zag de donker glimmende loop van de

Colt op z'n maag gericht, hoorde de stem die dreigend fluisterde: „Eén woord, vriend, en je bent er geweest!” en vond het maar beter om aan het bevel gevolg te geven.

Dit was z'n tweede ontmoeting met de Nachthavik en hij had het gevoel dat het deze keer minder goed met hem zou aflopen, als-ie niet precies deed wat 'm gezegd werd!

Hij bracht uit eigen beweging z'n handen omhoog en mompelde schor: „What do you want, mister?” „Wie zijn daar binnen?”

„M'n baas en twee van m'n maats!”

„Wie nog meer?”

Brent deed 'n ogenblik of hij de vraag niet begreep maar 'n schichtige blik op het pistool dat langzaam naar hem toekroop, deed hem haastig antwoord geven.

„Trotter!”

„Niemand anders?”

„Niemand! Daar wil ik...”

„Draai je om, Brent!”

„Say, listen, mister...” begon Brent terwijl hij met grote ogen de donkere figuur voor hem aanstaarde en

de angst plotseling in hem oplaaide, „je gaat me toch niet...!“

Een hand schoot uit, rukte hem half om. Brent wilde z'n angst uitschreeuwen maar voor hij zover kwam, daalde de kolf van een pistool met een forse klap op z'n schedel neer!

Brent zakte door de knieën en de Nachthavik ving hem op en liet hem langzaam op de grond zakken.

Terwijl hij rondkeek naar 'n geschikte plaats om Brent tijdelijk op te bergen, ontdekte hij dat er tussen de grond en de houten vloer van de veranda voldoende ruimte was.

Voorzichtig werkte hij het lichaam van Brent daarin.

Zo, daar lag hij niemand in de weg!

Na een snelle blik om zich heen liep hij langs de veranda, beklom de twee treden en sloop, zonder enig geluid te maken, naar het verlichte venster.

Voorzichtig gluurde hij naar binnen.

Er waren vier mannen aanwezig, zoals Brent gezegd had.

Een van de vier, een kleine vierkant gebouwde man met een groot hoofd, stond juist van de tafel op.

Hij stond met z'n rug naar het raam maar de Nachthavik kon zien dat z'n ene arm in een draagverband hing. Dat moest Starr zijn.

Twee cowboys hingen landerig tegen de muur. Kennelijk hadden ze slaap. Een van hen was Olsen.

Tom Trotter zat aan de tafel, z'n hoofd voorovergezakt.

Hij zat met een touw aan z'n stoel vastgebonden. De grijze haren van de rancher zaten verward en hij maakte de indruk dat hij dodelijk vermoeid was.

Starr maakte 'n korte handbeweging en Olsen schoot toe en trok Trotters hoofd achterover.

De Nachthavik had genoeg gezien.

Geruisloos sloop hij naar de deur... duwde die langzaam open en glipte de gang in.

Met enkele stappen stond hij bij de deur die toegang gaf tot het woonvertrek.

„...koppig man, Trotter! Ik bied je 'n goeie prijs voor je ranch en ik zal je 'n kans geven hier weg te komen! Met je zoon! Het enige wat je hoeft te doen is het stukje papier te tekenen dat daar voor je ligt!”

De stem van Starr klonk overredend maar er lag een harde klank in.

„Noem jij vijfduizend dollar 'n goeie prijs?”

„Je zult van niemand meer kunnen krijgen!” „Well, ik verkoop niet en ik teken niet! Ik vertrouw je niet, Starr! Als ik dit papier teken, teken ik m'n eigen doodvonnis!”

Starr lachte spottend.

„En wat gebeurt er als je niet tekent? Voor het schieten uit 'n hinderlaag op mij, zal iedere jury in de vallei je minstens vijf jaar geven! En je zoon zul je nooit meer terug zien! En wat heb je dan? Je ranch zal publiek worden verkocht en ik zal ze dan toch in handen krijgen! Op 'n koopje!”

„Geen enkele jury zal mij veroordelen voor iets wat ik niet gedaan heb,” betoogde Trotter. „Jij weet dat ik niet op je geschoten heb, en m'n vrienden weten het ook!”

„Je vrienden?” snauwde Starr smalend.

„M'n vrienden!” antwoordde Trotter met nadruk. „Ik heb nog altijd vrienden in de vallei en dat is meer dan jij kunt zeggen!”

„Vrienden!”

De oude Morton Starr spuwde het woord bijna uit.

„Ik heb geen vrienden nodig! En jij kunt niet één

vriend noemen die bereid zou zijn voor je op te komen...!”

Hij lachte verachtelijk.

„Nou, Trotter, waar denk jij vrienden te vinden...”

„*Hier...!*”

Het woord viel in het vertrek als een steen!

De Nachthavik stond in de deuropening, een donkere, dreigende figuur, de twee Colts die de hele ruimte bestreken, vast in z’n handen.

Zijn grijsgroene ogen onder de borstelige wenkbrauwen richtten zich met een kille blik op de binnendringer en de Nachthavik zag, met enige verwondering, dat de hand van de gewonde arm haast ongemerkt naar de binnenzijde van de zwarte jas kroop. Kennelijk had Starr daar een wapen verborgen.

De beide cowboys stonden verbijsterd te kijken en Olsens hand gleed automatisch naar z’n heup waar z’n pistool zat.

„Je kunt beter je handen weghouden van je pistolen als je tenminste van ouderdom dood wilt gaan,” zei de Nachthavik op lijzige toon en toen heftig: „Dat geldt speciaal voor jou, Starr!”

Morton Starr trok snel z’n hand terug en hij

snauwde giftig: „Dus jij bent die kerel die zich de Nachthavik noemt en die mijn zoon z'n hand heeft stuk geschoten!”

„Hij had geluk!” antwoordde de Nachthavik koel. „Paardendieven worden gewoonlijk opgehangen!”

Hij wendde zich naar de twee cowboys: „Haal je pistolen voorzichtig uit de holsters, leg ze op de grond en probeer geen trucjes uit te halen anders heb je 'n kogel te pakken eer je er erg in hebt!”

Een korte beweging van de zware Colt zette z'n woorden kracht bij.

„En nu, jij daar!” beval hij Olsen. „Maak die man los!”

Tom Trotter zat nog steeds wat onthutst te kijken, z'n vermoeide diepliggende ogen op Smith gericht en z'n lippen bewogen zich alsof hij een dankgebed uitsprak voor de hulp die zo onverwacht gekomen was.

Moeizaam en stijf kwam hij overeind toen Olsen hem van z'n boeien had ontdaan.

„Neem die pistolen op, Trotter,” wees de Nachthavik en de oude rancher bukte zich stram om aan het verzoek te voldoen.

Hij stak de wapens tussen z'n broekband en kwam naar Smith toe.

„Ik weet niet wie je bent, vreemdeling,” zei hij zacht, „maar ik dank je!”

„En wat denk je nou bereikt te hebben, Trotter?” kwam de stem van Starr, hard en smalend. „Je bent nog steeds een vluchteling voor de wet en morgen zul je de sheriff met 'n posse achter je aan hebben! We zullen je te pakken krijgen of we zullen je uit de streek verdrijven! Daar zal geen Nachthavik je voor kunnen behoeden!”

Hij lachte kort en boosaardig maar hij bewoog zich plotseling onrustig toen de Nachthavik langzaam op hem toetrad en hij in de kille, grijze ogen keek boven het zwarte masker.

Met een ruk trok de Nachthavik de jas van Starr open en z'n hand gleed snel naar de schouderholster, waar Starr een revolver verborgen had.

„Jij bent niet zo'n gewichtig man, Starr!” zei hij zacht en onheilspellend. „Je bent maar 'n klein mannetje dat groot wil doen! Maar je bent gevaarlijk en de vallei is te goed voor lieden van jouw soort! Je zult moeten verdwijnen, Starr, en ik zal persoonlijk

zorgen, dat het gebeurt!”

Starr gaf geen antwoord. Voor het eerst was er in z'n ogen iets van angst en onzekerheid te bespeuren.

De Nachthavik deed enkele stappen terug.

„We gaan, Trotter,” zei hij. „Doen jullie het maar rustig aan de eerste minuten! Ik en m'n pistool blijven nog even in de buurt!”

Hij grinnikte zachtjes voor zich heen toen hij met Trotter door de korte gang liep en ze samen naar buiten stapten.

De morgenschemering zat al in de lucht en het werd de hoogste tijd om te verdwijnen.

„Neem een van die paarden, Trotter,” wees Smith, „en rij recht naar het westen! Ik kom zo vlug mogelijk achter je aan!”

Hij hoorde de snelle hoefslagen toen Trotter wegstoof en hij zelf naar het geboomte rende waar hij z'n bruine paard had achtergelaten.

Enkele ogenblikken later terwijl hij zich in het zadel wierp, drong luid de stem van Starr tot hem door, die, vloekend en tierend, de cowboys, die in het bunkhouse sliepen, probeerde wakker te krijgen.

Smith grijsde opgewekt, toen hij in een

halsbrekende ren achter Tom Trotter aanging en de koele morgenwind langs hem heen streek.

Hij verheugde er zich al op om het gezicht van Timmy te zien wanneer hij met zijn vader zou komen aanrijden.

Hij had het voldane gevoel van een man die een taak tot een goed einde heeft gebracht.

HOOFDSTUK VIII

Smith lost een schuld in

Smith werd wakker toen de zon z'n hoogste punt bijna bereikt had en het grootste deel van de canyon in een gloeiend licht zette. De prikkelende geur van vers gezette koffie en gebraden vlees drong tot hem door en toen hij z'n ogen opende, zag hij White Cloud boven een klein houtvuurtje, dat nauwelijks enige rook afgaf, bezig met het roosteren van een prairiehaas.

Enkele meters van hem vandaan lagen, in de schaduw van een rotsblok, Tom Trotter en zijn zoon in hun dekens gerold, dicht bij elkaar.

Smith glimlachte bij de herinnering aan het vreugdevolle weerzien tussen vader en zoon die nacht.

Hij maakte zich uit z'n deken los en krabbelde overeind.

„Je bent al druk bezig, White Cloud,” merkte hij op en de Indiaan grijsde breed.

„Jij zeer druk vannacht, mister Smith,” antwoordde hij. „Nu beurt aan White Cloud!”

Smith lachte terwijl hij z’n deken uitsloeg en in elkaar begon te vouwen, en toen klonk de opgewekte stem van Timmy:

„Hello, Steve!”

„Hello, son! Jij ook al wakker?”

„A1 uren!” verzekerde Tim. „Ik heb liggen kijken naar White Cloud!”

„Ja, ja,” spotte Smith, „jij kunt uren kijken naar het werk dat anderen aan het doen zijn!”

„Ik durfde niet overeind te komen omdat ik bang was vader wakker te maken!” protesteerde Tim.

„Daar is nu geen reden meer voor, son, want ik ben klaar wakker!” kwam de stem van Tom Trotter.

Hij snoof luidruchtig.

„Dat ruikt goed! Ik heb honger als een paard!” Nadat ze zich wat opgeknapt en verfrist hadden, gebruikten ze de maaltijd rond het kleine kampvuur.

„’t Beste maal dat ik in jaren heb gehad!” verklaarde Tom tenslotte, nadat hij het laatste botje

van de prairiehaas had afgekloven en in het vuur had gegoooid. „Ik voel me net als vroeger als we met vrienden gingen picknicken!”

„Dit is helaas geen picknick, Tom,” merkte Smith nuchter op.

Hij lachte verontschuldigend toen hij het gezicht van de rancher zag betrekken.

„Sorry,” mompelde hij.

Trotter maakte een afwerend gebaar.

„Ik weet dat je gelijk hebt, Steve! Ik zit nog steeds in grote moeilijkheden, maar, weet je, Starr vertelde me vannacht dat hij Timmy in z’n macht had en toen ik hier Timmy weer vond, was dat zo’n opluchting, dat ik het gevoel heb, dat de rest er nu niet meer op aan komt!”

„Ik weet hoe je je voelt, Tom, maar dat neemt niet weg dat we de zaken ook verder uit de knoop zullen moeten halen!”

Trotter knikte.

„Heb jij er enig idee van, hoe we het nu verder moeten aanpakken?”

Smith had z’n rookgerei te voorschijn gehaald en strooide voorzichtig de tabak uit op het

sigarettenpapiertje.

„Ik heb er 'ns over nagedacht,” zei hij, terwijl hij met vaardige vingers een sigaret rolde, „en ik geloof dat we Starr zonder meer in de verdediging moeten drijven. Hij is niet zo stoer, Tom, neem dat van mij aan! Hij is tot nu toe nooit op tegenstand gestuit en dat heeft hem in de waan gebracht dat hij het in de vallei helemaal voor het zeggen heeft! En de anderen hebben zijn gezag toen maar aangenomen!”

„Hij is wel machtig, Steve,” betoogde de rancher. „Hij heeft 'n grote ploeg van meedogenloze kerels onder zich en bovendien staat de wet achter hem!” Smith schudde het hoofd.

„Deputy Brady mag dan aan zijn kant staan, sheriff Dobson naar mijn mening niet! Die is alleen tot dusverre niet opgewassen geweest tegen Starr! Maar als-ie steun krijgt, zal-ie Starr heus wel durven aanpakken, daarvan ben ik overtuigd! En die steun zal-ie nu krijgen!”

„En wat had je dan gedacht te doen, Steve?”

„Jij wilt je ranch terug, Tom?” vroeg hij. „All right, dat gaat dan vannacht gebeuren!”

„Jee...!” mompelde Timmy, z'n grote ogen op Smith

gericht en White Cloud bromde goedkeurend.

„Als het op 'n ranchoorlog uitloopt, Steve, dan zijn we niet tegen de Silver Dollar opgewassen!” wierp Trotter tegen.

„Daar ben ik niet zo zeker van,” antwoordde Smith met een raadselachtig glimlachje. „Maar ik betwijfel ook of Morton Starr het tot een openlijke oorlog zal laten aankomen! Je moet niet vergeten dat hij 't recht niet aan z'n kant heeft en dat weet-ie!”

Tom Trotter knikte maar hij was kennelijk niet overtuigd.

„Hoe wou je 't vannacht aanleggen?” vroeg hij toen.

„Ik ga direct op verkenning uit!” verklaarde Smith. „Ik wil er achter zien te komen, hoe groot de bezetting is op jouw ranch! Het zal vermoedelijk niet meer zijn dan een man of vijf maar het is mogelijk dat Starr de ploeg versterkt heeft! Ik wil het wel graag weten om niet voor verrassingen te komen staan! En vanavond rij ik naar Dust City om de mensen van jouw ploeg op te halen, die daar nog zijn! Sam Hawks, de stalhouder, zou zorgen dat ze in de stad bleven. Hij is ervan overtuigd dat ze je niet in de

steek zullen laten!”

„Dat geloof ik ook niet,” beaamde Tom. „Ik heb met de jongens altijd goed kunnen opschieten en ik weet dat ze bereid waren om voor me te vechten! Maar ik heb hen nooit willen wagen in ’n strijd met Starr, omdat ik geloofde dat we toch geen schijn van kans zouden hebben!”

„Nu zullen we toch met Starr moeten afrekenen, Tom,” verzekerde Smith ernstig. „Het is de enige manier om weer een vreedzaam bestaan te krijgen in de vallei!”

„Ik geloof dat je gelijk hebt!” mompelde Trotter.

„Goed! Vannacht zullen de moeilijkheden niet al te groot zijn, vermoed ik. We zijn hier met vier man,” en Smith grijnsde breed naar Timmy, „en als ik in Dust City nog ’n paar man van je ploeg kan oppikken, zijn we voldoende sterk om de bezetting van de Triangle T te overmeesteren!”

„Wat doen we met die kerels, Steve!” kwam Tim.

„We houden ze vast!”

„Je kunt ervan op aan dat Morton Starr morgenvroeg met al z’n mannen zal komen opdagen!” voorspelde Trotter.

„Des te meer reden om die kerels, die we op de Triangle te pakken krijgen, vast te houden!” verklaarde Smith.

Hij keek de rancher met een grimmig lachje aan.

„En als Starr komt, dan zullen we gereed staan om 'm te ontvangen!”

Een half uur later reden Smith en Timmy aan naar de Triangle T om daar 'ns poolshoogte te gaan nemen.

Smith bereed weer z'n eigen hengst, Blackie, die kennelijk blij was dat z'n baas weer 'ns met hem erop uit trok en die kleine driftige zijsprongetjes maakte om z'n vreugde te uiten.

Tim zat op z'n bruine gevlekte paard Amigo en ook hij was blij.

Smith had aanvankelijk alleen willen gaan maar Timmy had hem weten over te halen om mee te mogen rijden, met het argument dat hij de omgeving van de ranch op z'n duimpje kende en Smith precies kon brengen naar de plaatsen vanwaar ze de ranch het beste konden observeren.

„All right, Tim,” bromde Smith. „Ik laat 't helemaal aan jou over! Wijs jij me de weg maar!”

Ze reden in een kalme draf door het heuvelachtige land aan de westzijde van de Pine Creek, sterk bebost met pijnbomen en dicht bijeenstaande dennen, onderbroken door kleine mesa's en stukken rotsachtig terrein dat hen noodzaakte hun paarden stapvoets te laten gaan.

De tocht door de vallei zou gemakkelijker en sneller zijn geweest maar Smith was ervan overtuigd dat Starr z'n dreigement om 'n posse achter Tom Trotter aan te sturen, ook had uitgevoerd en dat hij in de vallei alle kans zou lopen om de vijand te ontmoeten.

„We zullen hier afbuigen, Steve, en de Creek oversteken,” zei Timmy nadat ze een aantal mijlen gereden hadden. „Hier is de best doorwaadbare plaats! Verderop wordt de beek veel breder en de oevers hoger. En op de enkele plaatsen waar ze laag zijn is de oversteek gevaarlijk. Drijfzand, weet je! Een van onze mensen hebben we daar 'ns op het nippertje weten te redden. Z'n paard konden we er niet meer uitkrijgen!”

„Oké, Tim, jij zegt 't maar! Ik volg wel!”

Ze waadden door de smalle beek en reden langzaam verder naar het noorden, hun weg zoekend door de

brede groengordel van bomen en struikgewas die zich aan deze zijde van de beek uitstreckte, totdat de jongen z'n paard naar het oosten wendde.

„We moeten nu over 'n stuk prairieland, Steve,” legde hij uit, „en dan komen we in het dennenbos dat op de heuvelhelling ligt, aan de noordkant van de ranch. Door die bossen kun je dan de ranch vrij dicht naderen, zonder dat je in 't oog loopt!”

Smith knikte.

„Dat herinner ik me nog vaag van vannacht!” antwoordde hij, „hoewel het toen te donker was om de situatie goed op te nemen! Ik dacht toen trouwens aan andere dingen,” voegde hij er grinnikend aan toe.

Timmy lachte ook terwijl hij Smith met een warme blik aankeek. Jimmy Stevens had niet te veel gezegd, dacht-ie, toen hij hem over Steve en hun avonturen verteld had.

„Hoever zitten we hier van de ranch af, son,” informeerde Smith toen hij bemerkte dat ze geleidelijk aan het open terrein begonnen te naderen.

„Enkele mijlen!”

Toen, even later, de open vlakte voor hen lag, licht golvend land met hoog prairiegras en hier en daar

kleine boomgroepen, haalde Smith z'n kijker te voorschijn en tuurde de streek nauwlettend af.

„All right, son,” zei hij tenslotte terwijl hij de kijker weer in de zadeltas stopte, „geen onraad te bekennen.”

Hij wees naar de donkere boomlijn tegen een heuvel, die zich in het oosten verhief.

„Baar moeten we naar toe? Goed! 'ns Kijken wie er 't eerst is!”

Hij had de woorden nauwelijks uitgesproken of Timmy galoppeerde weg. Blackie had nauwelijks een aansporing nodig om het voorbeeld te volgen en vrijwel zij aan zij raasden ze over de vlakte.

Vrijwel gelijk ook bereikten ze het bos waar ze de paarden moesten inhouden.

„Well, Steve, wat denk je van Amigo?” vroeg Timmy niet zonder trots. „Dat had je niet gedacht, eh!”

„'n Fijn paard heb je daar, son!” gaf Smith toe. „Wees er zuinig op! 'n Goed paard is altijd je beste vriend!”

„Nu rijden we naar het zuiden,” kondigde Tim aan. „Dit is het bos dat zich achter de ranch uitstrekt.”

Ze reden langzaam tussen de dicht bijeenstaande

dennenbomen door tot Timmy z'n paard inhield en z'n hand opstak.

„Hier zijn we er! Het laatste stukje kunnen we beter te voet gaan!”

„Oké!”

Even later zagen ze, liggend tussen het struikgewas, de ranchgebouwen in de laagte voor zich liggen.

Smith had opnieuw z'n kijker voor den dag gehaald en aandachtig nam hij de situatie op.

Er was weinig bijzonders te ontdekken.

Op het achtererf zaten twee cowboys in de schaduw van een boom hun tijd zoek te brengen met niks te doen. Kennelijk beschouwden ze hun verblijf op de Triangle als een vakantie.

Na enige tijd kwam een derde man uit het ranchhuis, in wie Smith Ben Sharp herkende, de man met het rattengezicht die blijkbaar de scherpschutter van de ploeg was.

Hij liep naar de beide anderen toe en mengde zich in het gesprek terwijl hij rustig een sigaret begon te rollen.

Niets, meende Smith, wat er op wees dat men op de

ranch moeilijkheden verwachtte.

Hij richtte zich op en schoof de kijker in elkaar.

„Well, Tim, laten we nu nog 'ns gaan zien wat er aan de andere kant te doen is!”

Ze liepen naar hun paarden, stegen op en reden langzaam door het beboste terrein, met een boog om de ranchgebouwen heen, tot ze een uitzicht hadden op het voorerf.

Aan het rek stond een paard en Smith herkende het onmiddellijk als het grijze paard van Jack Starr.

Starr zelf was niet te zien maar na 'n ogenblik kwam hij uit het ranchhuis naar buiten, gevolgd door Olsen.

Z'n rechterhand zat vrijwel geheel in verband.

Van de afrekening die Starr hem beloofd had, zou wel niet veel komen, meende Smith.

Het tweetal liep, al pratend, de veranda af naar het grijze paard en Olsen hielp de jonge Starr in het zadel.

Starr draafde weg. Olsen bleef hem enkele ogenblikken nakijken en ging toen weer naar binnen.

„Vier man,” stelde Smith vast en daarna stelde hij Timmy de vraag: „Waar loopt jullie vee, Tim?”

„Op het ogenblik op de weidegrond die ten noorden van die heuvels daar, ligt. Het is ’n uitgestrekt plateau met mooi gras. Wij fokken ook paarden, Steve, en die lopen daar ook. Op een afgescheiden gedeelte!”

Smith knikte.

„Het is mogelijk dat Starr daar ook ’n paar kerels heeft neergezet om het vee te bewaken! Maar het is de vraag of die ’s avonds naar de ranch hier zullen terugkeren!”

Hij haalde de schouders op.

„Hoe dan ook, we zullen die kerels vannacht uitschakelen. Het ziet er niet naar uit dat ze daar moeilijkheden verwachten! Des te makkelijker zal het zijn om ze buiten gevecht te stellen! Come on, son, let’s go!”

Toen ze zich in het bos achter de ranch bevonden, hield Smith z’n paard in.

„Timmy, dit is de plaats waar we vannacht zullen samenkomen! Jij brengt je vader en White Cloud hier naar toe en je wacht totdat ik met de anderen van Dust City hier zal zijn! Laten we het zo afspreken! Oké?”

„Ik zal ervoor zorgen, Steve!” verzekerde Timmy.

Terwijl ze weer aanreden vroeg de jongen plotseling: „Zal 't 'n stevig gevecht worden, Steve.”

Smith grinnikte zachtjes.

„Niet als ik het kan helpen, my boy!”

„Ik zou ze anders wel 'ns flink op d'r falie willen geven!”

„Dat kan ik me voorstellen!”

„Vader houdt niet van vechten maar soms is 't wel 'ns nodig!” hield Timmy aan.

„Er zijn veel manieren om te vechten!” merkte Smith op.

„Jimmy vertelde me dat jij verdraaid vlug bent met je pistool!”

„Jimmy praat te veel! Dat heb ik je al eerder verteld,” bromde Smith.

„Is 't dan niet waar?” wilde Timmy weten.

„Ik weet hoe ik 'r mee om moet gaan!”

„Hoeveel kerels heb jij al doodgeschoten, Steve?”

Smith keek de jongen van terzijde aan en glimlachte.

„Zo'n paar honderd!” verklaarde hij nonchalant.

„Zoveel!” riep Tim verbaasd. „Ah nee... je houdt

me voor de gek!”

„Jawel,” verzekerde Smith. „In m’n gedachten, toen ik net zo’n jongen was als jij nou bent! Ik knalde ze allemaal neer! Veedieven, paardendieven, valsspellers... noem maar op. Ze gingen allemaal voor de bijl! Dat was in de tijd dat Rusty Bowers me schieten leerde! Later kwam ik tot de conclusie, son, dat mensen niet geschapen zijn om zo maar overhoop te worden geschoten door ’n kerel die toevallig z’n gun ’n beetje vlugger kan trekken dan de ander! Het is niet fair! Zelfs de grootste schurk heeft recht op ’n eerlijk proces! Het is de enige manier, jongen, denk daar altijd aan!”

„Jij praat al net als vader! Ah... wel, jullie zullen wel gelijk hebben!” gaf Timmy toe. „Maar ik zal in elk geval proberen om net zo vlug te worden op m’n pistool als jij bent!”

„’t Heeft z’n voordelen!”

Al pratend hadden ze de open prairie bereikt en Smith hield Blackie in en haalde z’n kijker weer te voorschijn.

„Beter geen risico nemen! Als we hier gezien worden zou het de kerels misschien op ’n idee

brengen!” mompelde hij.

Hij bracht de kijker voor z'n ogen, bleef er enige tijd aandachtig door turen en gaf hem toen zwijgend aan Timmy.

Deze legde op zijn beurt de kijker aan en floot zachtjes tussen z'n tanden.

„Jee... Steve, het is maar goed dat we geen risico genomen hebben!”

Over de kam van een lage heuvel reden drie ruiters en een van hen was Slim Brady. De beide anderen waren voor Smith onbekenden. Blijkbaar waren ze op patrouille. Ze reden in gestrekte draf in de richting van een kleine groep populieren.

Daar hielden ze hun paarden in en Smith, die de kijker weer had overgenomen, zag hoe ze stonden te beraadslagen.

Brady had het hoogste woord. Hij maakte nijdige armbewegingen en probeerde kennelijk z'n kameraden ergens van te overtuigen.

Het lukte hem niet en plotseling gaf hij z'n paard de sporen en galoppeerde weg, gevolgd door de beide anderen.

Smith bleef hen met z'n kijker volgen tot ze, ver

naar het zuiden, in een diepe terreinplooi uit het gezicht verdwenen.

„Ze doen hun best, son,” zei hij, „alleen wagen ze zich blijkbaar niet buiten de vallei!”

„In de bossen langs de Pine Creek zou je met ’n heel regiment iemand nog niet kunnen opsporen,” betoogde Tim. „Ik denk dat ze hier alleen maar rondsnoeren omdat Starr het opgedragen heeft!”

„Laten we maar verder gaan, son,” stelde Smith voor. „De kust schijnt nu weer veilig te zijn.”

Ze reden in snelle draf door het golvende prairieland, zonder dat ze in de wijde omtrek iets van achtervolgers konden bespeuren.

Toen ze binnen de beschutting van de bossen langzaam verder reden merkte Timmy op: „Je hebt nog een lange rit voor de boeg, Steve, vanavond!”

„Ja,” lachte Smith, „ik maak de laatste dagen heel wat overuren! ’s Nachts rijden, overdag slapen! Maar maak je geen zorg, son, ik ben eraan gewend! Ik haal ’t wel weer in als de lucht hier is opgeklaard!” „Het zal...” begon Timmy en toen hielden ze beiden, als op commando, met een ruk hun paarden in.

Een eind van hen vandaan, hinnikte een paard...!

Het was een lang aangehouden, klagelijk geluid, dat eindigde in een schreeuw... een schreeuw die bijna menselijk klonk.

„Deze kant op, Tim!” en Smith rukte z’n paard om, en reed, gevolgd door Timmy, zo vlug als het moeilijke terrein het toeliet, in de richting vanwaar de schreeuw gekomen was.

Het was maar ’n korte afstand.

Toen hielden bomen en struiken plotseling op en stonden ze voor een brede uitstulping van de Pine Creek. Helder water, dat glinsterde in de zon, en dat zich een voet diep uitstreckte over een gele, zanderige bodem...

Een meter of vijftien uit de kant stond een paard, bijna tot aan de flanken in het water.

De hoeven waren diep weggezakt in het verraderlijke zand daaronder, drijfzand...

Naast het paard, met een hand de zadelknop omklemmend, stond de ruiter, tot aan de knieën in het water en het zuigende zand. Het was Peter Brown...

Hij was kennelijk, op een ingeving van het ogenblik, van z’n paard gesprongen, om de last van het dier te verlichten, zonder voldoende te beseffen, dat ook hij

onmiddellijk door het zand zou worden gegrepen en vastgehouden...

Het paard had verwoede pogingen aangewend om zich uit het zand los te werken met het enige gevolg, dat het steeds dieper in de weke bodem was vastgeraakt.

Nu stond het stil als voelde het, dat het vechten tegen het zand er alleen maar toe leidde dat de toestand nog slechter werd, maar het opende opnieuw z'n mond met de vooruit staande tanden, en uitte een langgerekte angstkreet!

„Blijf waar je bent, lui!” schreeuwde Brown toen hij Smith en Timmy aan de rand van het water zag verschijnen. „Anders zit je in no time in dezelfde puree waarin ik nu zit!”

„We halen je d'r wel uit!” schreeuwde Smith terug. „Hou je maar rustig!”

„Ik ben rustig, old boy,” grijnsde Brown en Smith stelde, met enige bewondering, vast dat er inderdaad geen spoor van angst op het gezicht van de cowboy te bekennen was geweest, hoewel z'n toestand, voor hun komst, hem toch hopeloos moest hebben toegeschenen. Een koelbloedige kerel! Die indruk had

hij trouwens bij hun eerste ontmoeting in Mooney's saloon, al van hem gekregen.

Ze waren beiden snel van hun paarden gegleden en Smith had z'n lasso in de hand.

„Je zult niet zover kunnen komen, Steve,” mompelde Timmy.

„Bang van niet,” antwoordde Smith terwijl hij met z'n ogen de afstand mat. „Kun jij met 'n lasso omgaan, Tim?”

„Als de beste,” antwoordde Timmy. „White Cloud heeft 't me geleerd!”

Hij had ook zijn lasso opgerold in de hand.

„All right, son. Jij bent de lichtgewicht in de familie.”

Hij liet de lus van de lasso om Timmy's schouders glijden en trok hem om z'n middel aan.

„Nu ga jij het water in, zover als het zand je wil dragen,” commandeerde Smith. „Er kan je niets gebeuren. En dan is het aan jou om te zorgen dat de lasso goed terechtkomt!”

„Oké, Steve!”

De jongen liep langzaam het water in, voorzichtig z'n voeten zettend op het verraderlijke zand.

Toen hij een meter of vijf had afgelegd voelde hij, hoe het zand hem in zijn greep nam.

„Ver genoeg, Tim,” schreeuwde Smith. „Van daaruit moet je er kunnen komen!”

Timmy zwaaide de lasso... toen schoot de lus uit en kwam op het water neer, vlak bij de plaats waar Peter Brown stond!

„Goed gedaan!” riep deze en z’n hand liet de zadelknop los en greep het voor hem liggende touw.

„Vasthouden, Tim,” kwam de stem van Smith die voorzichtig zijn lasso begon in te palmen.

Timmy, tot aan z’n enkels in het zand, wist zich langzaam los te werken en met enkele passen de meer vaste bodem te bereiken.

Daar voegde Smith zich bij hem en samen begonnen ze Brown uit de greep van het zand los te werken.

Terwijl Brown met twee handen de lus van de lasso omklemd hield, trokken ze hem geleidelijk uit het zand los en sleurden hem door het ondiepe water naar de vaste bodem.

Bedekt met een laag nat, geel zand stond hij even later, breed grijnzend, voor hen en stak z’n hand uit.

„Jullie waren precies op tijd, makkers,” verzekerde

hij, en ondanks de grijns klonk z'n stem ernstig. „Ik geloof dat je m'n leven gered hebt! Thanks! Thanks a lot!”

„Ik stond nog bij je in de schuld,” glimlachte Smith.
„Nu is de balans min of meer in evenwicht!”

Hij keek naar het paard, dat met angstig rollende ogen en hijgende flanken, nog in het drijfzand stond. Het was, zo te zien, niet verder weggezakt. Blijkbaar had het daar nu een vaste bodem onder de hoeven.

„We zullen proberen om je paard er ook heelhuids uit te krijgen,” zei hij en Brown knikte.

„Het zal voorzichtig moeten gebeuren! Als het verkeerd valt, dan breekt 't 'n been! We zullen moeten oppassen!”

Opnieuw liep Timmy, zover als het mogelijk was, het water in, zwaaide de lasso en de lus viel, bij de eerste worp, soepel om de hals van het paard.

Timmy had inderdaad niet te veel gezegd toen hij beweerde, dat hij met de lasso kon omgaan als de beste!

„Bind de twee lasso's aan elkaar, Tim, met 'n stevige knoop!”

Toen begonnen ze met drieën te trekken, langzaam

en regelmatig.

De lus spande zich om de hals van het dier en sneed het bijna de adem af.

Maar het leidde ertoe dat het dier meewerkte in z'n verlangen zich uit het drijfzand te bevrijden en om aan het wurgende touw te ontkomen.

De voorbenen zwoegden heftig toen de greep van het zand, onder het gestadig aantrekken van het touw, zwakker werd.

De achterstand kwam iets vrij en toen een der voorbenen plotseling uit het zand losschoot, ging het dier om.

Het wilde schreeuwen van angst, maar de strop om z'n hals belette ieder geluid.

Met inspanning van al hun krachten trokken ze het paard voorzichtig langs de kant. Daar bleef het liggen, uitgeput door gebrek aan lucht.

Brown was onmiddellijk bij het dier neergeknield en had de lus losgetrokken. Hij sprak het paard zachtjes toe en streekte het voorzichtig over de hals en blijkbaar beseftte het dier dat het gevaar nu geweken was, want het werd rustig, de ademhaling ging weer normaal en na korte tijd kwam het overeind.

„All right, Peter,” stelde Smith voor. „Jij gaat jezelf wat opknappen. Wij zullen voor je paard zorgen.”

Terwijl Brown zich uitkleedde en van het zand begon te ontdoen, nam Smith het paard het zadel af en samen wreven ze het paard schoon en reinigden zadel en tuig zo goed mogelijk.

„Hoe kwam je in 's hemelsnaam hier terecht?” informeerde Smith.

Brown lachte.

„Ik kreeg 'n paar kerels achter me aan!” antwoordde hij, „en daardoor had ik wat haast! Ik raakte ze kwijt hier in het bos en toen ik deze plek bereikte, leek me het een goeie plaats om de Pine Creek over te steken! Het was 'n vergissing!”

„Dat was 't!” beaamde Smith grimmig. „Als je paard nog vijf meter verder was gelopen, zouden jullie er geen van tweeën nog ooit uitgekomen zijn!”

„Als jullie hier niet verschenen waren, had 't er al beroerd genoeg voor me uitgezien!” verklaarde Brown.

Hij trok z'n korte leren vest weer aan en Smith vertrok plotseling z'n gezicht tot een grijns.

„Well,” zei hij luchtig, „het is voorbij en goed

afgelopen. Laten we 't verder maar vergeten! Ik stel voor, Peter, dat je met ons meerijdt. We hebben je 'n heel verhaal te vertellen! Als je 't gehoord hebt, voel je er misschien iets voor om met ons mee te doen!”

Brown glimlachte 'n beetje raadselachtig.

„Ik ben iemand die graag 'n spelletje meespeelt!” grinnikte hij.

„Dat weet ik!” antwoordde Smith droog.

HOOFDSTUK IX

Schoten in de nacht

„Come right in, son, dan zal ik je 'n kop koffie inschenken!” nodigde Sam Hawks uit toen Smith, laat op de avond bij de kleine stalhouder aanklopte. „Je hebt weer 'n lange rit achter de rug!”

„En nog 'n lange rit voor de boeg!” grijnsde Smith terwijl hij zich in 'n stoel liet vallen. „You know, Sam, ik krijg zo langzamerhand het gevoel of ik m'n hele leven die vallei doorkruist heb!”

„Ik weet hoe je je voelt,” bromde Sam.

Hij schonk 'n kop pikzwarte koffie in en schoof het kopje naar Smith.

„Hoe staan de zaken?” vroeg hij nieuwsgierig.

„Goed!”

Smith vertelde hem hoe alles afgelopen was en van z'n voornemen om deze nacht nog de Triangle T weer in handen te krijgen.

„Heb jij nog met de mensen van Toms ploeg gesproken?” vroeg hij tenslotte.

„Alleen Fletcher en Ross! Porter en Roscoe, de andere twee, zijn maar even in de stad geweest en toen weer doorgereden. Die zagen er blijkbaar geen heil meer in!”

Smith knikte.

„Het zal voor Tom niet moeilijk zijn om aan 'n paar andere geschikte cowhands te komen als de zaak achter de rug is! Zijn Fletcher en Ross hier gebleven?”

„Ze hebben me beloofd dat ze de hele avond te bereiken zouden zijn bij Mooney.”

„Mooi! Hoe is 't met de sheriff, Sam?”

„Hij heeft vandaag geen dienst gedaan, maar hij schijnt toch wel weer opgeknapt te zijn! Je schijnt 'm toch niet zo'n harde tik gegeven te hebben!” voegde hij er met 'n grijnslachje aan toe.

Smith lachte.

„Dus ik ben nog steeds de man die de sheriff buiten westen sloeg en Tom Trotter hielp ontsnappen?” „Dat is het verhaal dat Slim Brady heeft laten verspreiden!” gaf Sam toe. „Alleen zijn 'r niet veel die 't geloven!”

„Waar woont de sheriff?”

„Wou je 'm gaan opzoeken?” vroeg Sam op zijn beurt, ongelovig.

„Nu ik toch in de stad ben,” deed Smith onschuldig. „Ik heb wel niet veel tijd maar dat moet er toch afkunnen!”

„Wat ben je van plan?”

Sams kleine oogjes waren nieuwsgierig op Smith gericht. Z'n kale schedel glom in het lamplicht. „Alleen maar 'n kort bezoek!”

„All right,” bromde Sam onvoldaan.

Hij legde Smith uit waar de sheriff te vinden was. „Pas maar goed op, cowboy!” waarschuwde hij. „Je zou tegen iemand aan kunnen lopen die jou niet mag!”

„Maak je geen zorg, oldtimer! Ik ben weer zo terug!”

Het huis waar de sheriff woonde stond aan een zijstraat van de hoofdstraat en Smith liep de kleine voortuin door en klopte.

„Wie is daar?” klonk de stem van Al Dobson.

„Smith!”

„Een sleutel werd in het slot omgedraaid en Dobson deed de deur open.

„Kom 'r maar in,” nodigde hij uit.

Smith stapte naar binnen en volgde de sheriff door een korte gang naar de woonkamer.

Dobson wees hem een stoel en vroeg: „Dus je komt je slachtoffer nog 'ns opzoeken?”

De opgewekte grijns waarmee de vraag gesteld werd maakte het Smith duidelijk dat de sheriff blijkbaar ook geen geloof hechtte aan het verhaal dat de ronde deed.

Smith keek naar de pleister die op het hoofd van Dobson zat geplakt en schudde het hoofd.

„Ik ben bang dat je naar 'n andere schuldige zult moeten zoeken,” zei hij. „Ik hou de wet altijd in ere!”

„Ik weet dat jij 't niet was!”

„Hoe weet je dat zo zeker?”

„Omdat ik weet wie het wel was,” antwoordde de sheriff nuchter.

„Wie?”

„Brady, m'n eigen deputy!” antwoordde Dobson op verachtelijke toon. „Hij was gemaskerd maar ik ken hem lang genoeg om 'm ook met 'n masker op te herkennen!” „Ik dacht het,” zei Smith peinzend.

„Hij heeft met 'n paar handlangers Tom Trotter uit

de gevangenis gehaald. Starr zit 'r natuurlijk achter. Ik vraag me af wat er van Tom geworden is!"

„Dat kan ik je helemaal vertellen!" verklaarde Smith.

Dobson luisterde aandachtig, z'n ogen op Smith gericht, terwijl zware rookwolken uit z'n pijp omhoog kringelden.

Toen Smith z'n verhaal had afgestoken, stond de sheriff op en liep nadenkend door het vertrek.

Na enkele ogenblikken bleef hij voor Smith staan en zei: „Je weet natuurlijk dat er 'n hele trouble gaat komen als je Starr van de Triangle T jaagt!"

Smith glimlachte flauwtjes.

„Dat weet ik! Daar wordt rekening mee gehouden!"

„Voor Starr wordt dit 'n erezaak!" vervolgde Dobson. „Hij zal zich moeten laten gelden, wil-ie z'n gezag in de vallei handhaven. En hij zal niet voor geweld terugschrikken!"

„We zullen z'n geweld keren!" verzekerde Smith vol vertrouwen.

De sheriff keek peinzend naar het vastberaden gezicht en plotseling zei hij: „Wat zou je d'r van zeggen als ik 'ns met jullie meereed?"

„We willen je d'r graag bij hebben, Al,” antwoordde Smith.

„Tenslotte vertegenwoordig ik hier in de vallei nog altijd de wet,” ging Dobson verder, als om zichzelf te overtuigen. „En Starr handelt in strijd met de wet! Het wordt tijd dat iemand hem dat aan z'n verstand brengt!”

„Zo is 't inderdaad,” beaamde Smith. „Well, als je je in staat voelt om de rit te maken...”

„I'm all right,” bromde Dobson. „Heb me nog nooit beter gevoeld!”

Hij gespte de koppel, die aan een spijker aan de muur hing, om en diepte uit 'n kast enkele warme kledingstukken op.

Daarna drukte hij z'n breedgerande hoed stevig op z'n hoofd en keek Smith met een grimmig glimlachje aan.

„Heb me nog niet zo goed gevoeld in lange tijd!” verzekerde hij opnieuw.

„Mooi! Waar staat je paard?”

„In de stal hiernaast. Ik moet 't nog aantuigen! Ga jij maar vast naar de stalhouderij. Ik kom je wel achterna!”

„Oké!”

Terwijl de Nachthavik zich naar de hoofdstraat spoedde door de duisternis kwamen hem twee cowboys tegemoet.

Hij hoorde hun stemmen eer hij hen zag en hij week haastig uit om hen ongemerkt te laten passeren.

Toen ze voorbijkwamen herkende hij de stem van een van de kerels. Roy Robson...

Hij liep langzaam verder maar bij het bereiken van de hoofdstraat bleef hij plotseling staan en, gedreven door een onbestemd voorgevoel, draaide hij zich om en keerde op z'n schreden terug. Langs het huis van Dobson liep hij naar de schuin daarachter gelegen stal.

De deur stond half open en er brandde licht, vermoedelijk van een stallantaarn.

Hij hoorde de stem van Robson: „...hebt 'n flinke opduvel gehad van die kerel en je bent echt niet fit genoeg om er op uit te gaan!”

„Laat me met rust, Roy!” snauwde de sheriff. „Ik ben geen kind! Ik kan zelf uitmaken wat ik kan en wat ik niet kan!”

„Nee, nee, Al,” kwam opnieuw de stem van Robson

en de Nachthavik kon de spottende ondertoon duidelijk horen, „wij zijn er toch voor dat je je rustig houdt. We mogen met onze sheriff geen risico lopen, wel Nick?”

De andere man bromde wat en Robson vervolgde: „Laten we naar binnen gaan, Al. We zullen je gezelschap houden. Wat denk je van 'n spelletje poker?”

„Loop naar de duivel!” viel de sheriff uit.

Toen stapte de Nachthavik naar binnen, geruisloos, een pistool in de hand.

De sheriff zag hem binnenkomen maar de twee kerels, die met hun rug naar hem toe stonden, hoorden alleen maar de stem, scherp en gebiedend.

„Steek ze omhoog!”

Langzaam gingen de handen van het tweetal omhoog.

„Draai je maar om, Robson!”

Robson keerde zich om...

De klap op z'n kaak kwam aan als de trap van een muilezel en Robson ging als een blok tegen de vloer.

„En wie ben jij?”

„Nick Harris,” bromde de man en hij bracht z'n

handen bij elkaar om z'n gezicht af te schermen.

Het volgende ogenblik werden z'n benen onder hem uitgeschopt en met een dreun belandde hij op z'n zitvlak.

„Je hebt daar touw genoeg, Al,” wees de Nachthavik. „We zullen er 'n paar mooie pakketjes van maken!”

Weinige minuten later lag het tweetal, stevig ingesnoerd, 'n prop in de mond, in een hoek van de stal.

„Goed werk, Smith,” bromde de sheriff voldaan. „Korte metten! Die vervloekte kerels probeerden me hier vast te houden!”

„Opdracht van Starr! Hij probeert je uit de circulatie te houden, Al, tot hij z'n zaken geregeld heeft! Hij heeft liever dat de wet vertegenwoordigd wordt door Brady!”

„We zullen 't 'm laten zien!” bromde Dobson nijdig.

Nu hij zich voldoende gesteund wist was de sheriff een ander man geworden.

„Well, ik ga Fletcher en Ross ophalen en dan ontmoeten we elkaar direct bij de stalhouderij!”

„Ik zal er zijn!” verzekerde Dobson.

Mooney kreeg hem onmiddellijk in het oog toen Smith de klapdeurtjes van de saloon achter zich liet dichtvallen en kwam haastig naar hem toe.

Zijn gezicht stond ernstig.

Smith liet z'n blik door de gelagkamer glijden.

Er waren niet veel klanten.

Aan een tafeltje langs een van de wanden zaten twee cowboys met gemelijke gezichten voor zich uit te staren.

Aan de tapkast stonden twee slank gebouwde kerels met harde, brutale gezichten. Ze droegen allebei twee pistolen en de Nachthavik kende het type. Gunfighters, kerels die hun pistolen aanboden aan iedereen die er geld voor overhad.

„Hello, Mooney,” zei hij rustig, „ik zoek Fletcher en Ross?”

Mooney maakte een zenuwachtige beweging met z'n hoofd en Smith begreep dat de twee aan het tafeltje de gezochten waren.

„Als je die twee daar zoekt, vreemdeling,” kwam plotseling een van de kerels aan de tapkast, „dan moet ik je vertellen dat ze niet beschikbaar zijn. We houden ze hier, see, tot Slim terugkomt! Die zal wel

uitmaken wat er met ze moet gebeuren!”

„Ze probeerden ’n pistool tegen ons te trekken,” kwam de stem van de ander. „Ze hadden geluk dat we in ’n goeie bui waren, anders waren ze met hun voeten vooruit naar buiten gedragen!”

„Jullie in dienst van Starr?” vroeg Smith koel.

Hij voelde er weinig voor om het met deze twee uit te vechten, als het voorkomen kon worden.

„Zijn wij in dienst van iemand die Starr heet, Artie?” vroeg een van de kerels aan z’n collega.

„Ik zou het niet kunnen zeggen, Rod,” antwoordde Artie grijnzend. „Slim betaalt en voor zover ik ’m ken, zal-ie ’t wel niet uit z’n eigen zak doen! Wie is Starr?”

„Hij is in elk geval de man die Brady betaalt!” verzekerde Smith.

„Dan geloof ik wel dat wij in dienst zijn van Starr,” concludeerde Artie. „En wat zou dat, vreemdeling? Sta jij soms ook op de betaalrol van Starr?”

Smith maakte een nietszeggend gebaar.

„Hoe het ook is, ik moet die twee daar hebben!” zei hij, wijzend naar Fletcher en Ross.

Artie trok z’n wenkbrauwen op.

„Wij ook, vreemdeling, wij ook! Volgens Slim zijn ze gevaarlijk en hij vroeg ons om ze hier vast te houden tot hij terug is!”

„Dan zul je lang kunnen wachten! Slim zal niet voor morgen weer in de stad zijn!”

Artie en Rod keken elkaar aan en het was duidelijk dat het hen niet erg aanstond.

„Wat wou jij met die kerels beginnen?” vroeg Rod. De Nachthavik kreeg plotseling een idee.

„Ik had eigenlijk opdracht om hen zolang in de gevangenis onder te brengen!” antwoordde hij.

„Had dat maar eerder gezegd!” riep Artie uit. „Ik voel er weinig voor om hier de hele nacht rond te blijven hangen!”

Hij kwam van de tapkast vandaan.

„Come on, opstaan jullie tweeën! We zullen je in de cel stoppen dan kun je rustig slapen en wij ook!”

Fletcher en Ross die het gesprek zwijgend gevolgd hadden, kwamen langzaam overeind en keken Smith een ogenblik aan, niet goed wetend wat het allemaal te betekenen had.

Deze knipoogde toen ze hem passeerden en hij zag de opluchting op de beide gezichten.

In het kantoor van de sheriff draaide Smith de lamp op en commandeerde Fletcher: „Jij, daar, neem de sleutels uit de bovenste la van het bureau!”

Fletcher liep met een gemelijk gezicht naar het bureau terwijl Smith een ogenblik doelloos door het vertrek liep tot hij achter Artie en Rod stond die de bewegingen van Fletcher volgden. Smith glimlachte flauwtjes. Hij wist precies wat er zou gaan komen.

Fletcher trok de la open en toen z'n hand weer te voorschijn kwam, lag er een pistool in...

„Put up your hands!” snauwde hij.

„Well, jij...” schreeuwde Artie en als een slang schoot z'n hand naar z'n holster.

Maar eer hij z'n pistool kon trekken, werd die hand gegrepen in een ijzeren greep en de stem van de Nachthavik klonk luchtig toen hij zei: „Je kunt ze beter maar omhoog steken, als je gezond wilt blijven!”

Met een vlugge beweging maakte hij zich meester van de pistolen van het tweetal en even later zaten Artie en Rod, vloekend en dreigend, opgesloten in de cel.

„All right, boys,” grijnsde Smith toen ze het

kantoor van de sheriff verlieten. „Halen jullie vlug je paarden! Er is vannacht nog meer werk aan de winkel!”

„Onze paarden staan bij Sam,” lichtte Ross hem in.

„Prachtig! Dan behoeven we verder geen tijd te verliezen!”

Sam Hawks en de sheriff stonden al op de uitkijk en Smith zag tot z’n verbazing dat ook de kleine stalhouder zich geheel reisvaardig had gemaakt.

Een vormloze, breedgerande hoed, de enige die Sam zich ooit in z’n leven had aangeschaft, zat stevig op z’n kale schedel gedrukt en om z’n middel zat een patroongordel met twee pistolen.

„Jullie bent laat,” zei de oude stalhouder knorrig.

„We staan hier al ’n hele tijd op jullie te wachten!”

„We hadden nog ’n akkevietje op te knappen,” lachte Smith. „Dat is nu tot aller tevredenheid gebeurd! Althans tot onze tevredenheid! En wat ben jij van plan, Sam?”

„Oh, well,” antwoordde Sam op onschuldige toon, „de ouwe doc Multon heeft me al ’ns gezegd, dat ’n ritje, zo nu en dan, goed is voor ’n man als ik, die al ’n dagje ouwer wordt! En daarom dacht ik, kom, laat

ik met jullie meerijden! Toch geen bezwaren, cowboy?”

„Nee, nee, Sam, waarachtig niet,” haastte Smith zich te zeggen. „We zijn blij dat je d'r bij bent! Je moet trouwens altijd doen wat de dokter zegt, oldtimer!”

„Dat dacht ik ook,” zei Sam...

Ze hoorden de schoten, boven het gestamp van de paardenhoeven uit, toen ze nog een eindweegs van de ranch verwijderd waren... Het geratel van pistoolschoten, nu en dan afgewisseld door de knallen uit een Winchester, drongen in het duister tot hen door.

Sam, die naast Smith reed, bromde: „Ze zijn daarginds al slaags geraakt, cowboy! Ik geloof dat we precies op tijd komen om nog 'n beetje van de pret mee te maken!”

„De bedoeling was dat ze zouden wachten tot wij er zouden zijn,” antwoordde Smith nijdig. „Ze hebben met hun vieren geen schijn van kans tegen die kerels, die goed verschanst zitten!”

„Ze hebben misschien geen keus gehad!”

„Misschien niet!”

Op de kam van de lage heuvel hield Smith z'n paard in en de anderen volgden z'n voorbeeld.

Het schieten was nu even opgehouden maar plotseling begon het weer in volle felheid.

Het knallen van de schoten drong nu helder en luid tot hen door in de nachtelijke stilte.

Op de ranch, vaag zichtbaar bij het licht van de sterren, was alles donker, en er was geen enkele beweging te bespeuren. Kennelijk speelde het gevecht zich aan de achterzijde af.

„Luister,” zei Smith haastig. „Tom en z'n mensen bevinden zich vermoedelijk aan de achterzijde van de ranch, in het bos tegen de heuvel aan. Dat was ook de afspraak! Die kerels van Starr zullen zich in het ranchhuis verschanst hebben! Jullie vieren probeert je bij Tom te voegen! En pas op dat hij je niet voor de vijand aanziet anders zit je vol lood eer je er erg in hebt! Ik zal van deze kant proberen of ik die kerels in het nauw kan drijven!”

„Laat mij met je meegaan, Smith,” stelde de sheriff voor. „Het zou kunnen zijn, dat ze langs deze kant proberen te ontsnappen en dan...”

„Oké, Al,” viel Smith hem in de rede. „Come on, boys, get going... en pas goed op jezelf!”

Fletcher, Ross en Sam Hawks wendden hun paarden en verdwenen in de duisternis om, langs de bosrand, de achterzijde van de ranch te bereiken en daar Trotters strijdkrachten te versterken.

Smith en de sheriff reden langzaam verder, op de ranch aan.

Het vuren ging, met tussenpozen, voort, maar van de schutters, was niets te ontdekken.

„Ze verspillen heel wat lood, Smith,” bromde Dobson.

„Ja, Peter Brown zal voor 'n hele voorraad gezorgd hebben!” antwoordde Smith, zijn paard inhoudend.

„We zullen hier de paarden maar achterlaten, Al.” Ze zetten de dieren, die door het lawaai wat onrustig waren, stevig vast aan de stam van een berkenboom en, met een pistool in de hand, slopen ze verder naar het ranchhuis.

Toen ze tot op een meter of vijftien genaderd waren, ging de deur van het ranchhuis open en de schimmige gestalte van een man, met een geweer in de hand, kwam naar buiten.

Hij liep snel en in gebukte houding de veranda af en begon het erf over te steken, in de richting van het bunkhouse, kennelijk met de bedoeling om vandaar uit de aanvallers met zijn geweer te kunnen bestoken.

„Die zal ik nemen!” bromde Dobson grimmig en tegelijkertijd knalde zijn Colt...

Een vuurstraal... en boven de dreun van het schot uit, klonk de kreet van de man, die voorover struikelde en tegen de grond ging, terwijl het geweer uit zijn hand vloog en in het donker ergens terechtkwam.

Het schot was blijkbaar binnen gehoord want plotseling was er gerinkel van brekend glas, toen iemand met de tromp van zijn pistool een ruit stuk sloeg, en onmiddellijk daarna daverde een schot en hoorde Smith, die zich languit had laten vallen, een kogel nijdig over zich heen fluiten.

Zijn eigen Colt sproeide een stroom kogels door het gebroken venster, op de plaats waar even te voren de vuurstraal zichtbaar was geweest.

Aan de achterzijde werd het vuren intensiever en Smith kwam grijnzend tot de conclusie dat nu ook de

hulptroepen in actie waren gekomen.

Hij kroop langzaam naar de zijkant van het gebouw, bleef even liggen om zijn wapen van nieuwe patronen te voorzien en keek rond waar Dobson gebleven was.

Hij kon de sheriff niet ontdekken maar plotseling hoorde hij zijn stem, luid schallend over het erf: „Luister, jullie daar binnen! Dit is sheriff Dobson en ik gelast jullie je over te geven! De ranch is omsingeld! Je hebt geen schijn van kans!”

„Kom ons maar halen!” schreeuwde een stem en direct daarna volgde een schot.

Smith, die het raam in het oog hield, zag het felle oranje vuurtongetje en onmiddellijk knalde zijn eigen wapen.

De kreet die opklonk vertelde hem dat hij doel getroffen had.

Hij bewoog zich verder naar de zijkant van het ranchhuis tot hij het einde van de veranda bereikte.

Daar richtte hij zich op en klom haastig over de balustrade.

Voorzichtig en geruisloos schoof hij langs de wand in de richting van de deur.

Als sheriff Dobson nu maar...

Sheriff Dobson, die vanaf de plaats waar hij dekking had gezocht, de bewegingen van Smith volgde, raadde ook diens gedachten want plotseling kwam z'n pistool opnieuw in actie, om de kerels daar binnen af te leiden.

Zijn schoten werden niet beantwoord. Blijkbaar waagde niemand zich meer aan het venster.

De Nachthavik duwde langzaam de deur open, terwijl hij tegen de muur naast de deuropening bleef staan. Toen hij, na enig wachten en gespannen luisteren, ervan overtuigd was, dat zich in de gang niemand bevond, glipte hij naar binnen.

De kruitdamp kwam hem tegemoet en terwijl hij voorzichtig verder kroop, ontdekte hij dat de deur van het woonvertrek op een kier stond.

Hij hoorde gestommel in het vertrek en toen de stem van Ben Sharp: „Zeg, Neil, ik zit zowat zonder patronen!”

„We hadden er eerder tussen uit moeten trekken!” viel een andere stem nijdig in. „Nou zitten we hier als ratten in de val! Lacey hebben ze buiten te grazen genomen! Flint ligt daar in de hoek voor pampus met 'n stuk lood in z'n vlerk!”

„Wat denk je dat Starr zou hebben gezegd als we de zaak hier zomaar in de steek hadden gelaten, Cross,” snauwde Neil Olsen. „Dan had je ’n pak slaag gekregen met de zweep!”

„We hadden het ’m niet hoeven te zeggen!” „Als ik hier levend uitkom, dan smeer ik ’m in elk geval!” verzekerde Sharp. „Dan kan die ouwe Morton het heen en weer krijgen!”

Hij vloekte plotseling luid en driftig toen een kogel vlak bij hem insloeg.

„Hou je gedekt!” bromde Olsen. „We hebben ’n kans als we ’t tot morgenvroeg kunnen volhouden!” „Hoe wil je dat doen zonder patronen?”

De Nachthavik, vlak bij de deur op de loer liggend, wachtte geduldig op het goede moment om in te grijpen.

Het kwam plotseling...

Hij hoorde de luide knal van een schot... toen een zachte klik, het bekende geluid wanneer de slagpin op een lege kamer slaat... een ogenblik stilte en toen de boze stem van Olsen: „Zeg, Ben, ik had hier patronen bij mij liggen...! Waar zijn die gebleven? Heb jij ze ingepikt?”

„Je zult ze verschoten hebben!”

Dit was het ogenblik!

Z'n gelaarsde voet smeed de deur wagenwijd open en de Nachthavik stond in de deuropening, met twee pistolen die het hele vertrek bestreken.

„*Stick 'em up!!!*”

Z'n ogen, aan het duister gewend, zagen hoe Olsen, bij het achterraam, zich naar de deur wendde, volkomen verbijsterd... en toen langzaam z'n handen omhoog bracht... in een hand het ongeladen en daardoor onbruikbare pistool... hoe Sharp met het rattengezicht, in het midden van het vertrek bij de tafel, z'n pistool voorzichtig neerlegde en toen eveneens z'n handen naast z'n schouders bracht.

Cross, de derde man in het vertrek, mompelde hees! „Niet schieten, mister!” en zijn pistool viel met een dreun op de grond.

Bij het stuk geschoten raam dook de gestalte van sheriff Dobson op.

„You all right, Smith?”

„Waarschuw de anderen!” riep Smith terug en terwijl hij het drietal bij elkaar dreef in een hoek van het vertrek, hoorde hij de luide stem van Dobson die

Trotter en zijn mannen op de hoogte bracht van de stand van zaken.

Enkele minuten later stroomde de kamer vol mensen en bij het licht van de olielamp, die in de strijd heel gebleven was, kon de schade worden opgenomen.

Het zag eruit alsof er een orkaan gewoed had!

Geen ruit was meer heel en overal in het vertrek zaten de kogelgaten.

In een hoek lag de man Flint. Een kogel was door het bot van z'n benedenarm gegaan en door de pijn was hij buiten westen geraakt.

Hij werd, nadat hij zo goed mogelijk verbonden was, in de schuur op een veldbed gelegd. Olsen en z'n kornuiten konden hem daar, stevig ingesnoerd, gezelschap houden.

De man Lacey, die op het erf door de sheriff was neergeschoten, bleek verdwenen. Blijkbaar was zijn verwonding niet zo ernstig geweest en was hij er in geslaagd een paard te bemachtigen en er tussenuit te knijpen.

Toen het woonvertrek van de Triangle T weer een beetje op orde was gebracht, keek Tom Trotter

tevreden rond.

„Er is niets wat niet gerepareerd kan worden!” verklaarde hij optimistisch.

„Waarom heb je niet gewacht tot wij er waren, Tom?” informeerde Smith. „Dat was de afspraak en het zou ’n hoop lood bespaard hebben!”

„Well,” bromde Trotter, „wij zijn niet begonnen.

Op een of andere manier kwamen die kerels hier erachter dat wij daar ginds lagen en vlogen de kogels om onze oren en well, toen vonden wij dat we iets terug moesten doen!”

Hij grinnikte zachtjes bij de herinnering en stak spontaan z’n hand uit.

„Dank zij jou, Steve, is het goed afgelopen en zijn wij weer hier! En Starr krijgt me hier niet meer vandaan!” voegde hij er grimmig aan toe.

De Nachthavik lachte terwijl hij de hand van de rancher drukte.

„Hij zal het proberen, maar het zal ’m niet lukken!”

HOOFDSTUK X

Starr krijgt de rekening gepresenteerd

Toen de zon haar eerste stralen in het dal zond, was iedereen op de Triangle T al druk in de weer.

Trotter zelf was in het woonvertrek al bezig een en ander te repareren. Fletcher en Ross waren bezig de ramen te herstellen met glas dat op de ranch in voorraad was.

White Cloud was in de keuken het ontbijt aan het toebereiden en sheriff Dobson en Peter Brown waren op het erf in een druk gesprek.

De Nachthavik had al vroeg Blackie gezadeld en was uitgereden om de omgeving te verkennen en hij had een verzoek van Timmy, om hem te mogen vergezellen, vriendelijk maar beslist afgewezen.

Timmy had het niet leuk gevonden en liep met een wat mistroostig gezicht rond, tot Sam Hawks zich over hem ontfermde.

Het liep naar achten toen de Nachthavik van zijn inspectietocht terugkeerde en met een glimlachje op de lippen het erf opreed en Blackie overgaf aan White Cloud.

„Net op tijd voor het ontbijt, Steve,” kondigde Tom Trotter aan. „Jij bent er al vroeg op uit geweest!”

„Sommige dingen moeten vroeg gebeuren, Tom,” was Smith’s nietszeggende antwoord.

Na het ontbijt vroeg Tom Trotter plotseling: „Geloof jij werkelijk, Steve, dat Starr naar hier zal komen?”

„Het zou me verbazen als het niet zo was, Tom.”

„Om mij te laten arresteren?”

Smith knikte.

„Brady zal ongetwijfeld met hem mee komen, daar ben ik vast van overtuigd! Je bent een vluchteling voor de wet, Tom!”

„Maar ik heb ’t niet gedaan!” betoogde Trotter.

„Dat is nog niet bewezen, Tom,” antwoordde Smith plechtig maar om z’n mond speelde een geamuseerd lachje.

Trotter hief in een hulpeloos gebaar z’n armen op.

„Hoe kan ik ’t in ’s hemelsnaam bewijzen,” riep hij uit. „Dat kan ik alleen maar als ik de werkelijke

schuldige kan vinden en daar zie ik geen kans toe!”

Smith glimlachte plotseling breed en klopte de rancher geruststellend op de schouder.

„Maak je geen zorg, Tom. Ik kan het bewijzen!”

„Jij?”

„Wie is 't?” vroeg de sheriff.

Smith schudde langzaam het hoofd.

„Alles op z'n tijd, Al!”

„Misschien weet Starr niet eens dat er hier in de situatie iets veranderd is!” merkte Trotter op.

„Je vergeet Lacey!” bromde de sheriff. „Die is natuurlijk naar de Silver Dollar gereden om Starr op de hoogte te stellen.”

„En je kunt ervan op aan, dat Starr z'n hele ploeg zal meebrengen!” verzekerde Brown.

Hij keek sheriff Dobson aan en grinnikte zachtjes.

„Het zal 'n prachtstelletje schurken bij elkaar zijn! Voor een man van de wet om uit te zoeken!”

Dobsons gerimpelde gezicht plooide zich tot een glimlach.

„Dat zullen we ook zeker doen!” zei hij.

„Moeten we geen voorzorgsmaatregelen nemen, Smith?” vroeg Trotter.

„Die zijn genomen, Tom. We zijn allemaal gewapend en iedereen weet wat-ie moet doen! White Cloud en je zoon zullen ons wel waarschuwen als het zover is! Zij staan op de uitkijk!”

„Dan zullen we er maar het beste van hopen,” zuchtte Trotter.

„Dat kun je rustig, Tom!”

Timmy kwam in snelle vaart het erf opgereden en hij was al uit het zadel eer z'n paard stilstond.

Hij stormde het ranchhuis binnen en schreeuwde opgewonden: „Ze komen! 'n Hele troep!”

„We zijn gereed voor de ontvangst, son,” verklaarde Smith rustig, terwijl hij overeind kwam en z'n gordel met de beide pistolen steviger aangespte.

Gevolgd door de anderen liep hij naar het raam en samen keken ze uit naar de lage heuvelrand waar de vijand zou moeten verschijnen.

White Cloud reed in snelle draf over het erf naar de corral, dreef zijn paard naar binnen en verdween daarna zelf in het bunkhouse.

Smith volgde de schaduw van een wolk die over het dal gleed en toen zag hij plotseling het vierwielige

rijtuigje van Starr op de heuvelkam verschijnen, vergezeld van een twaalftal ruiters.

Langzaam reden ze het dal in naar het ranchgebouw.

Smith liet zijn blik gaan over de harde, vijandige gezichten van de ruiters.

Hij herkende Brady, die voorop reed, Nevada Joe, Brent en tot zijn verbazing ook het tweetal dat hij de avond tevoren in de cel had ondergebracht, Artie en Rod.

Starr had z'n ene arm nog in een draagverband. Zijn zware gezicht stond nors en onbewogen onder de breedgerande zwarte hoed.

Brown floot plotseling tussen z'n tanden en mompelde verrast: „Moet je 'ns kijken, sheriff! Je hebt nog nooit zoveel deputies bij elkaar gezien!”

En inderdaad bleek ieder van de ruiters een blinkende sheriffster op te hebben.

„Come on, Tom,” bromde Smith, „laten we 'ns gaan horen wat ze te zeggen hebben!”

Trotter stapte naar buiten op de veranda, gevolgd door Smith en Peter Brown.

Starr bracht zijn rijtuigje tot staan op de rand van

het erf.

Zijn ruiters stelden zich aan weerszijden van hem op, hun harde, uitdrukkingloze gezichten gericht op het drietal op de veranda. Maar hun ogen stonden waakzaam en de handen zaten laag op de heupen, gereed om naar hun pistolen te grijpen.

Starr kwam naar voren zitten en vestigde zijn kille, fletse ogen op de rancher.

„Luister, Trotter,” zei hij met nadruk. „Een paar dagen geleden heb ik je een bod gedaan op je ranch. Het is nog van kracht. Als je het aanvaardt dan krijg je tijd en gelegenheid om de streek te verlaten! Zo niet dan...”

„Genoeg woorden, Starr!” viel Trotter rustig in de rede, „ik heb maar één antwoord: je kunt naar de duivel lopen!”

Smith zag hoe Starrs gezicht plotseling rood aanliep van woede.

„All right, Brady!” kwam zijn stem, kort en bevelend.

Brady reed langzaam naar voren.

„Trotter, wij zijn hier om je te arresteren! Je bent een vluchteling voor de wet! Je kunt vrijwillig

meegaan! Anders zullen we geweld gebruiken!”

Hij keek Smith aan en zijn ogen vernauwden zich.

„Dat geldt ook voor jou, Smith! Jij bent de man die Trotter heeft helpen ontsnappen!”

Smith glimlachte en deed een stap vooruit.

„Weet je, Brady,” zei hij lijk, „jij bent zowat de grootste leugenaar die ik ooit in m’n leven ontmoet heb! Jij weet dat ik Tom Trotter niet heb helpen ontsnappen en jij weet ook dat ik niet de aanslag op de sheriff heb gepleegd! Dat heb jij namelijk zelf gedaan!”

„Je kletst!” snauwde Brady. „Vraag ’t aan Dobson!”

„Dan krijgt-ie hetzelfde antwoord als jij, Slim,” kwam plotseling de stem van sheriff Dobson in de deuropening. „Ik weet dat jij ’t deed! Ik zag je en ik herkende je!”

„Genoeg gepraat!” schreeuwde Starr. „Ik geef je nog een kans, Trotter! Accepteer je mijn aanbod...?” Hij wachtte een ogenblik en toen, na een blik op het gezicht van Tom Trotter, grauwde hij tegen z’n mannen: „Come on, waar wacht je op! Take ’em in en als ze tegenstand bieden, schiet hen neer!”

Hij stond rechtop in het rijtuigje, z’n gezicht

vertrokken van woede.

Smith zag hoe Artie z'n paard aanzette en tegelijk z'n pistool greep... hoe ook de handen van Brady en enkele anderen naar hun wapens gleden...

Zijn eigen Colts lagen vast in zijn handen toen een salvo geweerschoten over de groep ruiters daverde... een hoed vloog af en Arties paard gooide eensklaps de achterbenen in de lucht toen een stuk gloeiend lood zijn huid schramde...

Artie, die er niet op verdacht was, werd uit het zadel gesmeten en bleef, verdoofd, op het erf liggen.

Het speelde zich allemaal af in een ogenblik... Toen schreeuwde een stem, hard en bijtend: „De eerste die naar 'n schietijzer grijpt, krijgt de volle laag...!”

Van de bosrand kwamen ze aanrijden... tien grimmige ruiters, de geweren in de holte van hun arm, hun ogen waakzaam gericht op de groep die op het erf bijeenstond...

Uit het bunkhouse, aan de andere zijde, kwamen Sam, Fletcher, Ross en White Cloud te voorschijn, eveneens met een geweer in de aanslag en ook hun gezichten stonden ijzig...

Starr was in zijn rijtuigje teruggezakt. Zijn gezicht

was lijkleek en hij ademde moeilijk...

Zijn ruiters zaten als wassen beelden, stijf en stram, op hun paarden.

Plotseling kwam Peter Brown, die achter Trotter had gestaan, naar voren en liep op Brady toe.

Smith zag hoe Brady verbleekte toen zijn blik viel op het insigne dat op Browns vest zat vastgespeld.

„Mijn naam,” zei Brown afgemeten, „is Gordon Grant, van de groep Texas Rangers van Fort Foxhole! Jouw naam is niet Brady! Jij bent Braddock, Slim Braddock! Jij en Artie Shaw en Roderick Crow worden gezocht voor een bankoverval in Stillwater, waarbij de kassier, Charly Adams, werd doodgeschoten!”

Hij wachtte even en zei toen: „Ik geloof dat jij de leider was, Braddock, en dat jij de moord pleegde!”

Brady, weggezaakt op de rug van z'n paard, richtte zich plotseling op en schreeuwde: „Da's 'n leugen! Ik was bij die overval maar ik was niet de leider! Hij schoot Adams neer! Het was...”

„Shut up!” gilde Starr woest en het volgend ogenblik lag er 'n revolver in z'n hand.

Maar het schot dat volgde kwam niet uit Starrs wapen.

Sneller dan het oog kon volgen kwam Grants Colt in actie en Starr keek verdwaasd naar z'n bloedende hand waaruit zijn wapen eensklaps verdwenen was.

„Ik vermoedde dat jij het was, Starr,” zei Grant, terwijl hij z'n pistool in de holster liet terugglijden. „Nu weet ik 't zeker!”

Smith maakte een hoofdbeweging naar Tom Trotter en de sheriff en samen liepen ze naar het rijtuigje.

„Ik heb ook nog 'n bewijs te leveren, Al,” zei hij grimmig en meteen rukte hij de arm van Starr uit het draagverband en trok diens jas half open tot over de schouder.

„Wat denk je, Al. Kun jij ergens iets ontdekken van een verwonding!”

De sheriff keek met een blik van opperste minachting neer op het ineengezakte lichaam van Starr.

„Smerige schurk!” bromde hij verachtelijk.

„Het was 'n glanzend idee, Steve, om een deel van jouw mensen naar hier te laten komen om ons te helpen!” verzekerde Tom Trotter toen ze later op de dag bijeenzaten op de veranda. „Jij hebt meer voor

ons gedaan dan van iemand mocht worden verwacht!
Ik weet nauwelijks hoe ik je moet bedanken!”

Smith lachte breed.

„Je zou ’n brief kunnen schrijven aan m’n vader! Hij is de man die me naar hier gestuurd heeft!”

Hij keek Gordon Grant aan en knipoogde.

„Op ’n gegeven moment, Tom, kwam ik tot de conclusie dat het zelfs voor een Ranger en ’n Nachthavik samen, toch ’n heel karwei zou zijn om Starr klein te krijgen. En toen heb ik m’n jongens maar laten komen. Sam heeft ’t telegram verstuurd en vannacht waren ze hier! Vanmorgen vroeg hebben we samen besproken hoe we het zouden aanleggen om bloedvergieten zoveel mogelijk te voorkomen! Het verrassingselement speelde daarbij ’n grote rol! Vandaar dat ik jullie niet op de hoogte heb gebracht!”

„Oh, dus daarom mocht ik niet mee!” kwam Timmy.
„Ik dacht al dat je me niet erg meer mocht!”

Smith grijnsde en streek Timmy over z’n bruine haardos.

„Wou jij beweren, Steve, dat je wist dat ik Texas Ranger was, toen je besloot om je ploeg naar hier te laten komen?” vroeg Grant ongelovig.

„Ik vermoedde het toen. Later wist ik het zeker!”

„Hoe kon je dat vermoeden?”

„Bij mijn komst hier, toen de jonge Starr mij aanhield, vroeg hij of ik soms Gordon Grant was, ’n Ranger. Ik stond er toen niet bij stil! Later, na onze ontmoeting in Mooney’s saloon, kwam de gedachte bij me terug. Jij was ’n vreemdeling in de vallei maar je wist heel wat van de situatie af! Ik kreeg zekerheid toen we je gisteren uit de puree trokken aan de Pine Creek!”

Hij glimlachte toen hij Grant de wenkbrauwen vragend zag optrekken.

„Heel eenvoudig! Toen je je vest aantrok, zag ik ’t insigne aan de binnenkant zitten! Vandaar dat ik je toen uitnodigde om met ons mee te doen!”

Grant knikte begrijpend.

„Dobson schreef ’n brief naar mijn commandant en zo kwam ik hier!” legde hij uit. „Ik ontdekte al gauw dat Brady een van de bankrovers was, maar ik moest er ook zien achter te komen waar de anderen waren!”

„En Brady wist natuurlijk af van die brief en lichtte Starr in!” mompelde Smith. „Het verklaart ook het vreemde gedrag van de sheriff bij onze eerste

ontmoeting! Hij dacht dat ik de Ranger was!” Hij haalde de schouders op en keek glimlachend de kring rond.

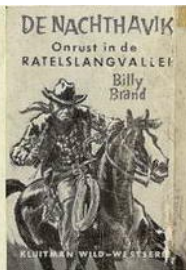
„Dobson heeft er een gevangenis vol aan overgehouden, en hij is er gelukkig mee en ik geloof dat wij allemaal tevreden mogen zijn, Tom! Er is alle reden voor dankbaarheid dat het allemaal zo is afgelopen!” Hij schoof z’n stoel terug en kwam overeind. Terwijl hij z’n blik liet gaan over de vallei zei hij: „Als je wilt, Tom, kun je enkele van mijn jongens wel zolang hier houden, totdat je nieuwe mensen in dienst genomen hebt!”

„Ik neem het aanbod graag aan!” antwoordde Trotter.

„En als mijn boys dan weer naar de Double S terugkomen, dan stuur je Timmy maar mee!”

Hij zag de ogen van de jongen glinsteren en voegde er glimlachend aan toe: „Ik kan ook nog wel ’n goeie kracht gebruiken!”

„Ik neem het aanbod graag aan!” antwoordde Timmy op zijn beurt...

ONRUST IN DE RATELSLANGVALLEI

DEEL III UIT DE NACHTHAVIK-SERIE

Steve Smith, bij zijn vrienden beter bekend als de 'Nachthavik', is op weg naar Dust City, een afgelegen oord waar boeven aan de touwtjes trekken. Onderweg reeds wordt hij al op de korrel genomen door een heerschapp genaamd Jack Starr, de zoon van de eigenaar van de Silver Dollar-ranch en dan weten we meteen al dat die eigenaar Morton Starr veel, blijkbaar te veel, in Dust City te vertellen heeft. Bovendien wordt de 'Nachthavik' aangezien voor een ander die Gordon Grant heet, een Texas Ranger of beter een speciale politie-man! Dat het hier erg fout zit, is nu overduidelijk en wat . . . dat vertelt dit nieuwe spannende derde boek over de 'Nachthavik'!

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

